

ΕΝΑΥΣΜΑ

Περιοδική έκδοση των Αγωνιστικών Κινήσεων
Τεύχος 63 / Άνοιξη 2025 / 2,5 €

ΣΤΟΥΣ ΑΓΩΝΕΣ ΚΕΡΔΙΖΟΥΜΕ ΤΟ ΔΕΥΓΟΝΟ ΜΑΣ

ΚΟΝΤΡΑ ΣΕ ΣΥΜΒΙΒΑΣΜΟΥΣ ΚΑΙ ΑΥΤΑΠΑΤΕΣ

● Αφιέρωμα

Εν όψη των πρώτων διαγραφών φοιτητών
/ Διαγραφές φοιτητών τον Σεπτέμβρη (σελ 11-14)

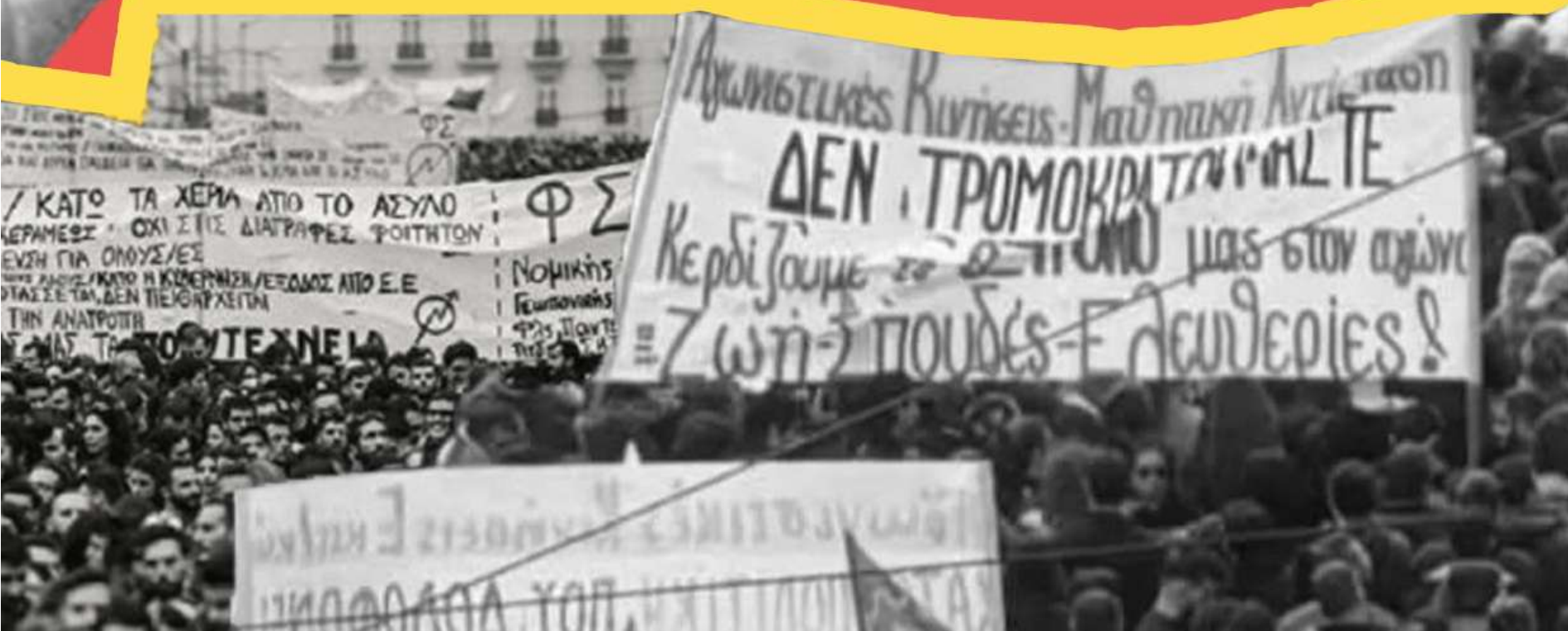
Εκπαίδευση: Διώξεις εκπαιδευτικών (άρθρο της
εκπαιδευτικού Χρύσας Χ. που τέθηκε σε δυνητική αργία)

Κινητοποιήσεις για τα Τέμπη: Γιατί κατέβηκε ο κόσμος στο δρόμο (σελ 9)

Εκλογή Τραμπ: "Τομή" στην πολιτική των ΗΠΑ; (σελ 16-17)

Πόλεμος στην Ουκρανία (σελ 18)

Παλαιστίνη: Μια "εύθραυστη" εκεχειρία (σελ 19)

Τον Σεπτέμβρη θέλουν να διαγράψουν
τους μισούς εγγεγραμμένους φοιτητές.

ΝΑ ΓΙΝΕΙ Η ΟΡΓΗ ΜΑΣ ΑΓΩΝΑΣ ΓΙΑ
ΣΠΟΥΔΕΣ - ΔΟΥΛΕΙΑ - ΥΓΕΙΑ - ΕΛΕΥΘΕΡΙΕΣ
ΑΝΑΤΡΟΠΗ ΤΟΥ Ν. ΚΕΡΑΜΕΩΣ
ΚΑΝΕΝΑΣ ΦΟΙΤΗΤΗΣ ΝΑ ΜΗΝ ΔΙΑΓΡΑΦΕΙ
ΑΓΩΝΙΣΤΙΚΕΣ
ΚΙΝΗΣΕΙΣ ★

Σύστημα και υπουργείο δηλώνουν
σε κάθε τόνο ότι οι διαγραφές θα εφαρμοστούν
απαρέγκλιτα.

Θέλουν να εμπεδώσουμε ότι
δεν μπορούμε να σπουδάσουμε όλοι!

Οι διαγραφές έρχονται να διαμορφώσουν μια
εκπαίδευση για «λίγους και εκλεκτούς», έρχονται
να μας πειθαρχήσουν στην επίθεσή τους.

Δεν περιμένουμε τίποτα από πρυτάνεις και
καθηγητικό κατεστημένο. Είναι απέναντί μας!

Καμία διαγραφή
φοιτητή!
Ανατροπή του νόμου
Κεραμέως!

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΤΕΥΧΟΣ 63 ΑΝΟΙΞΗ 2025

ΑΦΙΕΡΩΜΑ

Διαγραφές: Στη μάχη της γενιάς μας θα βγούμε νικητές (Σελ. 11-14)

ΑΡΘΡΟΓΡΑΦΙΑ

- Επιπλέον κατηγοριοποιήσεις στα σχολεία (Σελ. 4-5)
- Τεχνικά γυμνάσια και κοινωνική εργασία (Σελ. 5)
- Αξιολόγηση εκπαιδευτικών (Σελ. 6)
- Διώξεις εκπαιδευτικών (Σελ. 7)
- **Τέμπη:** Η οργή των Τεμπών μπορεί να νικήσει (Σελ. 8)
- **Τέμπη:** Τι χτίζει νικηφόρα προοπτική; (Σελ. 9)
- Διαγραφές για πειθαρχικούς λόγους στα Χανιά (Σελ. 10)
- Κάμερες-Εφαρμογή του ν. Κεραμέως (Σελ. 10)
- Η άνοδος της ακροδεξιάς (Σελ. 15)
- Διοίκηση Τραμπ (Σελ. 16-17)
- **Ουκρανία:** (Σελ. 18)
- **Παλαιστίνη:** Μία "εύθραυστη" εκκευρία (Σελ. 19)
- **Παλαιστίνη:** Η απαγωγή του Χαμντάν Μπαλάλ (Σελ. 19)

ΣΤΗΛΕΣ

- **Πολιτισμός:** Adolescence (Σελ. 20)
- **Ιστορία:** Γεντί Κουλέ (Σελ. 21)
- **Κοινωνία:** Η νεολαία στα social media (Σελ. 22)

EDITORIAL

Το διάστημα που μεσολάβησε από την έκδοση του προηγούμενου τεύχους του περιοδικού το Νοέμβριο του 2024 υπήρξαν σημαντικές εξελίξεις, τόσο στην χώρα μας όσο και παγκόσμια. Οι πρώτες διαγραφές φοιτητών δρομολογούνται για το Σεπτέμβριο του 2025, η καταστολή είναι έντονη απέναντι σε κάθε αγωνιζόμενο κομμάτι του λαού, ο μισθός δεν φτάνει για να βγάλουμε το μήνα, καθημερινά ακούμε ειδήσεις γεμάτες θάνατο, ενώ στο βάθος... προετοιμάζονται οι όροι για γενικευμένο πόλεμο!

Τι να πρωτο-σχολιάσει κανείς; Την ανάδειξη του Ντόναλντ Τραμπ ως νέου προέδρου των ΗΠΑ που έκανε πολλούς να βιαστούν να τον αποκαλέσουν «ειρηνοποιό» πρόεδρο; Φάνηκε, βέβαια, ότι δεν μπόρεσε να τηρήσει τις προεκλογικές του υποσχέσεις, όταν ο πόλεμος στην Ουκρανία όχι μόνο δεν σταμάτησε «σε μία μέρα», αλλά συνεχίζει, επιβεβαιώνοντας τη σημασία που έχει η έκβασή του στην αντιπαράθεση ΗΠΑ-Ρωσίας.

Και ενόσω εξελίσσονται οι.....ειρηνευτικές συνομιλίες μεταξύ Πούτιν και Τραμπ, η Ε.Ε. προετοιμάζεται για πόλεμο. Σύμφωνα με το σχέδιο «Επανεξοπλισμός της Ευρώπης» (REARM Europe) οι αμυντικές δαπάνες τα επόμενα χρόνια θα αυξηθούν έως και 80δισ ευρώ (την ίδια ώρα που οι μισθοί και οι συντάξεις είναι στα τάρταρα). Και δεν είναι μόνο η εκκευρία στην Ουκρανία που δεν προχωράει, αλλά και αυτή μεταξύ της Παλαιστινιακής αντίστασης και του κράτους δολοφόνου του Ισραήλ, με το Ισραήλ να συνεχίζει με την στήριξη ΗΠΑ και Ε.Ε. τη γενοκτονία σε βάρος του Παλαιστινιακού λαού.

Στην χώρα μας ξέσπασαν μεγάλες κινητοποιήσεις με αφορμή το έγκλημα στα Τέμπη. Ο κόσμος βγήκε στο δρόμο «σकाσμένος», μην αντέχοντας άλλο την καθημερινότητα που ζει. Το έγκλημα αυτό φάνηκε ότι είναι ικανή αιτία και αφορμή να κινητοποιήσει μαζικά τον λαό, όπως είδαμε να συμβαίνει στις 26/1 και στην μεγάλη απεργία στις 28/2. Ο κυβερνητικός μετασχηματισμός στον απόηχο αυτών των κινητοποιήσεων έδειξε ότι η κυβέρνηση θορυβημένη από τις χιλιάδες που βγήκαν στο δρόμο προσπάθησε να θωρακιστεί. Σε ό,τι αφορά το Υπουργείο Παιδείας, η νέα υπουργός Ζαχαράκη, συνεχίζει στα βήματα του προκατόχου της, Πιερρακάκη, και ανακοινώνει νέα μέτρα, ενώ η τοποθέτηση του Παπαϊωάννου στην θέση του υφυπουργού στέλνει σήμα ότι η επίθεση στη τριτοβάθμια δεν θα πέσει σε ένταση.

Την περίοδο των κινητοποιήσεων ανακοινώθηκε η απόφαση του ίδιου του Υπουργού Παιδείας Πιερρακάκη να θέσει την εκπαιδευτικό Χρύσα Χ. που δίδασκε σε ΓΕΛ στον Πειραιά σε δυνητική αργία, με απώτερο σκοπό την απόλυσή της. Πάνω από 2.000 καθηγητές αντιμετωπίζουν πειθαρχικές δίωξεις λόγω της απεργίας-αποχής τους από την αξιολόγηση. Όσο αμφισβητείται το δικαίωμα των καθηγητών στην εργασία, άλλο τόσο αμφισβητείται και το δικαίωμα των παιδιών στην εκπαίδευση. Ίδρυση Ωνάσειων σχολείων, συγχωνεύσεις, ΕΒΕ, Τράπεζα Θεμάτων, Εθνικό Απολυτήριο... Από τις καινούριες εμπνεύσεις είναι και η ίδρυση γυμνασίων-αναμορφωτηρίων και η κοινωνική εργασία έναντι αποβολών ως μέτρα για την αντιμετώπιση υποτίθεται της βίας στα σχολεία.

Οι διαγραφές είναι η αιχμή της επίθεσης αυτή τη στιγμή στο δικαίωμα του κόσμου να σπουδάσει. Και ενώ οι διαγραφές πλησιάζουν, δεν υπάρχει το ανάλογο «κλίμα» στις σχολές. Από πλευράς των ρεφορμιστικών δυνάμεων υπάρχει σιωπηρή αποδοχή της κατάστασης και στην καλύτερη αναζήτηση συμβιβαστικών «προτάσεων». Η πραγματικότητα είναι όμως πως αν γίνουν οι πρώτες διαγραφές φοιτητών, θα αλλάξει δραματικά το τοπίο στις σχολές. Ήδη στο Πολυτεχνείο Κρήτης η κυβερνητική παράταξη της ΔΑΠ και μερίδα καθηγητών θέτουν ζήτημα διαγραφής φοιτητών για πειθαρχικούς λόγους!

Το περυσινό φοιτητικό κίνημα ενάντια στα ιδιωτικά Πανεπιστήμια και η μαζική συμμετοχή των φοιτητών στα συλλαλητήρια για τα Τέμπη είναι απόδειξη ότι κάτω από την επιφάνεια, ο κόσμος βράζει. Είναι ζητούμενο να συγκροτηθεί φοιτητικό κίνημα τέτοιο που θα παλέψει για να μην διαγραφεί κανένας φοιτητής και να καταργηθεί ο νόμος Κεραμέως.

Κόντρα σε λογικές συμβιβασμού και σε αυταπάτες ότι μια κυβερνητική εναλλαγή αρκεί για να μας λύσει τα προβλήματα, να διεκδικήσουμε με αγώνες το οξυγόνο που μας στερούν!

ΕΝΑΥΣΜΑ

Περιοδική έκδοση των Αγωνιστικών Κινήσεων
Αθήνα

βιβλιοκαφέ «Εκτός των Τειχών»,
Γραβιάς 10-12

<https://ektostonteixon.gr/>

Θεσσαλονίκη

χώρος νεολαίας και πολιτισμού Σφεντόνα,
Συγγρού 24

<https://www.facebook.com/steki.sfentona>

Πάτρα

στέκι νεολαίας και εργαζομένων Ανάστροφα
Πουκεβίλ 2

<https://www.facebook.com/profile.php?id=100092302447592>

Γιάννενα

Αριστερό ΣΤΕΚΙ Νεολαίας,
Κουγκίου 23

<http://agonkiniseis-ioa.blogspot.gr>

Ξάνθη

Ρωγμή. Αριστερός χώρος σκέψης και δράσης,
Μ. Βόγδου 20

<https://rogmixanthi.blogspot.com/>

Ηράκλειο, Κρήτη

Ζάλο. Αριστερός χώρος πολιτικής και πολιτισμού
Χαριλάου Τρικούπη 21

<https://zalosteki.blogspot.com/>

Καθώς και σε Βόλο, Χανιά, Αλεξανδρούπολη και άλλες
περιοχές στα τραπέζια των Αγωνιστικών Κινήσεων

Επιπλέον κατηγοριοποιήσεις στα σχολεία= Περισσότεροι μαθητές εκτός εκπαίδευσης

Οι μαθητές έρχονται αντιμέτωποι με την ολοένα και πιο έντονη επίθεση στην δευτεροβάθμια εκπαίδευση που επηρεάζει κάθε πτυχή της καθημερινότητας στο σχολείο. Πρόσφατες αλλαγές δημιουργούν στο σχολείο ένα ασφυκτικό περιβάλλον τόσο για τους μαθητές όσο και για τους εκπαιδευτικούς και δυσκολεύουν όχι μόνο την ένταξη των μαθητών στο πανεπιστήμιο, αλλά ακόμη και την φοίτηση και ολοκλήρωση του λυκείου.

Οι κανονισμοί έχουν αυστηροποιηθεί κάνοντας την καθημερινότητα στο σχολείο όλο και πιο δύσκολη. Οι απουσίες έχουν μειωθεί, επαναφέροντας το σύστημα των δικαιολογημένων και των αδικαιολόγητων, ενώ από την αρχή της σχολικής χρονιάς έχει ξεσπάσει ένα πρωτοφανές κύμα αποβολών, για λόγους όπου μέχρι πρόσφατα δεν επέφεραν κάποια ποινή ή τουλάχιστον όχι τόσο αυστηρές, όπως για παράδειγμα η συμμετοχή σε κατάληψη. Επίσης, έχουν επανέλθει και οι πενταήμερες αποβολές, καθιστώντας επικίνδυνο για πολλούς μαθητές να μείνουν στην ίδια τάξη. Επιβάλλεται με αυτόν τον τρόπο στα σχολεία κλίμα πειθάρχησης και εντατικοποίησης χτυπώντας την πολιτική δράση των μαθητών και καταστέλλοντας την συλλογική τους δράση.

Τι πραγματικά φέρνουν τα Δημόσια Ωνάσεια σχολεία ;

Μέσα σε αυτό το ήδη καταπιεστικό πλαίσιο βλέπουμε και την προώθηση των Ωνάσειων σχολείων που πρόκειται να επιφέρουν αλλαγές τόσο για τους μαθητές όσο και για τους εκπαιδευτικούς. Για την ίδρυσή τους επιλέχθηκαν σχολεία τα οποία βρίσκονται σε λαϊκές και φτωχές γειτονίες. Για τους μαθητές των Δημόσιων Ωνάσειων σχολείων προβλέπεται πολύωρο και εξαντλητικό πρόγραμμα, με υποχρεωτικούς «Ομίλους» και «Σύνολα» (επιπλέον ώρες διδασκαλίας) και κυριάρχηση κλίματος εντατικοποίησης δεδομένου των αυξημένων απαιτήσεων. Ενώ για τους εκπαιδευτικούς, προβλέπεται αυξημένο ωράριο, χτύπημα στα εργασιακά τους δικαιώματα, αλλά και στις μεταξύ τους εργασιακές σχέσεις, καθιέρωση της αξιολόγησης.

Μ. Π.
(Μαθήτρια Α' Λυκείου, Αθήνα)

Η επιλογή των μαθητών για τα Ωνάσεια σχολεία θα γίνεται μέσω εξετάσεων, όπως στα πρότυπα και τα πειραματικά, που σημαίνει πως εφόσον κάποιος μαθητής δεν περάσει τις εξετάσεις θα πρέπει να πάει σε κάποιο άλλο σχολείο από τα δημόσια της γειτονιάς του που έχουν αφεθεί στην δική τους μοίρα. Επιπλέον, προκειμένου οι μαθητές να περάσουν τις εξετάσεις για την εισαγωγή τους στα Ωνάσεια σχολεία, θα χρειάζονται επιπλέον φροντιστήρια και ειδική προετοιμασία ακόμη και από το δημοτικό, προσθέτοντας έτσι επιπλέον κόστος στην ήδη επιβαρυνόμενη οικονομικά οικογένεια και διευρύνοντας έτσι ακόμη περισσότερο τις ανισότητες. Την ίδια στιγμή που οι γονείς των μαθητών εργάζονται κατά κανόνα με μισθούς που δεν μπορούν να καλύψουν τις ανάγκες της οικογένειας και καλούνται να πληρώνουν υπέρογκα ποσά στα φροντιστήρια στο λύκειο για την προετοιμασία των πανελλήνιων τώρα με αυτές τις αλλαγές οι ηλικίες όπου ξεκινούν και χρειάζονται οι μαθητές φροντιστήρια συνεχώς θα μειώνονται. Οι μαθητές από μικρές ηλικίες εντάσσονται σε έναν αγώνα δρόμου με την εκπαίδευση να διαμορφώνεται σιγά σιγά σε ένα προνόμιο για λίγους. Τα φροντιστήρια θα αποτελούν μία πραγματικότητα του μαθητή όχι μόνο στο λύκειο, ως απαραίτητη προϋπόθεση για να περάσει την ψυχοφθόρα διαδικασία των πανελλήνιων και να καταφέρει να μπει στο πανεπιστήμιο, αλλά από πολύ μικρές ηλικίες, στο δημοτικό, προκειμένου να περάσουν σε κάποιο σχολείο «καλής κατηγορίας».

Παράλληλα, μέσω της ίδρυσης των Ωνάσειων σχολείων γίνεται ιδεολογική παρέμβαση και επιδιώκεται η καλλιέργεια μιας θετικής εικόνας για την χρηματοδότηση των σχολείων από «χορηγίες», προωθώντας την άποψη πως το κεφάλαιο ενδιαφέρεται για τον λαό, την νεολαία και την εκπαίδευση και για αυτό προσφέρει χρήματα και κάνει χορηγίες προκειμένου να «βοηθήσει»-στην συγκεκριμένη περίπτωση στην χρηματοδότηση θα βοηθάει το ίδρυμα Ωνάση. Επιπλέον, αναπαράγεται η λογική της αριστείας, όπου το δικαίωμα στην εκπαίδευση θα ανήκει μόνο σε λίγους και «ικανούς».

Περισσότερη κατηγοριοποίηση των σχολείων – Περισσότεροι ταξικοί φραγμοί

Μέσα σε αυτό το γενικότερο πλαίσιο τα σχολεία διαχωρίζονται σε «καλά» και «κακά», κατηγοριοποιώντας με αυτό τον τρόπο μαθητές και καθηγητές αντίστοιχα. Σε αυτό συμβάλλει τόσο η αξιολόγηση σχολείων και εκπαιδευτικών, όσο και η κατηγοριοποίηση των σχολείων σε Ωνάσεια, σε τεχνικά γυμνάσια, πρότυπα ΕΠΑΛ, πειραματικά κοκ. Οι ταξικοί αποκλεισμοί γίνονται όλο και περισσότεροι. Μέτρα όπως οι εξετάσεις για τα Ωνάσεια και τα Πρότυπα, οι ενδοσχολικές εξετάσεις που γίνονται όλο και πιο δύσκολες με την εφαρμογή της τράπεζας θεμάτων, η σημασία του βαθμού απολυτηρίου στα πρότυπα ΕΠΑΛ, απογοητεύουν τους μαθητές ωθώντας τους όχι μόνο να εγκαταλείψουν την προοπτική της ένταξης στο πανεπιστήμιο, αλλά ακόμη και το λύκειο. Καθιερώνεται πλέον η λογική της εισαγωγής στο σχολείο σύμφωνα με κριτήρια που δεν είναι αυτονόητα για όλους, αποκλείοντας ένα σημαντικό αριθμό μαθητών. Ακόμη, πραγματοποιούνται εντελώς αντιδραστικά «πειράματα» σχετικά με την «σωστή», κατά την άποψή τους, λειτουργία ενός σχολείου. Αρχικά, σε μία μικρή μερίδα σχολείων, με σκοπό όμως να εφαρμοστούν στην συνέχεια και στα υπόλοιπα. Στο ίδιο κλίμα υπάρχει σκέψη για δημιουργία Τεχνικών Γυμνασίων για παιδιά με «αποκλίνουσες συμπεριφορές». Δηλαδή παιδιά από φτωχά και λαϊκά στρώματα, που είτε θα έχουν βίαιες συμπεριφορές, τις οποίες το ίδιο το σύστημα καλλιεργεί, είτε θα έχουν συμπεριφορές οι οποίες είναι αποκλίνουσες για το σύστημα, να αντιδρούν δηλαδή απέναντι στην επίθεση την οποία δέχονται. Με την λογική του διαχωρισμού και της επιπλέον κατηγοριοποίησης αυτό που πετυχαίνουν είναι να βάζουν στο περιθώριο αυτό το κομμάτι της

νεολαίας και να της υπενθυμίζουν με κάθε τρόπο πως θα της στερούν τα δικαιώματά της και δεν θα μπορεί να αντισταθεί. Σήμερα στο σχολείο και στην εκπαίδευση και μετέπειτα στην αγορά εργασίας.

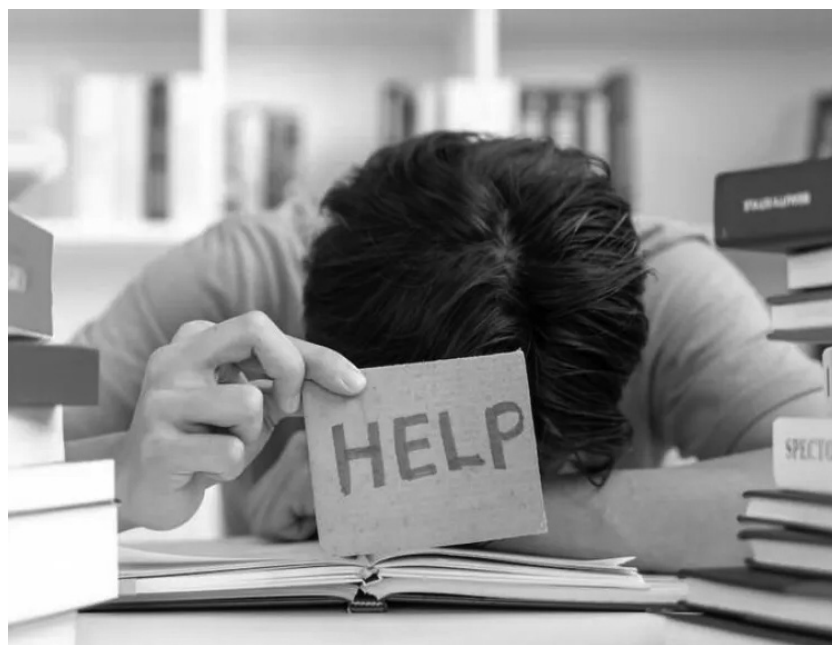
Θέλουν να μας προετοιμάσουν για ένα σχολείο για λίγους και εκλεκτούς. Όλοι οι νόμοι που έχουν περάσει στην εκπαίδευση, αλλά και αυτοί που σκοπεύουν να περάσουν, μας το αποδεικνύουν. Τέτοια μέτρα είναι η Ελάχιστη Βάση Εισαγωγής, που αποκλείει μαθητές από τα πανεπιστήμια, η τράπεζα θεμάτων που κάνει πιο δύσκολες τις ενδοσχολικές εξετάσεις, αλλά και το εθνικό απολυτήριο, που έχει αρχίσει να δρομολογείται και σημαίνει πρακτικά τέσσερις πανελλαδικές. Επιπλέον, όλα αυτά εφαρμόζονται σε σχολεία τα οποία υποφέρουν από ελλείψεις, τόσο κτηριακές, με τα κτήρια να βρίσκονται σε άθλια κατάσταση και τους μαθητές σε τάξεις υπεράριθμες, όσο και σε καθηγητές, όπου η σχολική χρονιά ξεκινάει γεμάτη κενά και χρειάζεται να φτάσει Δεκέμβριος για να έρθουν όλοι οι καθηγητές. Μάλιστα, αντί να προσλαμβάνουν μόνιμους καθηγητές για να καλυφθούν τα κενά, απολύουν με πειθαρχικά και διώκουν καθηγητές επειδή αντιδρούν. Όπως στην περίπτωση της Χρύσας Χοτζόγλου, που διώκεται για την συμμετοχή της σε κινητοποίηση μαζί με τους μαθητές της ενάντια στην αξιολόγηση.

Να απαντήσουμε συλλογικά και οργανωμένα στην επίθεση !

Προετοιμάζουν την νεολαία για ένα μέλλον χωρίς δικαιώματα, στο οποίο θα σκύβει το κεφάλι και θα δέχεται τα πάντα. Για το μέλλον της ανεργίας και της ανειδίκευτης εργασίας, όπου θα πασχίζει να βγάλει το μήνα και δεν θα τολμάει να αντιδράσει. Ακόμη, υπάρχει και η απειλή του πολέμου, με το μέτωπο στην Ουκρανία να συνεχίζει αδιάκοπα εδώ και τρία χρόνια, και όπου ήδη σε άλλες χώρες της Ευρώπης γίνεται λόγος ακόμη και για τρίτο παγκόσμιο, με την Ελλάδα να είναι γεμάτη αμερικάνικες βάσεις.

Το μέλλον το οποίο μας ετοιμάζουν δεν μας χωρά και δεν πρέπει να το δεχτούμε! Οι μαθητές την χρονιά που πέρασε βρέθηκαν στους

δρόμους και συμμετείχαν σε κινητοποιήσεις ενάντια στις συγχωνεύσεις σχολείων, στα Ωνάσια και φυσικά στις μεγαλειώδεις κινητοποιήσεις για τα Τέμπη, παρά την καταστολή και την τρομοκρατία που δέχτηκαν. Η μαζική συμμετοχή των μαθητών στις κινητοποιήσεις και τις καταλήψεις έδωσε οξυγόνο στη νεολαία και την έκανε να προσεγγίσει ξανά την συλλογική και οργανωμένη πάλη. Αλλά έστειλε κι ένα ηχηρό μήνυμα στο σύστημα και την κυβέρνηση, πως δεν πρόκειται να περάσει έτσι αυτή η επίθεση. Οι μαθητές μέσα από τα συλλογικά τους όργανα, τις συνελεύσεις, τα δεκαπενταμελή και τις καταλήψεις, μπορούν να αγωνιστούν απέναντι σε αυτή την επίθεση και να την ανατρέψουν. Μπορούν και πρέπει να διεκδικήσουν το δικαίωμά τους σε δημόσια και δωρεάν εκπαίδευση για όλο τον λαό και την νεολαία, χωρίς ταξικούς αποκλεισμούς, με ίσα δικαιώματα για όλους!

Τεχνικά γυμνάσια και κοινωνική εργασία: σκοτεινές εποχές στην εκπαίδευση

Στα πλαίσια της συζήτησης που έχει ανοίξει για την αντιμετώπιση της βίας μεταξύ των μαθητών, η Συμβουλευτική Επιτροπή του πρωθυπουργού πρότεινε, σε έκθεση της, οι μαθητές που ασκούν βία σε συμμαθητές τους, αντί για αποβολή, να υποχρεούνται σε κοινωνική εργασία στο πλαίσιο του σχολείου. Επιπλέον, πρότεινε και την ίδρυση τεχνικών γυμνασίων στα πρότυπα των ΕΠΑΛ, όπου θα στέλνονταν παιδιά που δεν τα πάνε καλά στα μαθήματα και έχουν εμφανίσει «αποκλίνουσα» συμπεριφορά. Υποτίθεται ότι στόχος αυτών των μέτρων είναι να αντιμετωπιστεί η βία μέσα στα σχολεία. Πώς, όμως, θα αντιμετωπίσεις την εμφάνιση βίαιων συμπεριφορών μεταξύ μαθητών, χωρίς να μιλάς για τις αιτίες που τη δημιουργούν; Η ίδια η πολιτική της κυβέρνησης, που λέει ότι θέλει να αντιμετωπίσει τα φαινόμενα βίας στο σχολείο, είναι αυτή που τα γεννάει κιόλας. Με πολιτικές φτώχειας, με τον αποκλεισμό των νέων από την εκπαίδευση, με κρατική καταστολή κάθε φορά που αγωνιζόμαστε για τα δικαιώματά μας.

Όπως οι αποβολές δεν αποτελούν λύση του προβλήματος, έτσι και η υποχρεωτική κοινωνική εργασία δεν αντιμετωπίζει το φαινόμενο της βίας ούτε ανοίγει διάλογο με τον μαθητή, ώστε να καταλάβει πού έσφαλε. Πως θα αναπτύξει ο μαθητής την κοινωνική του συμπεριφορά, όταν τον βάζεις να καθαρίζει τουαλέτες και αίθουσες και να ξεχορταριάζει την αυλή; Αυτές είναι δουλειές που πρέπει να γίνονται από προσωπικό που πληρώνεται και όχι με απλήρωτη παιδική εργασία. Η απλήρωτη κοινωνική εργασία είναι μέθοδος που χρησιμοποιείται και για τους κρατούμενους σε φυλακές.

Παράλληλα, ούτε η ίδρυση τεχνικών γυμνασίων, όπου θα στέλνονται μαθητές με παραβατική συμπεριφορά, αποτελεί λύση στο πρόβλημα. Τα

τεχνικά γυμνάσια θα είναι ένας τρόπος περιθωριοποίησης των μαθητών και κατηγοριοποίησής τους από τα 12 τους σε «καλούς» και «κακούς» μαθητές, σε αυτούς που «παίρνουν» και «δεν παίρνουν τα γράμματα». Αντί να βοηθούν τον μαθητή που δυσκολεύεται να ενσωματωθεί στο σχολείο, τον αντιμετωπίζουν σαν προβληματικό στοιχείο. Μήπως τα γυμνάσια αυτά έχουν πραγματικό σκοπό να στείλουν τους μαθητές πιο γρήγορα στην αγορά εργασίας; Τα τεχνικά γυμνάσια είναι ένας ακόμα τρόπος να χτυπηθεί το δικαίωμα των μαθητών όχι μόνο στην πρόσβαση στην τριτοβάθμια εκπαίδευση, αλλά και στο πέρασμα από το δημοτικό στο γυμνάσιο και από εκεί στο λύκειο.

Όλα αυτά έρχονται μετά από μία περίοδο που η κυβέρνηση έχει φέρει και θέλει να φέρει μια σειρά μέτρων για να καταστείλει τους μαθητές: μειώνει τις απουσίες, αυστηροποιεί τις αποβολές για τη χρήση κινητού, φέρνει την αστυνομία σε σχολεία που έχουν κατάληψη. Ενώ παράλληλα έχει ήδη περάσει και θέλει να περάσει μια σειρά ταξικών φραγμών, όπως η ΕΒΕ, η Τράπεζα Θεμάτων, η αξιολόγηση, το Εθνικό και το Διεθνές απολυτήριο, προωθεί τα Ωνάσια σχολεία, την αξιολόγηση κ.ά.

Οι κυβερνήσεις, αυτή και οι προηγούμενες, για λογαριασμό του συστήματος θέλουν μαθητές πειθαρχημένους που δε θα σηκώνουν το κεφάλι σε οτιδήποτε τους φέρουν, θέλουν συνολικά την νεολαία σκυφτή και πειθαρχημένη, τους μελλοντικούς εργαζόμενους πειθαρχημένους. Τα περιστατικά βίας δεν χωράνε μεταξύ των μαθητών. Οι μαθητές δεν έχουν κάτι να χωρίσουν, αλλά είναι σύμμαχοι μπροστά στην πολιτική που προκαλεί τη βία, τη φτώχεια και τόσα άλλα. Όλοι μαζί πρέπει να εναντιωθούν στην πολιτική της κυβέρνησης αλλά και συγκεκριμένα στη δημιουργία τεχνικών γυμνασίων και την υποχρεωτική κοινωνική εργασία.

Ειρήνη Σκοδράνη-Καραδέδου
(Φιλολογία ΑΠΘ)

Αξιολόγηση:

Ενιαίο μέτωπο σε σχολεία και πανεπιστήμια για την υπεράσπιση της δωρεάν παιδείας

Χριστίνα Λιάπη
(εκπαιδευτικός)

Από το 2021 κυρίως, βλέπουμε μια συντονισμένη προσπάθεια του υπουργείου να εφαρμόσει την αξιολόγηση στα σχολεία, βάζοντας μπροστά εκβιαστικούς και τρομοκρατικούς μηχανισμούς. Εκβιάζει ότι δε θα μονιμοποιηθεί αν δεν αξιολογηθεί το κομμάτι των νεοδιοριστών εκπαιδευτικών, οι οποίοι έκαναν θυσίες για χρόνια ως αναπληρωτές μακριά από το σπίτι τους, με πενιχρούς μισθούς, κάθε χρόνο και αλλού, μαζεύοντας συνεχώς διάφορα χαρτιά και πτυχία ώστε να διατηρήσουν το δικαίωμά τους να δουλέψουν και την επόμενη χρονιά. Επειδή εξακολουθεί να συναντά αντιδράσεις, βάζει μπροστά τους κατασταλτικούς μηχανισμούς της, σέρνοντας σε πειθαρχική δίωξη όχι μόνο όποιον αρνείται να συμμετέχει στην αξιολόγηση αλλά και όποιον τολμά να αντιδράσει ή να εκφέρει άποψη (με βασικό παράδειγμα την αργία-απόλυση της Χ. Χοτζόγλου για κινητοποίηση μαζί με τους μαθητές του σχολείου της ενάντια στην εφαρμογή αξιολόγησης στο σχολείο της).

Πειθάρχηση...

Με τον τρόπο αυτό, το υπουργείο δείχνει με τον πιο ξεκάθαρο τρόπο τι θέλει να πετύχει με την εφαρμογή της. Τη συμμόρφωση και πειθάρχηση κάθε αντίθετης με το σύστημα φωνής μέσα στα σχολεία. Την πειθάρχηση των εκπαιδευτικών, οι οποίοι είναι ο ενδιάμεσος κρίκος ανάμεσα στο σύστημα και τις αξίες του και τη νέα γενιά. Αν ο εκπαιδευτικός σκύψει το κεφάλι, θα γίνει παράδειγμα για τους μαθητές, θα διδάξει με την στάση του ότι αυτό πρέπει να κάνουν και αυτοί. Είναι κρίσιμο αυτό, ιδιαίτερα σήμερα που το μέλλον που υπόσχονται στην νεολαία είναι τα εργασιακά κάτεργα και ο πόλεμος.

Στον ορίζοντα των απολύσεων, των πειθαρχικών και των μισθολογικών καθηλώσεων, η αξιολόγηση στα σχολεία θα φέρει έναν εργασιακό μεσαίωνα, όπου ο κάθε εκπαιδευτικός θα πρέπει να δέχεται αδιαμαρτύρητα ό,τι του ζητήσουν. Αυτό περιλαμβάνει από επιπλέον ώρες διδασκαλίας, προετοιμασία εκδηλώσεων και προγραμμάτων για να «πιάσει τους στόχους» το σχολείο και κάθε άλλη διδακτική ή εξωδιδακτική εργασία. Γεγονός που όχι μόνο θα είναι εξουθενωτικό, αλλά θα δημιουργήσει και ένα κλίμα ανταγωνισμού μεταξύ των εκπαιδευτικών στα σχολεία.

...και ταξικοί φραγμοί!

Μια ακόμα πτυχή της αξιολόγησης είναι ότι θα εντείνει τους ταξικούς φραγμούς στην εκπαίδευση. Ήδη η κυβέρνηση έχει αρχίσει τον διαχωρισμό σε σχολεία για τους «εκλεκτούς», όπως τα Ωνάσεια, όπου το Ίδρυμα θα παρέχει στους μαθητές «όλα τα καλά» και σχολεία «γκέτο» για μαθητές «που έχουν χαμηλές ακαδημαϊκές επιδόσεις και αυξημένο κίνδυνο παραβατικής συμπεριφοράς». Το ξεσκαρτάρισμα ονειρεύονται να ξεκινάει από την έκτη δημοτικού οπου με κριτήριο τις «αντικειμενικές» και «μετρήσιμες» επιδόσεις, θα ρίχνουν το φταίξιμο της αποτυχίας στους μαθητές και τις οικογένειές τους και θα παραπέμπονται από 12 ετών στα Τεχνικά Γυμνάσια που τους ετοιμάζουν, ώστε να εγκαταλείπουν κάθε όνειρο όχι μόνο για σπουδές αλλά και για το σχολείο.

Ατομική αξιολόγηση, λοιπόν, για εκφοβισμό, για μισθολογική καθήλωση και απολύσεις, για να διδάσκεις με την υποταγή σου. Η αξιολόγηση σχολικής μονάδας είναι ένας ταξικός διαχωρισμός που θα εμποδίζει την ελεύθερη επιλογή σχολείου από τους μαθητές. Θα βάζει ταμπέλα, σε σχολεία για τους ικανούς και σχολεία για κακούς και παραβατικούς και κατ' επέκταση θα οδηγήσει σε οικονομική στήριξη ή υποβάθμιση των σχολείων αυτών αντίστοιχα.

Η αξιολόγηση στα πανεπιστήμια

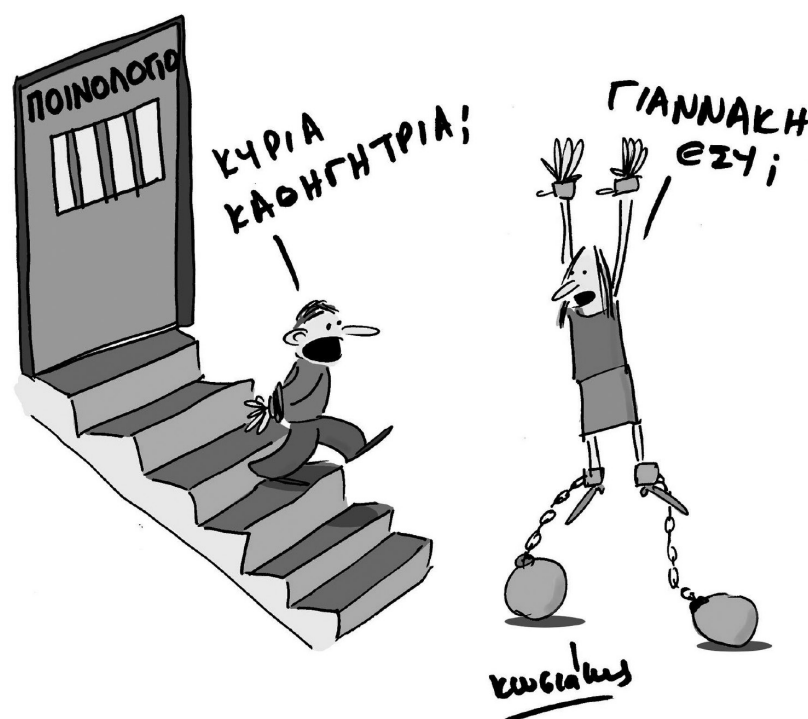
Η αξιολόγηση ως μηχανισμός αξιοποιείται και στα Πανεπιστήμια. Δημιουργεί πάλι σκληρές ανταγωνισμού, αφού μέσω της αξιολόγησης, «το 30% της κατανομής του ετήσιου συνολικού προϋπολογισμού επιχορηγήσεων στα Α.Ε.Ι., θα κατανέμεται με βάση τους δείκτες ποιότητας και επιτευγμάτων κάθε ιδρύματος» και ακόμα μπορεί να αποφασιστεί «η ολική ή μερική αναστολή της επιχορήγησης ενός Α.Ε.Ι. εάν αυτό δεν παρέχει εντός ευλόγου χρονικού διαστήματος το απαιτούμενο υλικό πληροφόρησης και την απαραίτητη τεκμηρίωση για την άσκηση των αρμοδιοτήτων της Αρχής».

Αντιλαμβάνεται κανείς λοιπόν πως η σύνδεση της αξιολόγησης με την χρηματοδότηση των σχολών αποτελούν πεδίο πίεσης προς τα Πανεπιστήμια για να εφαρμόζονται γρήγορα οι αντιδραστικοί νόμοι (διαγραφές, ενδεχομένως κατάργηση συλλογών και παρατάξεων κτλ). Εντάσσεται στο γενικότερο «ντιλάρισμα» που κάνει το σύστημα με το καθηγητικό κατεστημένο ώστε να επιτελεί με τον καλύτερο τρόπο τον αντιδραστικό ρόλο του -εξειδίκευση και υλοποίηση της επίθεσης. Άλλωστε στα κριτήρια αξιολόγησης του πανεπιστημίου είναι κατά πόσο έχουν εφαρμοστεί οι νόμοι, αλλά και κάθε είδους μέτρο εντατικοποίησης (αλυσίδες μαθημάτων, πρόσδοι κτλ)! Αν λοιπόν κάποιο ίδρυμα δεν συμμορφωθεί με τους δείκτες αυτούς, θα υποχρηματοδοτείται.

Να τους βάλουμε ξανά φρένο!

Η αξιολόγηση στην εκπαίδευση ήταν διακαής πόθος του συστήματος εδώ και δεκαετίες. Πάντα σκόνταφτε, όμως, στο κίνημα που μέσα από συλλογικούς αγώνες τους χάλαγε τα σχέδια.

Το μέτωπο είναι κοινό για μαθητές, φοιτητές, εκπαιδευτικούς, κάθε εργαζόμενο, αγρότη ή άνεργο. Το δικαίωμά όλων στη μόρφωση και τη δουλειά με δικαιώματα δεν το διαπραγματευόμαστε! Στους εκβιασμούς του υπουργείου μπροστά στο μαύρο μέλλον που μας ετοιμάζουν, οφείλουμε να αρπάξουμε το γάντι που μας πετάνε και να συνεχίσουμε δυναμικά, όπως δείχνουν οι τελευταίες κινητοποιήσεις. Το μαθητικό, φοιτητικό, συνδικαλιστικό κίνημα ΜΠΟΡΕΙ ακόμα και ψηφισμένους νόμους να ανατρέψει! Το έχει κάνει στο παρελθόν, μπορεί και τώρα!

Διώξεις εκπαιδευτικών και προετοιμασία απολύσεων στο δημόσιο

**Για ποιον λόγο επιβλήθηκε η αργία στην
εκπαιδευτικό Χρύσα Χοτζόγλου**

Η επιβολή της αργίας αποτελεί πολιτική επιλογή της κυβέρνησης να δείξει πυγμή και να τρομοκρατήσει εκπαιδευτικούς, γονείς, και μαθητές σε μία περίοδο που η ίδια είναι πλήρως απονομιμοποιημένη στη συνείδηση του λαού από την αντιλαϊκή πολιτική αλλά και με αφορμή και αιτία το έγκλημα των Τεμπών.

Η απάντηση του πρωθυπουργού Κ. Μητσοτάκη στην ιστορική απεργία στις 28/2 ότι για το έγκλημα στα Τέμπη φταίνει οι μη αξιολογούμενοι δημόσιοι υπάλληλοι είναι ενδεικτική των προθέσεων της κυβέρνησης. Πιεσμένη και ζορισμένη από τη λαϊκή οργή και αγανάκτηση απευθύνεται στα κέντρα εξουσίας και αναζητά εκ νέου στήριξη με τη δέσμευση ότι θα κλιμακώσει την επίθεση προς τον λαό για λογαριασμό του κεφαλαίου και του ιμπεριαλισμού. Έτσι, την ίδια μέρα που διώκει την εκπαιδευτικό, επιβάλλοντας καθεστώς δυνητικής αργίας με την απειλή της απόλυσης (αργία σημαίνει απομάκρυνση από την υπηρεσία με μισό μισθό μέχρι να επιβληθούν «κανονικές» ποινές από το αρμόδιο πειθαρχικό συμβούλιο), μιλάει για συνταγματική αναθεώρηση του άρθρου 16, για συνταγματική κατοχύρωση της αξιολόγησης και άρση της μονιμότητας για το Δημόσιο. Θέλει να ξεμπερδεύει με τη δωρεάν δημόσια παιδεία και τη μόνη και σταθερή δουλειά.

Στο πρόσωπο της Χρύσας Χοτζόγλου και στην κοινή κινητοποίηση με τους μαθητές της και συναδέλφους της ενάντια στην αξιολόγηση στο σχολείο της, στο 8ο ΓΕΛ Πειραιά, τον Μάρτη του 2024, συμπυκνώνεται ο κοινός αγώνας μαθητών και εκπαιδευτικών ενάντια στην ανεπιθύμητη και εχθρική για το λαό εκπαιδευτική πολιτική.

Είναι μια προκλητική απόφαση που πάει απέναντι στο κοινό αίσθημα δικαίου. Μια απόφαση που αφού αποκρούστηκε στις 23 του Οκτώβρη από τους χιλιάδες απεργούς διαδηλωτές και αλληλέγγυους, οδηγώντας το Πειθαρχικό Συμβούλιο να γνωμοδοτήσει ομόφωνα κατά της αργίας με 5-0, ήρθε ως μονοπρόσωπη απόφαση με υπογραφή του υπουργού Παιδείας Πιερρακάκη για να απομακρύνει την εκπαιδευτικό από τους μαθητές και τις μαθήτριά της. Για να την αποκόψει από τη συνδικαλιστική της δράση. Για να στείλει μήνυμα υποταγής σε όλους. Για να ανοίξει τον ασκό των απολύσεων σε όσους αγωνίζονται, στοχοποιώντας καταρχήν τους 2.500 νεοδιόριστους. Την ίδια ώρα που ο μαστροπός αστυνομικός επιστρέφει στην υπηρεσία του και κουβαλάει όπλο!

ΔΕΝ ΘΑ ΤΟΥΣ ΠΕΡΑΣΕΙ. Οι γονείς εξοργίζονται να βλέπουν την αστυνομία να συλλαμβάνει ανήλικους μαθητές που αγωνίζονται. Αντίστοιχα δεν αποδέχεται να σουλατσάει η αστυνομία στα σχολεία επιδίδοντας κλήσεις σε πειθαρχικά και σε πρωτοδικεία σε απεργούς εκπαιδευτικούς. Ο λαός και οι εκπαιδευτικοί θα σπάσουν

την τρομοκρατία με μαζικούς ανυποχώρητους αγώνες μέχρι η Χρύσα Χοτζόγλου να επιστρέψει στην τάξη της, μέχρι να αποσυρθούν οι κατηγορίες από τον Δημήτρη Χαρτζουλάκη, μέχρι να παύσουν όλα τα πειθαρχικά για συνδικαλιστικούς λόγους.

Οι στοχεύσεις του συστήματος μέσω των διώξεων

Οι διώξεις αποτελούν το εργαλείο επιβολής σιγής νεκροταφείου στον χώρο της εκπαίδευσης.

Εφαρμόζονται από το διοικητικό μηχανισμό για να υποτάξουν τους εκπαιδευτικούς και τη μαθητική και φοιτητική νεολαία. Για να επιβληθεί απρόσκοπτα η αντιλαϊκή αντιεκπαιδευτική πολιτική του συστήματος. Η πολιτική της φτώχειας, των ταξικών φραγμών, της αμφισβήτησης των πιο στοιχειωδών εργασιακών, συνδικαλιστικών, πολιτικών και δημοκρατικών δικαιωμάτων.

Είναι απόλυτα συνυφασμένες με τη φάση προετοιμασίας του Γ' Παγκοσμίου πολέμου στην οποία έχουμε μπει. Ο λαός καλείται να πληρώσει τα αιματοβαμμένα σχέδια των ιμπεριαλιστών «προστατών» της χώρας και της ντόπιας πλουτοκρατίας και για να επιτευχθεί αυτό ανεμπόδιστα, η κυβέρνηση εντείνει τη φασιστικοποίηση και την καταστολή.

Σε κοινωνικό επίπεδο η νεολαία μπαίνει στο στόχαστρο για να διαπαιδαγωγηθεί να αποδέχεται αναντίρρητα το μαύρο μέλλον που της ετοιμάζουν. Η ίδια, πρώτη, διώκεται στο σχολείο με την αυστηροποίηση των ποινών αλλά και όλους τους ταξικούς κόφτες που νομοθετούνται και επιβάλλονται διαρκώς (βλ. τράπεζα θεμάτων, ΕΒΕ, Ωνάσεια σχολεία για τους λίγους και εκλεκτούς και Τεχνικά Γυμνάσια – αναμορφωτήρια για τους «παραβατικούς», εθνικό απολυτήριο που ετοιμάζεται). Στο Πανεπιστήμιο με τις διώξεις και τα πειθαρχικά για αφισοκόλληση, κινητοποιήσεις και καταλήψεις, τις επικείμενες διαγραφές φοιτητών, το πετσόκομμα της δωρεάν σίτισης – στέγασης και την καταστολή στο δρόμο όταν αγωνίζεται.

Οι εκπαιδευτικοί διώκονται με τόσο μένος λόγω της διπλής τους ιδιότητας:

- Ως εργαζόμενοι επιδιώκεται να σιωπούν και να μην διεκδικούν αυξήσεις στους μισθούς τους και μόνιμους διορισμούς. Όταν το κάνουν αυτό η κυβέρνηση κηρύσσει τις απεργίες τους παράνομες με το επιχείρημα ότι είναι «πολιτικές», επειδή στρέφονται ενάντια σε ψηφισμένους νόμους!
- Η άλλη τους ιδιότητα σχετίζεται με τη καθημερινή επαφή με τα παιδιά του λαού. Που δεν σταματούν να αγωνιούν για το μέλλον τους και να ανιχνεύουν μέσα και έξω από τις τάξεις να χτίζουν συμμαχίες με τους δασκάλους τους και να παλέψουν από κοινού.

Χρύσα Χοτζόγλου
(διωκόμενη εκπαιδευτικός)
Πάνος Χουντής
(εκπαιδευτικός)

Αυτή η συμμαχία είναι κόκκινο πανί για την κυβέρνηση και το σύστημα και για αυτό επιχειρεί να τη σπάσει και μέσω της αξιολόγησης.

Ο ρόλος των σωματείων (ΕΛΜΕ) στην απάντηση της επίθεσης

Τα πρωτοβάθμια εκπαιδευτικά σωματεία οφείλουν και μπορούν να ανταποκριθούν στο ιστορικό καθήκον να οργανώσουν τον αγώνα για να αποτρέψουν τη συντριβή του δικαιώματος στη μόνιμη και σταθερή εργασία στο δημόσιο σχολείο. Οι θετικές αποφάσεις που πάρθηκαν μαζικά από ΔΣ ΕΛΜΕ και ΣΕΠΕ (παρά την αρχική αδιαφορία των κυρίαρχων ηγεσιών) ήταν το αποτέλεσμα των πιέσεων που άσκησε η αγανάκτηση των εκπαιδευτικών, αλλά και της επίμονης παρέμβασης εδώ και ένα χρόνο πλατιών πρωτοβουλιών, όπως της Ανοιχτής Συνέλευσης Αγώνα ενάντια στις Συνδικαλιστικές διώξεις και απολύσεις.

Η αμφισβήτηση του βέβαια έχει ξεκινήσει από τη δεκαετία του '90, με την κατάργηση της επετηρίδας, τον γραπτό διαγωνισμό του ΑΣΕΠ, το προσοντολόγιο (νόμος Γαβρόγλου) ενώ φτάνει στο σήμερα με την επιβολή της ατομικής αξιολόγησης στους νεοδιόριστους εκπαιδευτικούς ως προϋπόθεση για τη μονιμοποίησή τους.

Η 21η του Μάρτη αποτελεί μια σημαντική παρακαταθήκη για το εκπαιδευτικό κίνημα. Δεκάδες πρωτοβάθμια σωματεία αποφάσισαν την πραγματοποίηση της απεργιακής συγκέντρωσης στο κέντρο της Αθήνας, ενώ η ΟΛΜΕ επέμενε να καλεί τον κόσμο στο Υπουργείο Παιδείας με μόνη επιδίωξη να βγάλει μερικές φωτογραφίες μπροστά στην πύλη και να εμφανιστεί ως συνομιλητής της υπουργού.

Το αποτέλεσμα είναι ελπιδοφόρο γιατί εκατοντάδες εκπαιδευτικοί απεργοί εκπαιδευτικοί, (με μόλις μια μέρα προετοιμασία!) διαδήλωσαν την αντίθεσή τους στην επιβολή της αργίας – απόλυσης, στις διώξεις και τα πειθαρχικά μέσα στο κέντρο της πρωτεύουσας. Αυτό αποτυπώνει την ανάγκη και τη δυνατότητα ο αγώνας να οργανώνεται από τα πρωτοβάθμια σωματεία σε κατεύθυνση αναμέτρησης, μέσα από γενικές συνελεύσεις και μαζικές διαδικασίες προσπερνώντας εκείνες τις συνδικαλιστικές ηγεσίες που μπαίνουν ανάχωμα. Με οργάνωση και στράτευση στην υπόθεση του αγώνα, τα σωματεία θα γίνουν πραγματικά όργανα πάλης για τα συμφέροντα των εργαζομένων.

Ταυτόχρονα είναι αναγκαίο να επιτευχθούν βήματα για την υλοποίηση του κοινού μετώπου εκπαιδευτικών – γονιών – μαθητών – φοιτητών. Να ανοιχτεί και να πλατύνει ο αγώνας στους εργαζόμενους στο δημόσιο τομέα που βρίσκονται στο στόχαστρο αλλά και στους εργαζόμενους του ιδιωτικού τομέα που θα καλεστούν να δώσουν σε συνθήκες πιο σκληρού εργασιακού Μεσαίωνα εάν περάσει η επίθεση.

Η οργή των Τεμπών μπορεί να νικήσει μέσα από την οργανωμένη πάλη

Δύο χρόνια μετά το αποτρόπαιο κρατικό έγκλημα στα Τέμπη, όπου 57 άνθρωποι έχασαν την ζωή τους σε σύγκρουση δύο τρένων, λαός και νεολαία βγήκαν μαζικά στους δρόμους. Αφορμή η εμφάνιση νέων στοιχείων που αποκάλυψαν πως 30 από τα θύματα χάθηκαν από την έκρηξη παράνομου εύφλεκτου υλικού που μετέφερε η μια αμαξοστοιχία. Φωνητικά και γνωματεύσεις αποδεικνύουν πως οι άνθρωποι στις τελευταίες τους στιγμές πάσχιζαν να αναπνεύσουν ενώ καίγονταν με την κάθε τους ανάσα.

Η οργή που οδήγησε στις 28/2 και το άδοξο κλείσιμο των κινητοποιήσεων

Αυτά τα στοιχεία σε συνδυασμό με το μπάζωμα του τόπου του εγκλήματος και την γενικότερη συγκάλυψη του περιστατικού, από την κυβέρνηση, ήταν «η σταγόνα που ξεχείλισε το ποτήρι». Τα νέα δεδομένα ώθησαν λαό και νεολαία να κατεβεί μαζικά στον δρόμο και με οργή να φωνάξει ενάντια σε αυτό το σύστημα που ανενόχλητο δολοφονεί. Το έγκλημα στα Τέμπη ήταν μια αφορμή να εκδηλωθεί η αγανάκτηση του κόσμου που καθημερινά βιώνει την επίθεση στους χώρους δουλειάς, το σχολείο, το πανεπιστήμιο και συνολικά σε όλη του τη ζωή. Με την ακρίβεια να τσακίζει κόκκαλα, τον κατώτατο μισθό να πετσοκόβεται, τα εργοδοτικά εγκλήματα να έχουν γίνει «κανονικότητα», τις απολύσεις εκπαιδευτικών στην δευτεροβάθμια, για πολιτικούς και συνδικαλιστικούς λόγους, τους ταξικούς φραγμούς σε σχολεία και σχολές, τις διαγραφές προ των πυλών, την άγρια καταστολή σε κάθε λογής κινητοποίηση, ο λαός βρήκε τη διέξοδο στον δρόμο του αγώνα. Τόσο έντονο ήταν το κλίμα οργής και αγανάκτησης που στις 28 Φλεβάρη οδήγησε σε μια από τις μαζικότερες απεργιακές κινητοποιήσεις που έχει δει ο λαός μας τις τελευταίες δεκαετίες.

Αν και η μαζικότητα των κινητοποιήσεων γέμισε τις καρδιές όλων με ελπίδα για τη συγκρότηση ενός νικηφόρου κινήματος, αυτός ο κύκλος διαδηλώσεων έκλεισε άδοξα. Η έλλειψη σωστής κατεύθυνσης και αιτημάτων που συνδέουν το έγκλημα στα Τέμπη με τη συνολικότερη αντιλαϊκή πολιτική αυτού του σάπιου συστήματος δεν έδωσε τα απαραίτητα «πολιτικά καύσιμα» ώστε λαός και νεολαία να διεκδικήσουν μια ζωή με δικαιώματα και ελευθερίες, ενάντια στο μαύρο μέλλον για το οποίο προορίζονται. Σε αυτή την περίοδο που η ολομέτωπη επίθεση όλο και οξύνεται, ένα κίνημα που μπορεί να αποβεί νικηφόρο οφείλει να καταπιάνεται με αιτήματα που αφορούν, υπερασπίζονται και διεκδικούν τα δικαιώματα και τις κατακτήσεις του λαού και της νεολαίας. Πέρα από τη διεκδίκηση ασφάλτων και δωρεάν μεταφορών, στο στόχαστρο πρέπει να μπει η δολοφονική πολιτική του

συστήματος που δεν διστάζει να σκοτώνει καθημερινά στα εργασιακά κάτεργα, να φτωχοποιεί τον λαό, να πετάει την νεολαία εκτός εκπαίδευσης, ακόμα και να μας προετοιμάζει για πόλεμο.

Αυταπάτες και έλλειψη οργανωμένου αγώνα οδήγησαν στη λήξη των κινητοποιήσεων

Εξαιτίας της έλλειψης πολιτικών αιτημάτων, και επικράτησης της ρεφορμιστικής κατεύθυνσης, οι μαζικές κινητοποιήσεις έληξαν άδοξα, χωρίς πραγματική νίκη. Ο περιορισμός των αιτημάτων στη δικαίωση και την καταδίκη των ενόχων, λειτούργησε αποπροσανατολιστικά και εγκλώβισε τον κόσμο σε λογικές αναζήτησης λύσεων μέσω του κοινοβουλίου και της αστικής δικαιοσύνης. Μία κατεύθυνση που προσπαθούσε να προσπεράσει την ανάγκη οικοδόμησης κινήματος και ως αποτέλεσμα οδήγησε τις ρεφορμιστικές δυνάμεις να βάζουν σε δεύτερη μοίρα την προσπάθεια για ουσιαστική οργάνωση του αγώνα στους χώρους που βρίσκονται ο λαός και η νεολαία. Υποτιμήθηκαν οι προσπάθειες για γενικές συνελεύσεις, διαμορφώθηκαν μεγαλύτερα σχέδια επί χάρτου και η ανάγκη των συλλόγων να ζυμώσουν πολιτική τοποθέτηση, απομακρύνθηκε από αυτούς. Έτσι,

ενώ στον δρόμο κατέβαιναν εκατομμύρια λαού και νεολαίας, οι συνελεύσεις παρέμειναν άμαζες και δεν μπόρεσε να μεταφραστεί αυτή η συσσωρευμένη οργή σε αγώνα ενάντια στα επίδηκα που διαμορφώνει η επίθεση του συστήματος σε κάθε χώρο.

Ενδεικτικός είναι ο κυβερνητικός ανασχηματισμός αμέσως μετά το κλείσιμο των κινητοποιήσεων που έγινε για να αποπροσανατολίσει τον κόσμο πατώντας πάνω στις κοινοβουλευτικές αυταπάτες που είχαν καλλιεργηθεί. Ένας ανασχηματισμός που στην πραγματικότητα ενισχύει την ακροδεξιά κατεύθυνση μέσα στην κυβέρνηση και την σάπια πολιτική φτώχειας και φασιστικοποίησης που ολοένα και στερεί το οξυγόνο μας. Σε αυτό το σημείο αξίζει να σημειωθεί ότι σε αυτήν την επιλογή συντέλεσε και η έλλειψη από την πλευρά του συστήματος για εναλλακτική πρόταση καλύτερου διαχειριστή, αφού κανένα κόμμα της αντιπολίτευσης δεν είχε την δυνατότητα να πει πως θα αναλάβει αυτό την διακυβέρνηση από δω και πέρα. Έτσι, δόθηκε η απάντηση ενός συστήματος κλονισμένου από το μαζικό κύμα λαϊκής οργής, εντείνοντας την επίθεση και αποσκοπώντας στο περαιτέρω τσάκισμα των δικαιωμάτων λαού και νεολαίας, την ένταση της βίας και της καταστολής των μελλοντικών λαϊκών και νεολαιίστικων αντιστάσεων.

Στη δολοφονική πολιτική απάντηση θα δώσει η οργανωμένη πάλη

Απέναντι σε όλα τα κρατικά εγκλήματα και την συνολικότερη αντιλαϊκή, δολοφονική πολιτική η μοναδική απάντηση είναι αυτή της οργανωμένης πάλης. Μόνο όταν η συσσωρευμένη οργή γίνει οργάνωση στα συλλογικά μας όργανα (συλλόγους, σωματεία) και μετατραπεί σε αγώνα με τους κατάλληλους στόχους και αιτήματα που συνδέουν το κάθε γεγονός, σε κάθε τομέα, με την συνολικότερη επίθεση του συστήματος που δεχόμαστε όλοι καθημερινά μπορούν τα κινήματα να είναι νικηφόρα. Μόνο όταν λαός και νεολαία από κοινού συσπειρωθούν σε κοινούς αγώνες ενάντια στην ίδια πολιτική, που διώχνει τους φτωχούς από σχολεία και πανεπιστήμια, δολοφονεί το λαό στα Τέμπη, στις πλημμύρες και τις πυρκαγιές, επιβάλλει τη φτώχεια και την εξαθλίωση και καθημερινά σκοτώνει τους εργάτες στα εργοτάξια, θα μπορέσουμε επιτέλους να ανασάνουμε πραγματικά.

Το έγκλημα στα Τέμπη είναι ένα ζήτημα που αφορά συνολικά τον λαό και με τέτοιο τρόπο πρέπει να απαντηθεί. Η πραγματική δικαίωση θα έρθει μόνο όταν λαός και νεολαία μέσα από την οργανωμένη πάλη τους από κοινού διεκδικήσουν και κερδίσουν δουλεία, σπουδές, ζωή με δικαιώματα.

Σωρεία προτάσεων και αυταπατών ή πραγματικά αιτήματα πάλης – τι χτίζει νικηφόρα προοπτική;

Γιάννης Μπουτζιώνας
(Μαθηματικό Ιωαννίνων)
Ανδρέα Μπουτζιώνα
(Ιατρική Ιωαννίνων)

Οι μαζικές κινητοποιήσεις που πυροδοτήθηκαν με αφορμή το έγκλημα των Τεμπών, ένα έγκλημα στο οποίο συμπυκνώθηκε η δολοφονική πολιτική του συστήματος, ανέδειξαν σημαντικές πολιτικές διεργασίες του λαού και της νεολαίας. Με αποκορύφωμα την απεργία στις 28 Φλεβάρη, διευρυμένα κομμάτια του εξέφρασαν στον δρόμο την συσσωρευμένη οργή και αγανάκτησή τους απέναντι στην κυρίαρχη πολιτική και άρχισαν να αναζητούν μια διαφορετική πορεία.

Η προσπάθεια του συστήματος να κλείσει τον αγώνα

Οι δυνάμεις του συστήματος, στον φόβο τους ο λαός να βρει την κινηματική οδό, αυτή που μπορεί να φέρει πραγματικά αποτελέσματα, προσπάθησαν, να τρομοκρατήσουν, να μαντρώσουν την λαϊκή οργή. Για να χτυπήσουν την μαζικοποίηση της απεργίας στις 28/2 μιλούσαν για «πολιτικές σκοπιμότητες», «σκοτεινές δυνάμεις» και μπάχαλα, δηλώσεις που στόχευαν στο να αποθαρρύνουν τον κόσμο από το να απεργήσει και να κατέβει στην διαδήλωση. Η συζήτηση που ακολούθησε περί απόδοσης αστικής δικαιοσύνης, στην οποία επένδυσαν σύσσωμα τα αστικά κόμματα φανέρωσε την προσπάθεια του συστήματος να στρέψει τον κόσμο σε οποιαδήποτε άλλη οδό πέραν από αυτή του αγώνα.

Ο ρόλος της κυρίαρχης ρεφορμιστικής αριστεράς στο μάντρωμα της λαϊκής οργής

Σε αυτό το κλίμα ο ρεφορμισμός όχι απλά δεν βοήθησε ώστε ο κόσμος να απεμπλακεί από τις αυταπάτες που καλλιεργεί το σύστημα και από την προσπάθεια κλεισίματος των κινητοποιήσεων. Αλλά έβγαλε μπροστά μια σειρά αιτήματα που χρόνια κατατίθενται στο κίνημα. Αιτήματα χρεοκοπημένα που το μόνο που καταφέρνουν είναι να εγκλωβίζουν και να απογοητεύουν. Την ώρα που ο λαός ήταν κατά εκατοντάδες χιλιάδες στον δρόμο, αναζητώντας διέξοδο στη συνέχιση του αγώνα, η ρεφορμιστική αριστερά περιόριζε την συζήτηση προτάσσοντας συνθήματα που περιορίζονταν στο «Καμία συγκάλυψη», «Το έγκλημα αυτό να μην ξεχαστεί». Με αυτόν τον τρόπο συγκαλύπτουν τον πραγματικό ένοχο, το καπιταλιστικό ιμπεριαλιστικό σύστημα που με την πολιτική του δολοφονεί, και ταυτόχρονα βάζουν χαμηλό ταβάνι στην πολιτικοποίηση των κινητοποιήσεων.

Σε αυτό συνέβαλε πρώτα και κύρια το ΚΚΕ-ΠΚΣ με την γραμμή της «υπεύθυνης» αντιπολίτευσης. Βγάζοντας μπροστά το αίτημα «Να αποδοθούν όλες οι πολιτικές και ποινικές ευθύνες» καλλιεργεί αυταπάτες για τον ρόλο, την φύση και τα χαρακτηριστικά του κράτους και

των μηχανισμών του στον καπιταλισμό. Ο ρόλος των δικαστηρίων του αστικού κράτους είναι συγκεκριμένος. Είναι αυτά που αθρώνουν βιαστές και δολοφόνους, ενώ παράλληλα διώκουν αγωνιστές και πρωτοπόρους ανθρώπους του κινήματος. Γιατί να δικάσουν και να τιμωρήσουν τους ίδιους τους εαυτούς τους; Ακόμη και να επιλέξει το σύστημα, στην πίεση που του ασκεί η αγωνιστική έκφραση της λαϊκής οργής, να «κάψει κάποιο χαρτί» του και να «καταδικάσει» κάποιο στέλεχός του, ποια θα είναι η διαφοροποίηση στη ζωή του λαού; Θα το αντικαταστήσει με κάποιο άλλο πρόσωπο, που στην προκειμένη περίπτωση θα το εξυπηρετεί περισσότερο για να συνεχίσει την ίδια αντιδραστική πολιτική. Και αυτό είναι σίγουρο πως δεν διαμορφώνει καλύτερους όρους στην καθημερινότητα του λαού και της νεολαίας.

Το μόνο που προσπάθησε το ΚΚΕ να συγκροτήσει είναι ελεγχόμενες κινητοποιήσεις, οι οποίες θα έμεναν σε επίπεδο διαμαρτυρίας, για να τις χρησιμοποιήσει ως πίεση στο κεντρικό κοινοβουλευτικό παιχνίδι. Ακόμη και τα απογευματινά καλέσματα που ακολούθησαν την 28η Φλεβάρη προσπάθησε να τα στρέψει και να τα αντιστοιχίσει στα κοινοβουλευτικά γεγονότα, δηλαδή στην πρόταση μομφής στην κυβέρνηση από ΠΑΣΟΚ-Ανδρουλάκη. Όσο και να ντύνει την άποψή του με επαναστατική-αγωνιστική φρασεολογία, το ΚΚΕ δεν μπορεί να ξεφύγει από το γεγονός ότι η τοποθέτησή του ήταν αντίστοιχη με αυτή του αστικού πολιτικού προσωπικού.

Στο κλείσιμο του αγώνα συνέβαλε και η εξωκοινοβουλευτική αριστερά

Σε αντίστοιχη ρότα κινήθηκε και η ρεφορμιστική εξωκοινοβουλευτική αριστερά, η οποία καθώς δεν μπορεί να φανταστεί κίνημα χωρίς το ΚΚΕ και συρόμενη από πίσω του συνέβαλε στον αποπροσανατολισμό του λαϊκού παράγοντα από το επίπεδο της πάλης.

Αιτήματα όπως το «Κάτω η κυβέρνηση των δολοφόνων», με διαφοροποιήσεις μεταξύ τους έβαλαν μπροστά Κομμουνιστική Απελευθέρωση- Attack, ΑΡΑΣ, ΑΡΙΣ και ΟΚΔΕ. Τέτοιου είδους αιτήματα δεν βλέπουν αγώνα, αλλά κάλη και ενισχύουν τις εκλογικές και κυβερνητικές αυταπάτες. Για αυτό καταλήγουν άλλωστε να μπορούν να είναι υλοποιήσιμα από το σύστημα. Δεν μπορούμε να έχουμε εμπιστοσύνη σε αυτούς που μας δολοφονούν, καθώς κάθε αστικό κόμμα, κάθε επίδοξος διαχειριστής υπηρετεί το κεφάλαιο και τα ξένα αφεντικά του, ειδικά στην περίπτωση της χώρας μας όπου η αστική τάξη είναι διπλά εξαρτημένη από τον ιμπεριαλισμό (ΗΠΑ- ΕΕ).

Εξίσου αποπροσανατολιστικά είναι τα αιτήματα περί «εργατικού ελέγχου» και «κρατικοποίησης». Το έγκλημα στα Τέμπη, αλλά και κάθε αποτύπωση της αδιαφορίας του κε-

φαλαίου για τις ζωές μας δεν είναι παράγωγο αυτών καθαυτών των ιδιωτικοποιήσεων, αλλά της δολοφονικής πολιτικής του συστήματος. Είτε κρατικές είτε μη κρατικές δομές και υπηρεσίες δεν κοιτούν το όφελος των εργαζομένων και του λαού, αλλά το κέρδος. Έτσι, η όποια τακτική επιλογή του κεφαλαίου, είτε για ιδιωτικοποιήσεις είτε και για κρατικοποιήσεις, έχει ως άξονα το κέρδος και το χτύπημα των δικαιωμάτων των εργαζομένων. Το αίτημα για κρατικοποίηση καλλιεργεί, λοιπόν, μια σειρά αυταπάτες για την ίδια την φύση του κράτους στον καπιταλισμό. Όσον αφορά τον εργατικό έλεγχο, είναι ξεκάθαρο πως δεν μπορεί να υφίσταται στην τωρινή φάση, δηλαδή στην κυριαρχία του κεφαλαίου στην παραγωγή και στην εργατική δύναμη. Πώς το κράτος, ο απόλυτος εγγυητής των συμφερόντων του κεφαλαίου και συνολικά της αστικής τάξης, θα «δώσει τον έλεγχο» της παραγωγής και της οικονομίας στον στρατηγικό εχθρό του την εργατική τάξη;

Η σημασία των πολιτικών αιτημάτων στην πορεία της λαϊκής πάλης

Είναι σημαντικό οι οργανωμένες δυνάμεις να μην προσπερνάνε τη φάση που βρίσκεται ο λαός και η εργατική τάξη όταν καταθέτουν συνθήματα-αιτήματα στο επίπεδο του κινήματος. Αιτήματα όπως ο «εργατικός έλεγχος» είναι γενικά σωστά, όταν όμως ζυμώθηκαν και παλεύτηκαν σε περιόδους όπου η εργατική τάξη ήταν ένα βήμα πριν να πάρει την εξουσία στα χέρια της. Στο σήμερα όμως που κυριαρχεί η ήττα του κομμουνιστικού-επαναστατικού κινήματος και η αποσυγκρότηση της εργατικής τάξης και του λαού, τέτοια αιτήματα προκαλούν μπλοκάρισμα της πάλης, αυταπάτες και εγκόλπωση από το σύστημα.

Επειδή αναγνωρίζουμε την σημασία των πολιτικών αιτημάτων και κατευθύνσεων στο επίπεδο του κινήματος, αξίζει να δούμε ποια αιτήματα μπορούν να συγκροτήσουν αγώνα. Στην φάση στην οποία βρισκόμαστε νικηφόρα προοπτική μπορούν να χτίσουν αιτήματα που κόντρα σε δικαστικές και κοινοβουλευτικές αυταπάτες, στοχεύουν το σύστημα και θέτουν την κατεύθυνση αντίστασης στην επίθεση και διεκδίκησης δικαιωμάτων.

Ετοιμάζουν διαγραφές για πειθαρχικούς λόγους στο Πολυτεχνείο Κρήτης. Να μην τους περάσει!

Βασίλης Χουδαλάκης
(ΗΜΜΥ Χανιά)

Διώξεις κατά φοιτητών βρίσκονται σε εξέλιξη στο Πολυτεχνείο Κρήτης. Αφορμή ήταν οι προπηλακισμοί και το ξύλο ανάμεσα σε μέλη των ΕΑΑΚ και της ΔΑΠ. Την επόμενη, μάλιστα, ημέρα έγινε προσαγωγή μέλους των ΕΑΑΚ, ύστερα από μήνυση μελών της ΔΑΠ. Το περιστατικό αξιοποιήθηκε από κυβερνητικά στελέχη και τη ΔΑΠ, η οποία προέτρεψε τη Διοίκηση να εφαρμόσει το νόμο, να ασκηθούν πειθαρχικές δίωξεις, να διαγραφούν φοιτητές.

Σε αυτή την κατεύθυνση κάνει την αρχή η Συνέλευση Σχολής του ΗΜΜΥ, η οποία ψήφισε ομόφωνα την «άμεση διενέργεια ΕΔΕ και πειθαρχικής δίωξης». Για ακόμη μια φορά το καθηγητικό κατεστημένο παίζει το ρόλο που του έχει ανατεθεί, στεκούμενο απέναντι στους φοιτητές. Πάντα πρόθυμοι να εξειδικεύσουν την επίθεση στα δικαιώματά μας μέσα στις σχολές και να εφαρμόσουν τους νόμους. Οι ίδιοι είναι που συγκροτούν τα πειθαρχικά συμβούλια, τα οποία καθορίζουν τις ποινές των φοιτητών. Φυσικά, όλα αυτά συνδέονται με το γενικότερο κλίμα τρομοκρατίας που επιχειρούν να φτιάξουν την τελευταία περίοδο. Ιδιαίτερα στο ΗΜΜΥ, με την χαμένη εξεταστική πέρυσι λόγω κινητοποιήσεων, τις απειλές για πειθαρχικά σε συνδικαλιστές που θέλουν να «βγάλουν» ανακοίνωση σε μάθημα, τις απειλές για χαμένα εξάμηνα μόλις υπάρξει υποψία για κατάληψη κ.ά.

Πατώντας στα παραπάνω, η ΔΑΠ, ζητάει ως ποινή για κάποιους εξ αυτών να είναι η οριστική διαγραφή. Ενώ η Συνέλευση Σχολής (καθηγητών) του ΗΜΜΥ, αποφάσισε την «εξάντληση της αυστηρότητας των ποινών που προβλέπει η νομοθεσία», υπονοώντας τις διαγραφές που αποτελούν την ανώτατη ποινή.

Πειθαρχικά και διαγραφές, αποτελούν κομμάτι του ψηφισμένου νόμου Κεραμέως και έρχονται να διαμορφώσουν μια διαφορετική κατάσταση

στις σχολές. Να επιβάλλουν κλίμα πειθάρχησης στους φοιτητές, ώστε κανείς μας να μη σηκώνει κεφάλι. Θέλουν να ποινικοποιήσουν την πολιτική και συνδικαλιστική δράση -μέσα και έξω από τις σχολές- και να εντείνουν τη φασιστικοποίηση. Γίνεται προσπάθεια να ενισχυθεί ακόμα περισσότερο ο ιδεολογικός ρόλος της εκπαίδευσης. Σκοπός, να διαμορφωθούν υποταγμένοι εργαζόμενοι στην αγορά εργασίας, αναλώσιμοι για την εργοδοσία, χωρίς δικαιώματα και απαιτήσεις.

Να σπάσει η τρομοκρατία!

Σε μια περίοδο που λαός και νεολαία έκαναν μαζική έξοδο στο δρόμο, σύστημα και κυβέρνηση αποφάσισαν να οξύνουν την επίθεση, να καταστείλουν όσους αγωνίζονται. Η αργία-απόλυση της Χρύσας Χοτζόγλου με απόφαση του πρώην υπουργού, οι χιλιάδες δίωξεις σε εκπαιδευτικούς που έκαναν απεργία-αποχή από την αξιολόγηση, οι απειλές για πειθαρχικά σε φοιτητές, σε αυτή την κατεύθυνση βαδίζουν. Τα παραπάνω, αποτελούν κεντρική πολιτική επιλογή και σαφώς η απάντηση από μεριάς του κινήματος θα πρέπει να είναι ανάλογη. Με τις πρώτες διαγραφές ή πειθαρχικά στον οποιονδήποτε και για τον οποιονδήποτε λόγο, ανοίγει ο δρόμος για την εφαρμογή των μέτρων για όλους μας. Δεν πρέπει να γίνει η αρχή! Χωρίς αυταπάτες ότι καθηγητές και Διοικήσεις είναι μαζί μας, μαζικά και αποφασιστικά πρέπει να σπάσουμε το κλίμα τρομοκρατίας και πειθάρχησης με στόχο κανένα πειθαρχικό, καμιά διαγραφή φοιτητή. Οι εξελίξεις είναι σοβαρές, όμως οι φοιτητές μέσα από τα συλλογικά τους όργανα μπορούν και πρέπει να παλέψουν συνολικά για την ανατροπή του νόμου Κεραμέως.

Κάμερες και σίδερα οι σχολές που μας ετοιμάζουν

Εύα Πανάγου
(Αρχιτεκτονική ΕΜΠ)

Νέα καθημερινότητα για τους φοιτητές του τμήματος αρχιτεκτόνων μηχανικών ΕΜΠ. Αμέσως μετά τις απεχθείς δηλώσεις του πρύτανη περί escorts φοιτητριών και τον χαρακτηρισμό του ιδρύματος ως μαγαζάκι του, φέρνουν τις κάμερες πάνω από τα κεφάλια μας! Ψυχοφθόρο και απάνθρωπο το κλίμα που επικρατεί στη σχολή μετά τις τελευταίες εξελίξεις. Κάμερες, φύλακες-μαντρόσκυλα και φυλάκια είναι η νέα κανονικότητα που φέρνει η κυβέρνηση στα πανεπιστήμια, χτυπώντας δικαιώματα και ελευθερίες.

Ύστερα από την ψήφιση του νόμου Κεραμέως (ν.4777) δεν μας κάνει καμία εντύπωση αυτή η εξέλιξη των πραγμάτων. Καιρό τώρα μας ξεκαθαρίζουν ότι κάθε πτυχή του νόμου θα εφαρμοστεί. Ποτέ άλλωστε δεν ψήφισαν νόμους για να μείνουν στα χαρτιά. Όπως ακριβώς και με την πανεπιστημιακή αστυνομία που, ενώ δεν εγκαταστάθηκε το συγκεκριμένο σώμα (ΟΠΠ), κάθε λίγο και λιγάκι γίνονται εισβολές των ΜΑΤ στις σχολές μας. Σε έναν χώρο που κατοχυρώθηκε ως χώρος ασύλου μέσα από φοιτητικούς και λαϊκούς αγώνες, πλέον σε κάθε προσπάθεια να οργανώσουμε τον αγώνα μας, να κινητοποιηθούμε και να αντιδράσουμε θα βρίσκουμε απέναντι μας καταστολή. Οι συλλήψεις και οι προσαγωγές συμβαίνουν πριν καν προλάβουμε να το καταλάβουμε. **Η συνεχής παρακολούθηση από τις κάμερες, έρχεται για να καταστείλει και να τρομοκρατήσει ακόμα περισσότερο. Θέλουν να ελέγχουν ποιος μπαίνει και ποιος βγαίνει από το ίδρυμα, να φακελώνουν όποιον αντιδρά, όποιον σηκώνει το κεφάλι, να σπέρνουν τον φόβο ώστε να προλαμβάνουν την οποία αντίδραση πριν αυτή εκφραστεί.** Όπως πριν λίγο καιρό είχαν βάλει τους φύλακες να σημειώνουν λεπτομερώς κάθε κίνηση των «ταραχοποιών στοιχείων» που εντόπιζαν μέσα στις καταλήψεις, τώρα με έναν πιο εκσυγχρονισμένο τρόπο θα μπορούν να έχουν αυτές τις πληροφορίες μέχρι και βιντεοσκοπημένες. Μια ακόμα διευκόλυνση για τις διοικήσεις και το υπουργείο ώστε να εφαρμόσουν τις πειθαρχικές δίωξεις και τις διαγραφές για πειθαρχικούς λόγους με “πειστήρια” και αποδείξεις.

Είναι σαφές ότι κάθε κίνηση των πρυτάνεων και του μεγαλοκαθηγητικού κατεστημένου συντελεί στην διαμόρφωση ενός πανεπιστημίου κομμένου και ραμμένου στα πρότυπα Ε.Ε. Βλέπουμε ότι το σύστημα έχει χρόνιο πόθο του την καταστολή των «μη συμβατών μοσχευμάτων» -όπως ο πρύτανης Χατζηγεωργίου δήλωσε πρόσφατα αναφερόμενος στους φοιτητές. Με άλλα λόγια θέλουν σχολές αποστειρωμένες από τον συλλογικό τρόπο σκέψης και δράσης, που θα πλάθουν τους μελλοντικούς εργαζόμενους, έτοιμους να υποταχθούν στον εργασιακό μεσαίωνα.

Σε καμία περίπτωση το σύστημα δεν θέλει να υπάρξει συνδικαλιστική δράση, πολιτική ζύμωση και ανταλλαγή απόψεων, που θα παρακινεί τον καθέναν μας να οργανωθεί και να αντισταθεί μέσα από τα συλλογικά του όργανα, μετατρέποντας την σχολή του σε εστία αγώνα. Δεν το συμφέρει άλλωστε. Γνωρίζει πολύ καλά ότι λαός και νεολαία έχουν την δύναμη να ανατρέψουν ψηφισμένους νόμους. Δε θέλουμε και δε θα ανεχτούμε από κανέναν να ελέγχει την κάθε μας κίνηση. Ούτε στις σχολές μας, ούτε πουθενά! Δεν είμαστε εγκληματίες για να μας ελέγχουν με τέτοιο τρόπο. Οι φοιτητές πρέπει άμεσα να πάρουμε την κατάσταση στα χέρια μας για να μην περάσει αυτή η τρομοκρατία. Το χτύπημα αυτό έχει στόχο την απονέκρωση του συλλόγου μας, το να μπει ένα τέλος στους αγώνες μας. Όχι λοιπόν! Εμείς δεν θα κάνουμε πίσω. Το Πολυτεχνείο έχει ήδη την αγωνιστική του ιστορία που δεν μπορεί κανείς να παραχαράξει ή να σβήσει. Με παρακαταθήκη τους αγώνες αυτούς το φοιτητικό κίνημα πρέπει και μπορεί να συνεχίσει τους αγώνες. **Να μην τους αφήσουμε να μετατρέψουν τις σχολές μας σε μουσεία και αποστειρωμένους χώρους. Με συνελεύσεις, καταλήψεις και διαδηλώσεις να συγκροτηθεί κίνημα το οποίο θα εμποδίσει την εγκατάσταση καμερών στα πανεπιστήμια, αλλά και συνολικά να ανατρέψει τον νόμο Κεραμέως.** Για την υπεράσπιση του λαϊκού ασύλου αγώνων και των πολιτικών ελευθεριών. Για το δικαίωμα στην πολιτική και συνδικαλιστική δράση στις σχολές. Για να μην διαγραφεί κανένας φοιτητής.

Στη μάχη της γενιάς μας θα βγούμε νικητές !**Να μη διαγραφεί κανένας φοιτητής
Κάτω ο ν.Κεραμέως****Νίκος Περίχαρος, Πολιτικής Επιστήμης και Ιστορίας Παντείου
Τζέρι Στεφανάτος, Οικονομικής Επιστήμης ΑΣΟΕΕ**

Από τις αρχές της ακαδημαϊκής χρονιάς έχει (ξανά) ανοίξει από την πλευρά του Υπουργείου Παιδείας το ζήτημα των διαγραφών φοιτητών. Με το νόμο Κεραμέως του 2022 (στον οποίο εντάχθηκε ο ν. 4777) προβλέπεται η διαγραφή περισσότερων από 300.000 φοιτητών που θα έχουν ξεπεράσει τα $v+1/2$ τον Σεπτέμβριο του 2025.

Και γιατί λέμε πως ανοίγει ξανά το ζήτημα των διαγραφών; Οι διαγραφές φοιτητών είναι χρόνιος πόθος των κυβερνήσεων, αφού έχουν προσπαθήσει να τις εφαρμόσουν άλλες 4 φορές ανά τα χρόνια. Αποτελούν, πάλι στην ίδρυση ιδιωτικών Πανεπιστημίων, βασική τομή της επίθεσης στην εκπαίδευση και στην κατεύθυνση της δημιουργίας ενός πανεπιστημίου για λίγους και εκλεκτούς, αφιλόξενου για τα παιδιά από τα φτωχά και λαϊκά στρώματα, με φοιτητές χωρίς δικαιώματα και προοπτική. Ο λόγος που μέχρι τώρα τα σχέδιά τους ναυάγησαν δεν είναι άλλος από τις μαζικές και δυναμικές κινητοποιήσεις του φοιτητικού κινήματος, τις πολύμηνες καταλήψεις και τις μαζικές συνελεύσεις. Όλα αυτά δηλαδή που έχουμε ανάγκη και τώρα.

Διαβάζοντας το νόμο Κεραμέως βλέπουμε πως διαγραφή προβλέπεται για μια σειρά λόγους

Τι είναι οι διαγραφές φοιτητών - Ταξικός κόφτης και όριο σπουδών

Καταρχάς οι διαγραφές είναι όριο σπουδών. Είναι ένα deadline. Ένα ταξικό deadline που στοχεύει ιδιαίτερα τους φτωχότερους φοιτητές τους οποίους εδώ και χρόνια το σύστημα θέλει να πετάξει από το πανεπιστήμιο. Είναι ένας από τους πιο σκληρούς ταξικούς φραγμούς που έχει επινοήσει το σύστημα. Το όριο σπουδών στα $v+2$ ή τα $v+3$ χρόνια στοχεύει στην δημιουργία ενός ακόμη πιο ταξικού πανεπιστημίου, στο οποίο δε θα χωράνε όλοι. Δε θα χωράνε όσοι, ακόμη κι αν περάσαμε την ΕΒΕ, την Τράπεζα Θεμάτων και όλους τους άλλους ταξικούς φραγμούς στο Λύκειο, χρειάζεται να δουλέψουμε παράλληλα με τις σπουδές μας (σύμφωνα με στοιχεία της ΕΛΣΤΑΤ, περίπου το 50% των φοιτητών!). Δε θα χωράνε όσοι δεν έχουμε λεφτά για τα πανάκριβα νοίκια και το συνεχώς αυξανόμενο κόστος ζωής.

Όλες οι δήθεν βοηθητικές διατάξεις (για φοιτητές που εργάζονται πάνω από 20 ώρες τη βδομάδα, έχουν κάποια σοβαρή νόσο ή ειδικές εκπαιδευτικές ανάγκες) δεν είναι παρά στάχτη στα μάτια. Η μερική φοίτηση που προτείνει το υπουργείο ως εναλλακτική στην ουσία είναι απάτη. Όσοι κάνουν αυτή την «επιλογή» θα μπορούν να δηλώνουν και να δίνουν μόνο τα μισά μαθήματα σε κάθε εξεταστική, διηλεκσιάζοντας, αναγκαστικά, το χρόνο στον οποίο μπορούν να πάρουν το πτυχίο, αφού μπορούν να το πάρουν το λιγότερο στα 2v έτη! Η δήλη «επιλογή», η αναστολή φοίτησης, στην πραγματικότητα δεν είναι επιλογή, αφού στη διάρκειά της δεν μπορούμε να δηλώνουμε μαθήματα και να συμμετέχουμε σε εξεταστικές, ενώ χάνουμε μέχρι και το φοιτητικό μας πάσο και όλα δικαιώματα παραμένουν συνδεδεμένα με αυτό (σίτιση, δωρεάν συγγράμματα, εκπτώσεις στα ΜΜΜ, κοκ). Μάλιστα, η επόμενη Σύνοδος Πρυτάνεων που έχει καλεστεί 6-9 Μαΐου στην Θεσσαλονίκη έχει σκοπό να συζητήσει σχετικά με την «μη οριζόντια» εφαρμογή των διαγραφών, δήθεν για να ληφθούν υπόψη παράγοντες όπως λόγοι υγείας ή εργαζόμενοι φοιτητές, προσπαθώντας στην πραγματικότητα να χρυσώσουν το χάπι στη νεολαία που θα πεταχτεί από τα πανεπιστήμια από τη μία μέρα στην άλλη. Θέλουν να καταπιούμε αμάσητο το βάρβαρο μέτρο που φέρνουν, προτείνουν μέχρι και να «χαρίσουν» τρεις ακόμη εξεταστικές στους φοιτητές που διαγράφονται, μας θέλουν να κάνουμε αγώνα δρόμου για τις σπουδές μας, και ακριβώς γιατί φοβούνται τις αντιδράσεις που θα προκαλέσει η εφαρμογή των διαγραφών. Φοβούνται τους αγώνες μας!

Τι είναι οι διαγραφές φοιτητών - Εντατικοποίηση των σπουδών

Όσοι μπαίνουμε στο πανεπιστήμιο ξέρουμε πότε θα διαγραφούμε. Ξέρουμε πως σε 6, 8 ή 9 χρόνια (ανάλογα με τη σχολή) θα πρέπει να έχουμε πάρει πτυχίο. Αυτό διαμορφώνει από την αρχή πολύ εντατικούς όρους σπουδών. Από το πρώτο έτος κάθε φοιτητής τρέχει από μάθημα σε μάθημα, δε μπορεί να χάσει διαλέξεις ή εργαστήρια, παλεύει με εργασίες και προόδους. Δεν μένει χρόνος για προσωπικά ενδιαφέροντα, κοινωνικοποίηση, πόσο μάλλον για να συμμετέχει ενεργά στον φοιτητικό του σύλλογο και τις διαδικασίες του, να συνδικαλιζεται, να διεκδικεί.

Οι διαγραφές λοιπόν, έρχονται και για να κάνουν ακόμη πιο ασφυκτικούς και εντατικούς τους όρους σπουδών μας σε σχολές που είναι ήδη εντατικοποιημένες (με εργαστήρια, απουσίες, αθυσίδες, προαπαιτούμενα, σεμινάρια κ.ά.) και πολλές φορές οι μέσοι όροι αποφοίτησής τους είναι μεγαλύτεροι από $v+1/2$ (π.χ. στο Φυσικό του ΕΚΠΑ ο Μ.Ο. αποφοίτησης είναι στα 7,5 έτη!). Με την απειλή των διαγραφών να κρέμεται πάνω από το κεφάλι μας, στις σχολές μας δεν θα περπατάμε αλλήθι θα τρέχουμε. Δεν θα υπάρχει χρόνος για «περισπασμούς» που μπορεί να μας στοιχίσουν ακόμα και το πτυχίο μας! Έτσι θα διαμορφώνεται μια νεολαία άβουλη, κορμμένη και ραμμένη στα μέτρα του συστήματος. Μια νεολαία που δεν θα έχει χρόνο να αμφισβητεί, να αντιστέκεται, να αγωνίζεται. Που δεν θα έχει μάθει τι πάει να πει διεκδίκηση, τι πάει να πει δικαίωμα, τι είναι ο συνδικαλισμός. Θα διαμορφώνεται δηλαδή μια γενιά νέων εργαζόμενων που από νωρίς θα έχουν πειστεί πως πρέπει να είναι αποδοτικοί και «να βγάλουν την δουλειά».

Τι είναι οι διαγραφές φοιτητών - Μέσο καταστολής και πειθάρχησης

Εκτός από τις διαγραφές στα $v+1/2$ v, προβλέπεται από το νόμο και διαγραφή ενός φοιτητή ως το ανώτατο πειθαρχικό μέτρο. Τα τελευταία χρόνια δεκάδες φοιτητές από όλη τη χώρα έχουν στοχοποιηθεί για την πολιτική και τη συνδικαλιστική τους δράση και έχουν κληθεί να περάσουν από πειθαρχικό. Η ανακοίνωση σε ένα αμφιθέατρο ή η αφισοκόλληση, αποτελούν και με την βούληση λόγοι διαγραφής από τη σχολή. Μάλιστα, αυτή η πτυχή του νόμου ήδη αρχίζει να εφαρμόζεται. Ο πρόεδρος του ΦΣ ΗΜΜΥ του Πολυτεχνείου Κρήτης διώκεται και έχει κληθεί σε πειθαρχικό με ανοιχτό το ζήτημα της διαγραφής του.

Εδώ και χρόνια με μια σειρά από νόμους προσπαθούν να βγάλουν στην παρανομία το συνδικαλισμό στα πανεπιστήμια, να στοχοποιήσουν τους αγωνιστές και να απαγορεύσουν τους αγώνες. Εδώ και χρόνια χτυπάνε τους φοιτητικούς συλλόγους και τις διαδικασίες τους, τις γενικές συνελεύσεις, τις φοιτητικές εκλογές. Προσπαθούν να βάλουν κάμερες (βλ. Όπως για παράδειγμα στο Κάτω Πολυτεχνείο) και τουρνικέ στις σχολές και να εφαρμόσουν την ελεγχόμενη είσοδο (βλ. ΑΠΘ) βάσει του ίδιου νόμου. Τώρα αναβαθμίζουν την επίθεση στα δικαιώματα των φοιτητών και εντείνουν την τρομοκρατία και την καταστολή και με τις διαγραφές.

Οι διαγραφές ως πειθαρχικό μέτρο αποτελούν ακόμα ένα χτύπημα στις δημοκρατικές ελευθερίες των φοιτητών. Εντάσσονται και αυτές στην πολιτική της φασιστικοποίησης της δημόσιας και της πολιτικής ζωής. Μιας πολιτικής που θέλει να απονομιμοποιήσει τη συλλογική δράση, την οργάνωση και τα μέσα πάλης του φοιτητικού κινήματος (τους Φοιτητικούς Συλλόγους, τις Γενικές Συνελεύσεις, τις Καταλήψεις, τις Διαδηλώσεις). Άλλωστε στον ίδιο νόμο περιλαμβάνονται η πανεπιστημιακή αστυνομία, τα συμβούλια φοιτητών και οι ηλεκτρονικές εκλογές που ίδιο στόχο έχουν.

Οι διαγραφές - χρόνια προσπάθεια του συστήματος

Το σύστημα και οι κυβερνήσεις του όπως προαναφέρθηκε έχουν πολλές φορές προσπαθήσει να ψηφίσουν και να εφαρμόσουν διαγραφές φοιτητών, αλλά πάντα έβρισκαν μπροστά τους το φοιτητικό κίνημα και τους αγώνες του. Συγκεκριμένα έχουν προσπαθήσει άλλες 4 τουλάχιστον φορές να ψηφίσουν νόμους με διατάξεις που περιέχουν διαγραφές φοιτητών. Πρώτη το 1978 με το νόμο 815, που ανατράπηκε στο σύνολό του από το φοιτητικό κίνημα. Ο νόμος αυτός είναι πρώτος που «μιλάει» για όρια σπουδών. Μετά το 1990 με το νόμο Κοντογιαννόπουλου, που προέβλεπε αντιδραστικές διατάξεις για τα σχολεία, καθώς και διαγραφές φοιτητών. Ο νόμος αποσύρθηκε μετά από μαζικό κίνημα μαθητών - φοιτητών και εκπαιδευτικών. Τότε ήταν που δολοφονήθηκε από φασίστες μέλη της ΟΝΝΕΔ ο αγωνιστής εκπαιδευτικός Νίκος Τερπονέρας στην Πάτρα. Επόμενη προσπάθεια το 2006-07 με το νόμο (πλάνο) Γιαννάκου. Πέραν από τις διαγραφές τότε τέθηκε και το ζήτημα αναθεώρησης του άρθρου 16 που φυσικά δεν προχώρησε λόγω του μαζικού φοιτητικού κινήματος που ξέσπασε. Ο νόμος Διαμαντοπούλου που ψηφίστηκε το 2011 επανάφερε τις διαγραφές. Βάση του νόμου αυτού προβλεπόταν η διαγραφή 200.000 φοιτητών το 2014 λόγω ορίου φοίτησης. Εν όψη της εφαρμογής του είχαν ξεσπάσει κινητοποιήσεις πανελλαδικά που οδήγησαν την κυβέρνηση του ΣΥΡΙΖΑ, που στο μεταξύ είχε εκλεγεί, να μην τις προχωρήσει και να μην συμπεριλάβει τις διαγραφές στο νόμο Γαβρόγλου.

Διατάξεις για διαγραφές φοιτητών ψηφίστηκαν τέλος με τον νόμο 4777 το 2021 που όλες εντάχθηκαν μαζί με άλλες αντιδραστικές - αντιφοιτητικές διατάξεις στο νόμο - πλαίσιο Κεραμέως του 2022. Με την εφαρμογή αυτού του νόμου αλλά και με την υποχρέωση για την ανατροπή του βρίσκεται το φοιτητικό κίνημα αντιμέτωπο αυτήν τη στιγμή.

Οι λάθος απόψεις, εμπόδιο στον αγώνα ενάντια στις διαγραφές

Στον αγώνα που πρέπει να αναπτυχθεί προκειμένου να ανατραπούν οι διαγραφές μπαίνουν εμπόδιο οι διάφορες απόψεις που κυκλοφορούν μέσα στην αριστερά και το φοιτητικό κίνημα. Μία σειρά απόψεις που παρερμηνεύουν το ρόλο που θα έρθουν να παίξουν οι διαγραφές, τη θέση και το ρόλο των πρυτάνεων και των καθηγητών, έχοντας «τσιμπήσει» παράλληλα στον αντιδραστικό διαχωρισμό των φοιτητών σε «ενεργούς» και «ανεργούς» κ.α. Επί της ουσίας, έχουν αποδεχτεί πως θα γίνουν διαγραφές και αρκούνται στο να μειωθεί ο αριθμός όσων θα διαγραφούν, «φαινή» του ίδιου του Υπουργείου με σκοπό την άμβλυνση των αντιδράσεων που θα επιφέρουν.

Αυτό φαίνεται ξεκάθαρα από το γεγονός ότι έχουν αποδεχτεί τον αντιδραστικό διαχωρισμό που κάνει το σύστημα σε ενεργούς και ανεργούς φοιτητές. Χαρακτηριστικό είναι το ψήφισμα που κατεβάζουν ανά τις σχολές τα ΕΑΑΚ (ΑΡΑΣ) και ζητούν από τις Κοσμητείες και τα τμήματα να ανακοινώσουν το πόσοι φοιτητές είναι προς διαγραφή, πόσοι έχουν δηλώσει μαθήματα, πόσοι χρωστάνε λιγότερα και πόσοι περισσότερα από 15 μαθήματα, πόσοι συμμετείχαν στις εξεταστικές κοκ. Λες και στόχος των διαγραφών είναι όσοι δήθεν «δεν ενδιαφέρονται» να τελειώσουν τη σχολή τους. Για τον ίδιο λόγο έχουν διαμορφώσει μια σειρά αιτημάτων προκειμένου να...προλάβουμε να πάρουμε πτυχίο πριν μας προλάβουν οι διαγραφές. (πχ περισσότερες εμβόλιμες εξεταστικές ή εμβόλιμες από τα ν έτη κλπ). Φανερώνεται πως όλες αυτές οι δυνάμεις, (ΚΝΕ-ΕΑΑΚ-Attack-Ρεβάνς) αρνούνται να βάλουν την κατεύθυνση για την ανατροπή του νόμου και ζητούν να «μείνει στα χαρτιά», ή ψάχνουν «τρικ» για να μειωθούν οι «πληττόμενοι». Λες και οι κυβερνήσεις δεν θέλουν να εφαρμόσουν τους νόμους που ψηφίζουν. Ειδικά για τις διαγραφές η κυβέρνηση και το ΥΠΑΙΘ έχουν δηλώσει ξεκάθαρα από καιρό ότι «ο νόμος θα εφαρμοστεί απολύτως και απαρέγκλιτα» και οι κινήσεις τους δείχνουν να είναι στην ίδια κατεύθυνση.

Αυταπάτες για τον ρόλο των κυβερνήσεων, του υπουργείου, των πρυτάνεων

Από την αρχή της χρονιάς είναι εμφανείς οι προσπάθειες των δυνάμεων της ρεφορμιστικής αριστεράς (ΕΑΑΚ, Attack, ΑΡΕΝ-Ρεβάνς και ΑΡΙΣ) να αποπροσανατολίσουν τον στόχο που πρέπει να έχει η πάλη του Φοιτητικού Κινήματος. Από την αρχή της χρονιάς έχουν κάνει δεκάδες κινητοποιήσεις στις Πρυτανείες των ιδρυμάτων προκειμένου να τους ζητήσουν να βγάλουν ανακοίνωση κατά των διαγραφών. Μάλιστα βαφτίζουν νίκες(!) τις δηλώσεις κομματιού των Πρυτάνεων ενάντια στην οριζοντιότητα των διαγραφών. Αποκορύφωμα οι ανακοινώσεις των ΕΑΑΚ για νίκη, επειδή κατάφεραν και... μίλησαν στη Σύνοδο Πρυτάνεων. Οι διάφορες δηλώσεις των Πρυτανειών και προέδρων τμημάτων δεν είναι δηλώσεις ενάντια στις διαγραφές. Είναι δηλώσεις νομιμοφροσύνης προς το σύστημα. Δηλώνουν πως θα εφαρμόσουν τις διαγραφές και πως ούτε μπορούν ούτε θέλουν να κάνουν αλλιώς (χαρακτηριστική η πρόταση του υφυπουργού Παιδείας Παπαϊωάννου να γίνονται οι διαγραφές κατευθείαν από το υπουργείο χωρίς να εμπλέκονται τα ιδρύματα) αφού ο ρόλος τους είναι η εξειδίκευση της επίθεσης του Υπουργείου ανά σχολή και η εφαρμογή της. Επί της ουσίας οι δυνάμεις που απευθύνονται σε καθηγητές και πρυτάνεις για να αποσπάσουν δηλώσεις θέλουν να μεταβιβάσουν σε αυτούς το βάρος του αγώνα για την ανατροπή των διαγραφών. Είναι μεγάλη αυταπάτη να νομίζει κανείς πως θα διεξάγουν τον αγώνα ενάντια στις διαγραφές αυτοί που θα τις εφαρμόσουν. Ο αγώνας ενάντια στις διαγραφές θα γίνει και θα είναι νικηφόρος μόνο αν εμπλακούν σε αυτόν οι φοιτητικές μάζες ενεργά μέσω των φοιτητικών συλλόγων, διακρίνοντας τους εχθρούς από τους φίλους τους.

Ανάλογες αυταπάτες ενέχουν και καλλιεργούν και τα αιτήματα για πτώση της κυβέρνησης, παραίτηση του υπουργού κλπ. Καταρχάς το ζήτημα των διαγραφών δεν είναι ένα θέμα που αφορά μια κυβέρνηση ή έναν υπουργό. Όπως αναφέραμε, οι διαγραφές αποτελούν χρόνο πόθο του συστήματος και έχουν προσπαθήσει να τις εφαρμόσουν διαφορετικές κυβερνήσεις και υπουργοί. Δεν είναι ούτε «φετίχ» της ΝΔ, ούτε της Κεραμέως ή του Πιερρακάκη. Είναι στρατηγικός τους στόχος. Η στοχοποίηση ενός υπουργού ή μιας κυβέρνησης αποκρύπτει αυτή τη συνέχεια της πολιτικής του συστήματος που αναλαμβάνει κάθε νέα κυβέρνηση και γεννά αυταπάτες ότι με μία άλλη τα πράγματα θα είναι καλύτερα, ότι μέσα από αλλαγές και «φτιασιδώματα» του υπάρχοντος πολιτικού συστήματος μπορεί ο λαός να δει άσπρη μέρα. Όλα αυτά βέβαια δεν ισχύουν, όπως ξεκάθαρα είδαμε την περίοδο που κυβέρνησε ο ΣΥΡΙΖΑ και πέρασε και αυτός με τη σειρά του δεκάδες αντιλαϊκά μέτρα. Όποια κυβέρνηση και να βγει, όποιος υπουργός και να διοριστεί θα δουλεύει για τα συμφέροντα αυτού του συστήματος και κανενός είδους αστική κλίση δε θα σώσει το λαό.

Βασικό ζήτημα που αφορά την πόλη για την ανατροπή των διαγραφών είναι η κατανόηση του ρόλου τους. Οι διαγραφές θα αποτελέσουν έναν τεράστιο ταξικό φραγμό και θα κάνουν το πανεπιστήμιο ακόμα πιο δύσκολο για τους πιο φτωχούς φοιτητές. Πολλές δυνάμεις (ΚΝΕ, Attack και όχι μόνο) ερμηνεύουν τις διαγραφές αποκλειστικά με οικονομίστικα κριτήρια και θεωρούν, με βάση και τις θεωρήσεις τους για πανεπιστήμιο-επιχείρηση/επιχειρηματικό πανεπιστήμιο, πως στόχος των διαγραφών είναι να στείλουν «πελάτες» στα ιδιωτικά πανεπιστήμια. Ξεχνάνε μάλιστα πως οι φοιτητές που θα διαγραφούν από τις σχολές είναι κατά βάση οι πιο φτωχοί φοιτητές που δεν μπορούν να παρακολουθήσουν τακτικά γιατί δουλεύουν ή γιατί δεν μπορούν να πληρώνουν τα νοίκια στην πόλη που σπουδάζουν και άρα δεν θα έχουν λεφτά ούτε για να πάνε σε ιδιωτικά πανεπιστήμια. Ξεχνάνε επίσης πως τις διαγραφές προσπαθούν να τις περάσουν πολύ πριν καν ανοίξει η κουβέντα για ιδιωτικά πανεπιστήμια...

Οι περισσότερες δυνάμεις που παρεμβαίνουν στους ΦΣ δεν αναγνωρίζουν και δεν αναφέρονται στον ιδεολογικό - κατασταλτικό ρόλο των διαγραφών. Δεν βλέπουν πως οι διαγραφές χρησιμοποιούνται και ως πειθαρχικό μέτρο, δεν βλέπουν πως αν διαγραφεί έστω και ένας φοιτητής θα ανοίξει η κάνουλα και θα μας πάρει η μπόλα όλους... Έτσι με μεγάλη ευκολία καταλήγουν να ζητάνε να διαγραφούν... κάποιοι φοιτητές και όχι όλοι (σύμφωνα με την ΠΚΣ είναι απαράδεκτο να πάνε να διαγράψουν φοιτητές που είναι μόλις 23 ετών και σύμφωνα με τα ΕΑΑΚ, είναι απαράδεκτο να πάνε να διαγράψουν φοιτητές που ενδιαφέρονται (!) για τις σπουδές τους.

Απροθυμία να συνδεθούν οι μεγαλειώδεις κινητοποιήσεις για τα Τέμπη με τις διαγραφές

Το προηγούμενο διάστημα είδαμε εκατομμύρια λαού και νεολαίας να βγαίνουν στο δρόμο με αφορμή για το έγκλημα στα Τέμπη. Ένα έγκλημα που αποκάλυψε τη δολοφονική φύση αυτού του σάπιου συστήματος. Ο λαός και η νεολαία βγήκαν στο δρόμο για να εκφράσουν την οργή τους ενάντια στην πολιτική που μας δολοφονεί. Στους φοιτητικούς συλλόγους έγιναν Γενικές Συνελεύσεις (αναντίστοιχες των κινητοποιήσεων από άποψη μαζικότητας). Σε αυτές η αναφορά των δυνάμεων του ρεφορμισμού στις διαγραφές ήταν από ελάχιστη έως και ανύπαρκτη και η κριτική τους σε δυνάμεις (όπως τις Αγωνιστικές Κινήσεις) που επέμεναν στην ανάγκη της σύνδεσης της λαϊκής οργής που εκφράστηκε με τα επιμέρους επίδικα σε κάθε χώρο ήταν της τάξης του «πού κολλάνε οι διαγραφές;». Οι διαγραφές λοιπόν «κολλάνε», ακριβώς επειδή είναι άμεση στόχευση ενός συστήματος που καταπιέζει, εκμεταλλεύεται, δολοφονεί. Που όπως ακριβώς αμφισβητεί το δικαίωμά μας να ζήσουμε, έτσι αμφισβητεί και το δικαίωμά μας σε σπουδές, δουλειά, ελευθερίες. Προκειμένου ο αγώνας που δίνουμε να συνεχιστεί και να έχει νίκες, οφείλει να γειωθεί με τα ζητήματα που αντιμετωπίζουμε στους συλλογικούς μας χώρους. Στις σχολές, να αγωνιστούμε να μην περάσουν οι διαγραφές φοιτητών και για να ανατραπεί ο νόμος Κεραμέως. Μόνο στον αγώνα για την ανατροπή της βάρβαρης πολιτικής και του συστήματος που την γεννά, μπορούμε να βρούμε δικαίωση.

Γενικότερα, αυτό που συνδέει παρά τις πιθανώς επιμέρους διαφοροποιήσεις τη στάση των δυνάμεων της ρεφορμιστικής αριστεράς, είναι η ανεμπιστοσύνη τους στη δύναμη του κόσμου. Αυτός είναι ο λόγος που πέρα από την... ημέρα δράσης των ΕΑΑΚ, που βασικά ήταν κινητοποίηση στις πρυτανείες, δεν έχει καλεστεί ούτε μια κεντρική διαδήλωση στις πόλεις με κύρια αιχμή τις διαγραφές. Αυτός είναι ο λόγος που δεν έχουν καλεστεί γενικές συνελεύσεις με κύριο θέμα συζήτησης τις διαγραφές. Για αυτό η ΠΚΣ από τον Οκτώβριο μαζεύει υπογραφές και η Attack πανηγυρίζει που το ΕΚΠΑ δε θα διαγράψει όλους όσους έλεγε αλλά λίγο λιγότερους. Δεν πιστεύουν στη δύναμη του κινήματος και των μαζικών διαδικασιών, δεν θεωρούν πως ο πλάτος φοιτητόκοσμος πρέπει να έχει άμεση εμπλοκή στην πάλη για την Ανατροπή και πάνω από όλα, δεν πιστεύουν ότι μπορούμε να πετύχουμε αυτό που δήθεν όλοι (στα λόγια) υπερασπίζονται: **ΝΑ ΜΗΝ ΔΙΑΓΡΑΦΕΙ ΚΑΝΕΝΑΣ ΦΟΙΤΗΤΗΣ**. Αυτές τις αντιλήψεις πρέπει να προσπεράσει το φοιτητικό κίνημα και να πειστεί ότι μπορεί να νικήσει, μπορεί να ανατρέψει νόμους, όπως έχει αποδείξει και στο παρελθόν.

Για τον κυβερνητικό ανασχηματισμό...

Στον απόηχο των τεράστιων κινητοποιήσεων για το έγκλημα στα Τέμπη στις 28 Φλεβάρη και όσων ακολούθησαν τις επόμενες εβδομάδες, και με τον λαό και τη νεολαία σε αναβρασμό, η κυβέρνηση στην προσπάθειά της να κατευνάσει την οργή και να επαναφέρει κάποια «σταθερότητα» προχώρησε σε ανασχηματισμό. Η συγκεκριμένη κίνηση είχε σκοπό, σε μια φάση όπου το σύνολο της αστικής αντιπολίτευσης, αλλά και μεγάλο κομμάτι της ρεφορμιστικής αριστεράς μιλούσαν για ανατροπή της «κυβέρνησης των δολοφόνων», να περάσει την εικόνα πως η κυβέρνηση άκουσε την κριτική που της ασκήθηκε, την ερμήνευσε βέβαια όπως τη βόλεψε για να συνεχίσει να ασκεί απρόσκοπτα την αντιλαϊκή της πολιτική («οι πολίτες θέλουν την καθολική εφαρμογή της αξιολόγησης») και προσπάθησε να «βεβηλωθεί», φυσικά με την ελπίδα η συζήτηση που άνοιξε και το κίνημα που ξέσπασε στα πλατιά λαϊκά στρώματα να μεταφερθεί από τους δρόμους... στα έδρανα της Βουλής και των αστικών δικαστηρίων.

Στα εκπαιδευτικά και το ΥΠΑΙΘ έγιναν επίσης αλλαγές, με την κάποτε υφυπουργό Σοφία Ζαχαράκη να διορίζεται Υπουργός Παιδείας και να δηλώνει αμέσως μετά την ανάληψη των καθηκόντων της πως είναι έτοιμη να προχωρήσει με γοργά βήματα την επίθεση στην εκπαίδευση, από τα Ωνάσεια σχολεία μέχρι και την ίδρυση των πρώτων ιδιωτικών πανεπιστημίων και φυσικά τις διαγραφές. Παράλληλα την θέση του Υφυπουργού Παιδείας αναλαμβάνει ο πρώην πρύτανης του ΑΠΘ, Νίκος Παπαϊωάννου, γνωστός για τις δεκάδες εισβολές και επιθέσεις των ΜΑΤ σε αγωνιστές φοιτητές του ΑΠΘ καθώς και τις εκκενώσεις πολιτικών χώρων κατά τη διάρκεια της θητείας του. Ο ίδιος μάλιστα, λίγο αφότου διορίστηκε, κατέθεσε σχέδιο, «με σκοπό την αποφόρτιση του κλίματος που έχει δημιουργηθεί στα Πανεπιστήμια για τις επερχόμενες διαγραφές φοιτητών» (βλ. παραπάνω).

Στο σύνολό του ο νέος κυβερνητικός ανασχηματισμός έδειξε για μία ακόμη φορά πως όσο κι αν προσπαθεί το σύστημα να «χρυσώσει το χάπι» της επίθεσης στα δικαιώματα του λαού και της νεολαίας, η σαπίλα και η βία δεν μπορούν να κρυφτούν, γιατί τις βιώνουμε κάθε μέρα όπου κι αν βρισκόμαστε. Στα σχολεία, που γίνονται Ωνάσεια και «κοσκινίζεται» ταξικά η νεολαία ακόμα νωρίτερα, σε παιδιά με μέλλον και σε παιδιά «β-κατηγορίας» που είναι δεδομένο από τα πριν πως... δεν θα φτάσουν μακριά. Στα πανεπιστήμια που ό,τι φοιτητικό δικαίωμα κατακτήθηκε με αγώνες βαφτίζεται κρατική «παροχή» και η τρομοκρατία «εξυγίανση». Και τελικά στους εργασιακούς χώρους, στον εργασιακό μεσαίωνα που φέρνουν οι νόμοι Χατζηδάκη και Γεωργιάδη, στη μαύρη και ανασφάλιστη εργασία και στις δολοφονίες εργατών που περνάνε ως δυστυχήματα. Στις 28 Φλεβάρη δείξαμε τη δύναμη που έχουμε στα χέρια μας, δείξαμε πως δε μας χωράει το μέλλον που ετοιμάζουν, πως θα μας βρουν απέναντί τους. Τα εκατομμύρια λαού και νεολαίας που βρέθηκαν στους δρόμους μέχρι και στο εξωτερικό έδειξαν μια συσσωρευμένη οργή που δεν κατευνάζεται ούτε με ανασχηματισμούς, ούτε με αλλαγές κυβερνήσεων. Έδειξαν πως για να ανασάνουμε πρέπει να παραμείνουμε στους δρόμους και να μην περιμένουμε τίποτα από όσους μας εξαθλιώνουν. Για να ζήσουμε πρέπει να αγωνιστούμε!

Στην επίθεση κυβέρνησης και Υπουργείου, θα απαντήσουμε με αγώνες!

Από τα χρόνια της εξέγερσης του Πολυτεχνείου, το φοιτητικό κίνημα ήταν πάντοτε εκείνο που μαζικά απαντούσε στην επίθεση του συστήματος απέναντι στη νεολαία και τα δικαιώματά της. Λόγω, τόσο της συστημικής προπαγάνδας που όλο και προωθεί τον ατομικό δρόμο και την αποχή από κάθε συλλογική δράση και διεκδίκηση, όσο και των λαθεμένων αντιλήψεων που κυριαρχούν στο εσωτερικό του, βρίσκεται εδώ και χρόνια σε φάση αποσυγκρότησης. Παρά την αποσυγκρότηση, όμως, οι φοιτητές ψάχνουν τρόπο να αντιδράσουν, όπως φάνηκε και από το περυσινό φοιτητικό κίνημα ενάντια στα ιδιωτικά Πανεπιστήμια.

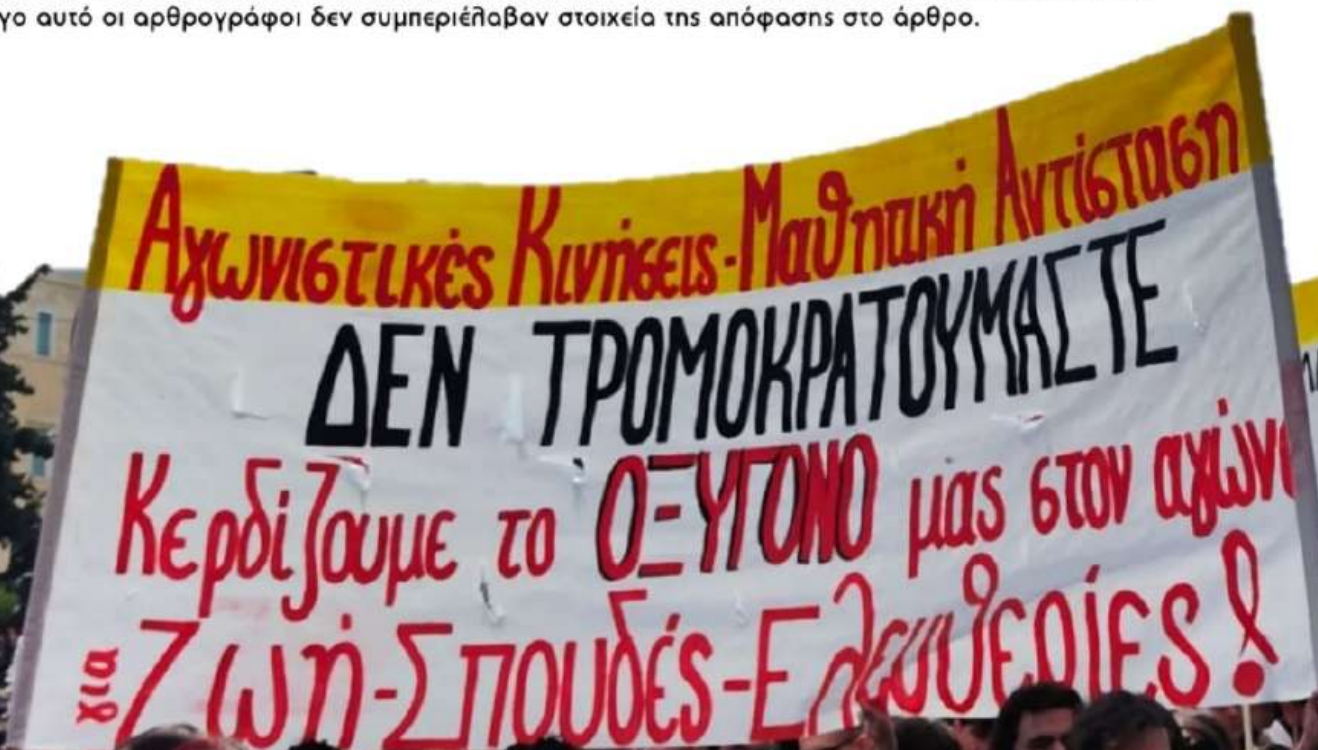
Είναι αναγκαίο όσο ποτέ άλλοτε να καταλάβουμε πως οι φοιτητές, η νεολαία που της στερούν το μέλλον, έχουμε δύναμη στα χέρια μας. Πρέπει να γυρίσουμε την πλάτη στις αυταπάτες της αστικής συνδιαχείρισης, να απορρίψουμε κάθε «συνεννόηση» με όσους κάθε μέρα μας κάνουν τον βίο αβίωτο. Να παλέψουμε μέσα από τα συλλογικά μας όργανα, να τα μαζικοποιήσουμε και να οργανώσουμε την πάλη μας εμείς οι ίδιοι και όχι διά αντιπροσώπων. Φοβούνται τους αγώνες μας γι' αυτό και δεκαετίες τώρα προσπαθούν να απονομιμοποιήσουν τους φοιτητικούς συλλόγους, τις διαδικασίες τους και να βάλουν χέρι σε αυτές (με ηλεκτρονικές εκλογές, ενιαία ψηφοδέλτια, συμβούλια φοιτητών κ.α). Για τον ίδιο λόγο προσπαθούν και να επιβάλλουν την αντιδραστική συνδιοίκηση.

Οι πρόσφατες κινητοποιήσεις, τόσο για το έγκλημα των Τεμπών όσο και πέρυσι ενάντια στο νόμο Πιερρακάκη και τα ιδιωτικά πανεπιστήμια, έδειξαν πως η νεολαία δεν σκύβει το κεφάλι όσο κι αν προσπαθούν να της επιβάλλουν να ζήσει χωρίς δικαιώματα. Η νεολαία που έχει μεγαλώσει μέσα στην κρίση, που έχει δει το μέλλον και την προοπτική της να διαλύεται, που την πετάνε έξω από το πανεπιστήμιο, που αναγκάζεται να δουλέψει για να στηρίξει οικονομικά τις σπουδές της και που τελικά την προετοιμάζουν να σφαχτεί σε έναν Γ' Παγκόσμιο Πόλεμο, είναι ένα καζάνι που βράζει. Ζήτημα παραμένει για τους φοιτητές να αναγνωρίσουμε τι μπορούμε να πετύχουμε μέσα από τον οργανωμένο αγώνα, να ανατρέψουμε τη νηνεμία που επικρατεί μέσα στους Φοιτητικούς Συλλόγους την ίδια στιγμή που καθημερινά χιλιάδες λαού και νεολαίας πλημμυρίζουν τους δρόμους ενάντια στην πολιτική που στοίχισε τη ζωή σε 57 ανθρώπους σαν κι εμάς, φοιτητές και εργαζόμενους, και συνεχίζει να μας δολοφονεί καθημερινά.

Οι διαγραφές φοιτητών, ένα μέτρο που θα αλλιάξει ριζικά το τοπίο της δημόσιας εκπαίδευσης στη χώρα κάνοντάς το ακόμη πιο ταξικό κι εντατικοποιημένο, μπορούν να ανατραπούν μόνο μέσα από τους αγώνες μας. Πρέπει κάθε φοιτητής και φοιτήτρια, που βλέπει τον εαυτό του στους 333.741 που ετοιμάζεται το Υπουργείο να διαγράψει, να μπει και πάλι στα συλλογικά του όργανα. Επίδικο πρέπει να αποτελέσει τόσο η συμμετοχή της πλειαυτίας μάζας των φοιτητών στο κίνημα και τις διαδικασίες του, όσο και η ουσιαστική εμπλοκή του, η αντίληψη πως κάθε ένας από εμάς είναι ζωτικό κομμάτι του φοιτητικού κινήματος. Μέσα από μαζικές και δημοκρατικές γενικές συνελεύσεις, συντονιστικές επιτροπές, μέσα από τη συζήτηση και την αντιπαράθεση των απόψεων, κάθε φοιτητής και φοιτήτρια πρέπει να αισθάνεται και να είναι σε θέση οργανωτή του αγώνα, πως αυτός ο αγώνας είναι και δικός του, να αισθάνεται τον Φοιτητικό Σύλλογο ως όργανο πάλης στα χέρια του και όχι να τον παρατηρεί ως τρίτος, περιμένοντας άλλους να του λύσουν το πρόβλημα.

Οφείλουμε να αντιπαλέψουμε απόψεις που μιλούν για ενεργούς και ανενεργούς φοιτητές, που μας διαχωρίζουν ενώ όλοι αντιμετωπίζουμε την ίδια απειλή. Πρέπει κόντρα στην τρομοκρατία τόσο του συστήματος, όσο και των διοικήσεων κάθε ιδρύματος που δε χάνουν ευκαιρία για lock-out, πειθαρχικά, μαζικά κοψίματα και στοχοποίηση συνδικαλιστών, να παλέψουμε ενιαία και συλλογικά για ΝΑ ΜΗΝ ΔΙΑΓΡΑΦΕΙ ΚΑΝΕΝΑΣ ΦΟΙΤΗΤΗΣ. Να ανατραπεί στο σύνολό του ο νόμος Κεραμέως και όλες οι αντιδραστικές διατάξεις που έφερε, να παύσει κάθε πειθαρχική δίωξη ενάντια σε συμφοιτητές μας. Με μαζικές συνελεύσεις - καταλήψεις - διαδηλώσεις να παλέψουμε κόντρα στην παιδεία των ταξικών φραγμών, κόντρα στην πολιτική που μας πετάει έξω από το πανεπιστήμιο. Με τους πραγματικούς μας συμμάχους, τους μαθητές και τους εργαζόμενους να βγούμε και πάλι στο δρόμο για να ανατρέψουμε τις διαγραφές. Έχουμε τη δύναμη, μπορούμε να νικήσουμε!

*το άρθρο ολοκληρώθηκε και εκδόθηκε πριν από την προγραμματισμένη Σύνοδο των Πρυτάνεων στις 6-9 Μαΐου στην Θεσσαλονίκη. Για το λόγο αυτό οι αρθρογράφοι δεν συμπεριέλαβαν στοιχεία της απόφασης στο άρθρο.

Η άνοδος της ακροδεξιάς και τα καθήκοντα του κινήματος

Μάρκος Λαμπρόπουλος

Από διάφορες πλευρές τα τελευταία χρόνια γίνεται λόγος για την άνοδο της ακροδεξιάς στην Ευρώπη και όχι μόνο. Συζήτηση που είτε γίνεται με τρόπο υποκριτικό και αποπροσανατολιστικό ως προς το πραγματικό της περιεχόμενο, όταν εκφράζει αστικές «ανησυχίες», είτε γίνεται με λάθος αφητηρίες και αναλύσεις τις περισσότερες φορές από δυνάμεις που αναφέρονται στο κίνημα. Ωστόσο, ακουμπάει σε πραγματικούς προβληματισμούς μεγάλης μερίδας λαϊκών αγωνιστών. Αυτή η εξέλιξη ενεργοποιεί τα δημοκρατικά και αντιφασιστικά αντανάκλαστα των λαών.

Οι λόγοι της... (επαν)εμφάνισης της ακροδεξιάς

Προφανώς λοιπόν είναι σοβαρή και ανησυχητική η άνοδος των ακροδεξιών κομμάτων, όμως σίγουρα δεν έγινε με παρθενόγενεση. Ο φασισμός ενυπάρχει στο DNA της αστικής πολιτικής. Έτοιμος να αξιοποιηθεί ως η πιο ωμή και ακραία έκφραση αστικής διαχείρισης. Πάντα στην υπηρεσία τρομοκρατίας και καθυπόταξης του εργατικού-λαϊκού κινήματος, είτε από κυβερνητικές θέσεις, είτε μέσω των φασιστικών, παρακρατικών συμμοριών «του δρόμου». Έτοιμος να δηλητηριάσει τις συνειδήσεις του λαού, δείχνοντας για υπαίτιο των προβλημάτων του, τον μετανάστη, τον ομοφυλόφιλο... τον κομμουνιστή!

Είναι οι ανάγκες του κεφαλαίου και του ιμπεριαλισμού που απαιτούν την ένταση της φασιστικοποίησης της δημόσιας και πολιτικής ζωής, ιδιαίτερα σε συνθήκες στρατιωτικοποίησης των οικονομιών, που ευνοούν την ενίσχυση ακροδεξιών μορφωμάτων. Τα ακροδεξιά μορφώματα δεν καθορίζουν την πολιτική ατζέντα, αλλά αξιοποιούνται τόσο στις ενδοαστικές αντιθέσεις, ως πολιτική έκφραση μερίδων του κεφαλαίου. Επιπλέον, συμβάλουν στην αντιδραστική και ακροδεξιά μετατόπιση του επίσημου αστικού πολιτικού συστήματος. Χρησιμοποιούνται για τη βρώμικη δουλειά, όπου δεν κρίνεται σκόπιμο να την αναλάβουν οι επίσημες δυνάμεις του συστήματος. Για να ανοίγουν δρόμους σε πολιτικές που σχεδιάζει να προωθήσει το σύστημα.

Μήπως η ιστορία επαναλαμβάνεται;

Πολλοί είναι αυτοί που μπροστά στις πολεμικές εξελίξεις, βλέπουν την αναβίωση της περιόδου του Μεσοπολέμου. Όντως μπορεί κανείς να βρει ομοιότητες, ωστόσο απέχουμε κατά την άποψη μας από τις αντιστοιχίες. Η φασίζουσα ή η φασιστική ακροδεξιά από την μια επιστρατεύεται για την υπεράσπιση των επιδιώξεων της αστικής τάξης, όμως ο ταξικός συσχετισμός δεν απαιτεί να κυβερνήσει δικτατορικά όπως ο ναζισμός και ο φασισμός στον Μεσοπόλεμο. Τότε ο ναζισμός και τα φασιστικά καθεστώτα επιλέχθηκαν από τον ιμπεριαλισμό για να στραφούν

έναντια στο πρώτο σοσιαλιστικό κράτος, καθώς και

για την καταστολή του εργατικού-κομμουνιστικού κινήματος που απειλούσε την κυριαρχία του καπιταλισμού. Σήμερα με το κομμουνιστικό κίνημα ηττημένο και το εργατικό-λαϊκό κίνημα σε χρόνια αποσυγκρότηση, η ανάγκη αυτή δεν μοιάζει επιτακτική. Για αυτό η ακροδεξιά στις ιμπεριαλιστικές και όχι μόνο χώρες, υποκλίνεται στον αστικό κοινοβουλευτισμό.

Αναλύσεις και καθήκοντα για την αντιμετώπιση της ακροδεξιάς

Ανάλογα με την ανάλυση των εξελίξεων στον πλανήτη, βάσει των συμπερασμάτων του καθενός για την άνοδο της ακροδεξιάς ή του φασισμού, προκύπτουν οι ιεραρχήσεις και τα καθήκοντα που μπαίνουν στην ημερήσια διάταξη. Όσοι βλέπουν ότι αυτό που «απειλεί» την ανθρωπότητα είναι η επέλαση της ακροδεξιάς, παλεύουν να συγκροτήσουν πλατιά δημοκρατικά μέτωπα. Τέτοια που θα βάλουν φρένο στη φασιστική απειλή. Τέτοια που χωράνε κάθε λογής πολιτικοί σχηματισμοί σε αυτά, ουσιαστικά όμως η αρμοδιότητα της απάντησης στο φαινόμενο αφήνεται σε αστικές δυνάμεις. «Ξεχνάνε» όλοι αυτοί ποιος γεννάει και θρέφει τον φασισμό. Αν όλο αυτό είναι βολικό για τις δυνάμεις του συστήματος, ώστε να εγκλωβίζουν τα αντιφασιστικά-δημοκρατικά αισθήματα των λαών, το πιο ανησυχητικό είναι όταν αυτή η αντίληψη γίνεται σημαία οργανώσεων που αναφέρονται στο λαϊκό κίνημα και την αριστερά. Ποιος είναι λοιπόν ο αφελής; Ο λαός που «δεν κάνει», κατά πως λένε και ψηφίζει λάθος, ή οι ίδιοι που με την λογική τους τον σέρνουν στην αγκαλιά των «αντιφασιστών» του ΣΥΡΙΖΑ, του Μακρόν, της Χίλαρι...;

Από ποιους λοιπόν κινδυνεύουν οι λαοί;

Κινδυνεύουν από την επίθεση του κεφαλαίου ενάντια στην εργατική τάξη και ευρύτερα τις εργαζόμενες λαϊκές μάζες. Από τους ιμπεριαλιστές που δολοφονούν λαούς, καταληστεύουν και κομματιάζουν χώρες. Που δημιουργούν τα εκατομμύρια των προσφύγων και μεταναστών. Κινδυνεύουν από τις πιο αντιδραστικές, επιθετικές και πολεμοκάπηλες δυνάμεις του καπιταλιστικού συστήματος. Αυτές που κυριάρχησαν μετά την ήττα του κομμουνιστικού-εργατικού κινήματος, μετά την διάλυση του σοσιαλιστικού μπλοκ.

Και οι φασίστες; Δεν αποτελούν πραγματική απειλή;

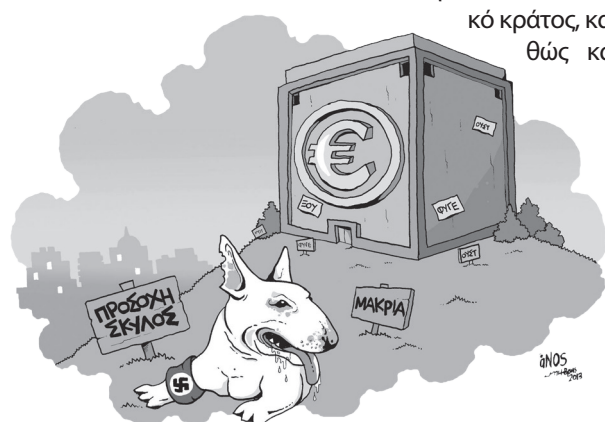
Δεν θέλουμε σε καμία περίπτωση να υποβαθμίσουμε το ζήτημα. Ας προσπαθήσουμε ωστόσο να εξηγηθούμε. Ο φασισμός δεν πρόκειται για λαϊκής προέλευσης ρεύμα, αλλά αστικής. Αποτελεί ιδιαίτερη μορφή της αστικής ιδεολογίας. Προφανές, λοιπόν, ότι δεν στέκεται έξω και ενάντια στην κυριαρχία του συστήματος. Άσχετα με το πώς θέλουν να εμφανίζονται οι φασίστες, ως αντισυστημικοί. Το ότι το κατορθώνουν έχει να κάνει κυρίως με την αποσυγκρότηση του κινήματος, με τις ανεπάρκειες και τις αδυναμίες της Αριστεράς να δώσει απαντήσεις στα προβλήματα των λαών. Σε αυτές πατάει ο καθένας και πλασάρεται σαν «επαναστάτης», «πατριώτης» και «φίλος του λαού». Στην πραγματικότητα οι φα-

σιτικές δυνάμεις λειτουργούν στα πλαίσια του συστήματος και για λογαριασμό του κατά τον τρόπο που επιλέγεται κάθε φορά. Μπορούν και έχουν υπάρξει σαν δύναμη εξουσίας υπό συγκεκριμένες συνθήκες (ύπαρξη της Σοβιετικής Ένωσης, άνοδος του κομμουνιστικού κινήματος παγκοσμίως, ανάπτυξη εργατικών αγώνων κτλ). Ωστόσο, μόνο όταν αυτό αποφασίστηκε από την αστική τάξη και τους μηχανισμούς της. Να σημειώσουμε εδώ ότι υπάρχει διαφορά μεταξύ ακροδεξιών και φασιστικών μορφωμάτων σε ιμπεριαλιστικές χώρες και σε εξαρτημένες όπως η Ελλάδα. Στις πρώτες η ανάδειξη τέτοιων μορφωμάτων συνδέεται απευθείας με μερίδες των αστικών τάξεων τους και διαφορετικές προσεγγίσεις και διαφορετικούς προσανατολισμούς του ιμπεριαλιστικού ρόλου τους. Στην περίοδο που διανύουμε αποτελεί αποφάσεις που σχετίζονται με την όξυνση των ενδοιμπεριαλιστικών ανταγωνισμών σε συνθήκες... ως και πολεμικής προετοιμασίας. Στις εξαρτημένες χώρες η άνοδος τους, πόσο μάλλον η ανάδειξη τους σε πρωταγωνιστική θέση στην πολιτική σκηνή, είναι αποτέλεσμα αποφάσεων των ιμπεριαλιστικών κέντρων.

Ας επιστρέψουμε εκεί από όπου αρχίσαμε. Στα καθήκοντα!

Θεωρούμε σημαντική την αποκάλυψη του ρόλου τους σαν τα μαντρόσκυλα του συστήματος. Την ανάδειξη των σχέσεων τους με μερίδες του κεφαλαίου και των μηχανισμών. Την ιστορική γνώση για τον λόγο που ανέλαβαν ρόλο εξουσίας και σε ποιον πραγματικά στόχευαν. Εξίσου αναγκαίες οι αντιφασιστικές κινητοποιήσεις σαν απάντηση στις φασιστικές προκλήσεις. Ο καθοριστικότερος παράγοντας όμως, κατά την γνώμη μας, είναι η συγκρότηση της λαϊκής πάλης απέναντι στην αστική τάξη και τον ιμπεριαλισμό. Όσο η πάλη αυτή θα αναπτύσσεται και θα θέτει ευρύτερα ζητήματα, ο καθένας θα αναγκάζεται να επιλέξει στρατόπεδο. Δεν θα μπορεί να κρύβεται, θα αποκαλύπτεται ο ρόλος του. Θα επιλέγει τα συμφέροντα που πραγματικά υπηρετεί. Να το θέσουμε διαφορετικά. Αν αναπτυχθούν σημαντικοί εργατικοί αγώνες, τα φασιστικά στοιχεία θα σταθούν αλληλέγγυα στους αγωνιζόμενους απεργούς ή θα αποτελέσουν τους μπράβους και τους τραμπούκους της εργοδοσίας συμπληρωματικά με τους κρατικούς μηχανισμούς καταστολής; Αν ξεσπάσουν αντιπολεμικές-αντιιμπεριαλιστικές κινητοποιήσεις μπροστά στα σχέδια των ιμπεριαλιστών να σύρουν τους λαούς στον πόλεμο· θα συνδράμουν οι φασίστες σε αυτούς, ή θα σπέρνουν το εθνικιστικό και ρατσιστικό τους δηλητήριο; Όταν το εργατικό-λαϊκό κίνημα στην ανάπτυξη της επαναστατικής του πάλης θέσει πραγματικά σε αμφισβήτηση την εξάρτηση και την κυριαρχία της αστικής τάξης, ποια θα είναι η θέση των «πατριωτών» απογόνων των συνεργατών των ναζί;

Απέναντι σε όλα αυτά έχει να συγκροτήσει τις αντιστάσεις του ο λαός. Σε αυτούς τους δρόμους έχει να βαδίζει. Μέσα από την πάλη του θα αναζητά και θα βρίσκει τις απαντήσεις που απαιτούνται για να αντιμετωπίσει πραγματικά το σύστημα που απειλεί την ίδια του τη ζωή. Κάπως έτσι θα βάλει στην τελική και... τον κάθε φασιστάκο στη θέση του!

Διοίκηση Τραμπ: η παρτίδα σκάκι του ξαναμοιράσματος του κόσμου

Ελένη Καταλαγαριανάκη
(Αρχιτεκτονική Βόλου)

Γροιλανδία, Παναμάς, Μεξικό, Καναδάς, Αρκτική. Παραβίαση Διεθνούς Δικαίου, παραλογισμοί, χαιρέκακες απειλές, ότι του... κατέβει στο κεφάλι! Μέσα σε μία μέρα από την ορκωμοσία της νέας κυβέρνησης των ΗΠΑ – ο Ντόναλντ Τραμπ δεν δίστασε να ανοίξει μια εκτεταμένη βεντάλια αρκετά μεγάλων... «φιλοδοξιών». Όμως η παγκόσμια αναταραχή που είχαν οι δηλώσεις, αποδεικνύει ότι δεν μιλάμε για φαντασιώσεις. Αν αναγνωρίζουμε την φάση στην οποία έχει μπει ο πλανήτης ως μία περίοδο προετοιμασίας ενός Τρίτου Παγκοσμίου Πολέμου, τότε η εκλογή του Τραμπ είναι ξεκάθαρο ότι σηματοδότησε την εκκίνηση ενός νέου κύκλου της πολιτικής των ΗΠΑ, του πιο επιθετικού και δολοφονικού ιμπεριαλιστή, που επί δεκαετίες στοχεύει στην κατάκτηση της παγκόσμιας κυριαρχίας.

Ο τρελός (;) τρελάθηκε (;)

Είναι η εκλογή Τραμπ μία «τομή» στην πολιτική πορεία της Αμερικής; Ναι και όχι. Σίγουρα, το μεγαλύτερο κομμάτι της αστικής τάξης των ΗΠΑ επέλεξε να πορευτεί με άλλο πλανητάρχη, ο οποίος μάλιστα εκβίασε και την πλειοψηφία της λαϊκής ψήφου. Είναι το ίδιο το σλόγκαν «MAGA» που αποτυπώνει την αποφασισμένη... επιτάχυνση της επίτευξης των στόχων των Αμερικάνων σε μία περίοδο που ολόκληρη η υφήλιος πορεύεται στα άκρα της ισορροπίας του τρόμου: κάθε γωνιά του πλανήτη εξοπλίζεται με τρομακτικούς όγκους πολεμικών σιδηρικών, στρατιωτικοποιεί οικονομίες και τον κοινωνικό ιστό για «καιρούς πολέμου» και προετοιμάζεται να επιβιώσει στην περίπτωση ενός πυρηνικού ολοκαυτώματος κάθε μεριά κοιτάει να οικοδομήσει στρατόπεδα και να εκβιάσει συμμαχίες ώστε κάποιος να μπορέσει να βγει νικητής από μία γενικευμένη σύρραξη. Σε αυτή την κατεύθυνση, κινούνται οι δασμοί δισεκατομμυρίων, το οικονομικό ξεζούμισμα «μικρών και μεγάλων», ο εμπορικός πόλεμος και η ένταση των ενεργειακών ανταγωνισμών, το βάθος της επίθεσης στους λαούς.

Τα παραπάνω σχέδια φανερώνουν τις προσπάθειες του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού να προετοιμάσει όλο και καλύτερους όρους σε πολλαπλά επίπεδα για την επόμενη ημέρα της αντιπαράθεσης. Πρώτο ζήτημα ήταν το μπλοκάρισμα στην Ουκρανία, σε μία αναβαθμισμένη αναμέτρηση με τον μεγαλύτερο αντίπαλο του Αμερικάνικου ιμπεριαλισμού, την Ρωσία. Το αδιέξοδο της εμπλοκής των ΗΠΑ στην σύρραξη μέσω αντιπροσώπου, το Κίεβο, εγκλώβισε ση-

μαντικά στις κινήσεις της Αμερικής στο έδαφος της Ουκρανίας και επέβαλε την αναζήτηση νέων όρων συνέχισης. Δεύτερο ζήτημα, το πρόβλημα που έβαλε ο «εσωτερικός εχθρός». Η μαζική έξοδος, δηλαδή, της φοιτητικής νεολαίας στο προσκήνιο, στο πλευρό του αγωνιζόμενου Παλαιστινιακού λαού. Ήταν τόσο μεγάλη η καταγγελία του Ισραήλ, του πιο πιστού μαντρόσκυλου των Αμερικάνων στην Μέση Ανατολή – που ενώ το προεκλογικό κλίμα στις ΗΠΑ είχε πάρει έως και μορφή εμφυλίου στις πολιτείες, το φοιτητικό κίνημα που υψώνει κεφάλι κόντρα στα αιματοβαμμένα συμφέροντα των αστών, αναδείχθηκε ως σε Νούμερο Ένα απειλή του αστικού πολιτικού συστήματος. Το δόγμα «MAGA» αποκρυσταλλώνεται και εδώ, με την αποφασιστική κρατική επέμβαση σε ολόκληρο το σύστημα εκπαίδευσης, με τις μαζικές διαγραφές και απελάσεις αλλοδαπών αγωνιστών φοιτητών, με την επιστράτευση των Μυστικών Υπηρεσιών στο άγριο χτύπημα των πρωτοπόρων φωνών και δυνάμεων του φοιτητικού κινήματος.

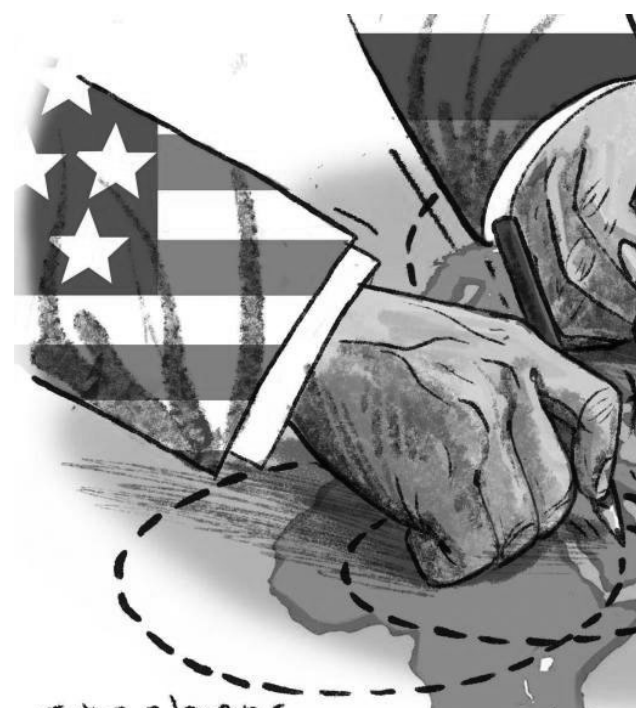
Οι στρατηγικοί στόχοι του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού παραμένουν. Σε μία κρίσιμη ιστορική περίοδο, όλες οι δυνάμεις της αστικής τάξης των ΗΠΑ επικεντρώνονται στον στόχο της παγκόσμιας κυριαρχίας/ ηγεμονίας, στην ισχυροποίηση των ΗΠΑ έναντι των ανταγωνιστών τους. Η διακυβέρνηση Τραμπ είναι πιστή σε αυτή την πορεία ανοίγοντας την ατζέντα των βημάτων που χρειάζονται για να επιτευχθούν οι παραπάνω στόχοι: περικύκλωση της Ρωσίας, περιορισμός της Κίνας, ευθυγράμμιση των ιμπεριαλιστών της ΕΕ.

Σχέδια ολόκληρων δεκαετιών

Αγορά της Γροιλανδίας. Κυριαρχία στην Διώρυγα του Παναμά, μία «ουδέτερη θάλασσα» βάση Διεθνούς Δικαίου και από τις σημαντικότερες διόδους παγκόσμιων εμπορευμάτων. Μετονομασία του Κόλπου του Μεξικού σε «Κόλπο της Αμερικής» ώστε να μην έχει κανείς καμιά αυταπάτη για το ποια είναι η κύρια δύναμη της περιοχής. Προσάρτηση του Καναδά (!) ως μία ακόμα πολιτεία των ΗΠΑ. Κάθε δήλωση του Ντόναλντ Τραμπ χαρτογραφεί σημεία στην «γειτονιά» του, τα οποία δεν βρίσκονται κάτω από τον απόλυτο έλεγχο των ΗΠΑ. Την στιγμή μάλιστα που η περιοχή της Αρκτικής αποτελεί ένα πεδίο πολεμικών ασκήσεων τεράστιας κλίμακας τόσο από τις ΗΠΑ όσο και από την Ρωσία, τόσο ο Καναδάς όσο και η Γροιλανδία μετατρέπονται σε χώρους στρατηγικής σημασίας έναντι των Ρώσων ιμπεριαλιστών.

Όμοια, η Διώρυγα του Παναμά αποτελεί ένα σημείο στην «πίσω αυλή» της Αμερικής το οποίο έχει κρίσιμη σημασία για την μεταφορά εμπορευμάτων μεταξύ Ειρηνικού και Ατλαντικού. Η απόσπαση ελέγχου στη Διώρυγα του Παναμά και η μετατροπή της από μία «ουδέτερη ζώνη» σε ένα εξ' ολοκλήρου αμερικανικό κέντρο διόδου εμπορευμάτων, θα αναβαθμίσει τον ρόλο των ΗΠΑ στο πλαίσιο των παγκόσμιων συσχετισμών εμπορίου έναντι αυτόν της Κίνας. Να δεις που τελικά ο τρελός δεν είναι καθόλου τρελός...

Η επιθετική κίνηση προς τα μπροστά των ΗΠΑ με το άνοιγμα των παραπάνω μετώπων, με τις απειλές και τους εκβιασμούς «συμμάχων» και μη, εντάσσονται στην

προσπάθεια προσπεράσματος της αναντιστοιχίας μεταξύ των στόχων για παγκόσμια κυριαρχία και των μέσων που οι ΗΠΑ διαθέτουν για να τους επιτύχουν. Κάθε πιθανός εκβιασμός και επίτευξη «προσάρτησης» των παραπάνω στρατηγικών σημείων στο αμερικάνικο άρμα, όχι μόνο θα θωρακίσουν την θέση των ΗΠΑ αλλά και θα τις εκτινάξουν πολύ πάνω από τους αντιπάλους τους.

Για την λυκοσυμμαχία της Δύσης

Από την πρώτη στιγμή, οι μεγάλες δυνάμεις της Ε.Ε. προσπάθησαν να βρουν βηματισμό στην αντιπαράθεση που διεξάγεται στην «ήπειρό» τους, στο έδαφος της Ουκρανίας. Η μία πρόταση μετά την άλλη συμπιέστηκε κάτω από την επέλαση της πολιτικής των ΗΠΑ (κυρώσεις στην Μόσχα, ενεργειακή απεξάρτηση κ.α.) Στην πορεία

των τριών χρόνων του πολέμου, οι ιμπεριαλιστές της Ευρώπης βρέθηκαν σε θέσεις που θεωρούν... «αναντίστοιχες» με το ρόλο που θέλουν να παίξουν: πολιτική κρίση στη Γαλλία, την μεγαλύτερη πυρηνική δύναμη στην Ευρώπη, κατάρρευση της οικονομίας της Γερμανίας, τη δυνατότερη βιομηχανία στην ήπειρο, πλήρης συμβιβασμός της Αγγλίας, Βελγίου, Ιταλίας με την κατεύθυνση των Αμερικάνων. Οι πρόσφατες μάλιστα κινήσεις της νέας διοίκησης Τραμπ, να ανοίξει διόδους συνομιλίας με την Ρωσία για την παύση του πολέμου στην Ουκρανία, έγιναν χωρίς την ενημέρωση, συγκατάθεση ή συμμετοχή των Ευρωπαίων, επίσημα αφήνοντας τους «στον αέρα», επιβεβαιώνοντας την ισχύ του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού που φτάνει έως και την ευρωπαϊκή ήπειρο, φέρνοντας τα ευρωπαϊκά επιτελεία αντιμέτωπα με τις τεράστιες ανεπάρκειές τους.

Αυτή ακριβώς είναι η σχέση που κάθε με-

ρεπουμπλικάνων κατά την προεκλογική περίοδο, θέτοντας σε πρώτο πλάνο το σταμάτημα του πολέμου στην Ουκρανία και τη παροχή βοήθειας στο καθεστώς Ζελένσκι. Όλα για χάρη της επιστροφής των προτεραιοτήτων του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού στα «εσωτερικά», στην οικονομία του, στην εγχώρια παραγωγή του, στο σταμάτημα του οικονομικού... «στραγγαλισμού» των ΗΠΑ από τις εξαγωγές κλπ. Ο τίτλος του «ειρηνοποιού» δόθηκε απλόχερα στον νέο πλανητάρχη από μία σειρά αστικών φυλλάδων εντός και εκτός των ΗΠΑ...

Τα πραγματικά ιμπεριαλιστικά σχέδια χαρτογραφούν μία άλλη πορεία για την ανθρωπότητα. Κάθε αναφορά στην διοίκηση των ΗΠΑ ως «ειρηνοποιό» είναι έκδηλη και θρασύδειλη την στιγμή που δίνεται σε ζωντανή μετάδοση το πράσινο φως στο μαντρόσκυλο τους στην Μέση Ανατολή, το κράτος-τρομοκράτη του Ισραήλ, να προχωρήσει στην «τελική λύση» και την γενοκτονία του Παλαιστινιακού λαού. Αυτή είναι η προοπτική που υπόσχονται οι ιμπεριαλιστές σε κάθε λαό του κόσμου που έχει την δύναμη να σηκώσει κεφάλι ενάντια στα αιματηρά τους σχέδια για ξαναμοίρασμα του κόσμου σε σφαίρες επιρροής και επικυριαρχίας.

Αλλά και συγκεκριμένα, το πρώτο draft της «ειρηνευτικής» συμφωνίας με την Ρωσία, μεταξύ άλλων, περιείχε την τοποθέτηση πάνοπλου ευρωπαϊκού στρατού στην Ουκρανία, με εξοπλισμό κάθε είδους και για κάθε χρήση. Τα σχέδια για τα μέτωπα της Γροιλανδίας, τους Καναδά, του Παναμά κλπ., θωρούμε ότι κάθε άλλο παρά έχουν μπει στο συρτάρι των αχρηστών. Σε συνδυασμό με τις συνομιλίες για το σταμάτημα της σύγκρουσης στην Ουκρανία, συμπεραίνεται ότι οι ΗΠΑ βρίσκονται σε σημείο ξεμπλοκαρίσματος και αλλαγής των όρων του πολέμου. Δεν είναι καθόλου τυχαίο ότι μόλις μερικές μέρες αφού εκλέχθηκε η νέα διοίκηση Τραμπ, οι δηλώσεις του γ.γ. του ΝΑΤΟ (που σίγουρα δεν λέει ότι του κατέβει στο κεφάλι!) κάθε άλλο παρά «ειρηνευτικές» ήταν, καλώντας τους λαούς να προετοιμαστούν για «καιρούς πολέμου», καλώντας τις ιμπεριαλιστικές χώρες της Ευρώπης να μπουν σε τροχιά ολικής στρατιωτικοποίησης, επικέντρωσης στην εύρεση λύσεων για τις ενεργειακές ανάγκες που θα διογκωθούν περαιτέρω μετά την αποκοπή της Δύσης από το φυσικό αέριο της Ρωσίας, αλλά και ανοίγματος ενός κύκλου εξοπλιστικής φρενίτιδας και αύξησης των αμυντικών δαπανών.

αρνητική άποψη για την εκλογή οποιουδήποτε νέου προέδρου στις ΗΠΑ. Το ελληνικό κράτος, εξαρτημένο απ' τον ιμπεριαλισμό απ' τα γεννοφάσκια του, δεν έχει απογοητεύσει ούτε μια φορά τους προστάτες του. Ήδη από τη θητεία του Μπάιντεν, η κυβέρνηση Μητσοτάκη στάθηκε στο πλευρό της μεγαλύτερης πολεμικής μηχανής του κόσμου, διακηρύσσοντας ότι «η Ελλάδα βρίσκεται στη σωστή πλευρά της ιστορίας». Παρέδωσε την χώρα απ' άκρη σ' άκρη για να περνούν εξοπλιστικά συστήματα και να ματοκυλιστεί ο Ουκρανικός λαός. Έστειλε φρεγάτες για να συνεχιστεί η γενοκτονία στην Παλαιστίνη. Ακόμα και τον λαό έχουν υποσχεθεί να στείλουν «να ματώσει δίπλα στους Αμερικάνους».

Η στάση αυτή έχει μείνει ίδια και απαράλλακτη. Ιδιαίτερα σ' αυτή την περίοδο, που η επίσης εξαρτημένη αστική τάξη της Τουρκίας αναβαθμίζει τον ρόλο της στην περιοχή, η ελληνική πλευρά χρειάζεται να καταθέτει συνεχώς τα διαπιστευτήρια της ως «το καλό παιδί» του ιμπεριαλισμού, σε αναμονή ανάληψης κάποιου αντίστοιχου ρόλου. Οι δηλώσεις της κυβέρνησης ΝΔ για την «ορθότητα» της αμερικάνικης απόφασης να αυξήσει τις πολεμικές δαπάνες, τα σχόλια Μητσοτάκη για την «ευκαιρία» που δημιουργούν οι τερατώδεις δασμοί – δεν αποτελούν ηλιθιότητες, αλλά μία αγχωμένη προσπάθεια του αστικού πολιτικού συστήματος της χώρας να μην «ξεχαστεί» και να παρουσιαστεί ξανά ως χρήσιμος διαμεσολαβητής για τα δύο μεγάλα αφεντικά του: ΗΠΑ και Ευρώπη.

Το στρίμωγμα των Ευρωπαίων από την διοίκηση Τραμπ και η απαίτηση να «σηκώσουν το κόστος» της αναμέτρησης στην Ουκρανία, με την αγορά δισεκατομμυρίων σε εξοπλιστικά, υπόσχεται ακόμα μεγαλύτερη ακρίβεια και φτώχεια για τους λαούς κάθε χώρας της ΕΕ. Αλυσοδεμένη στα δεσμά της εξάρτησης, η εμπλοκή της χώρας θα συνεχίσει να διογκώνει την ακρίβεια και τους όρους της εξαθλίωσης στην κατεύθυνση εξυπηρέτησης της πολιτικής ΗΠΑ-ΝΑΤΟ-ΕΕ, θα συνεχίσει να οξύνει την επίθεση σε κάθε λαϊκή κατάκτηση που μας έχει απομείνει, θα διογκώσει τους τόνους εθνικιστικής προπαγάνδας σε σχολεία, σχολές, χώρους δουλειάς και ζωής για να προετοιμάσει τις συνειδήσεις του λαού και της νεολαίας για καιρούς ακόμα μεγαλύτερης βαρβαρότητας. Αυτό είναι το μέλλον που προετοιμάζει ο Τραμπ, κάθε άλλος ιμπεριαλισμός και κάθε αστική τάξη για τους λαούς του κόσμου. Αυτό το μέλλον μπορεί να απαντηθεί μόνο με την αντιπολεμική-αντιιμπεριαλιστική πάλη, όπως έδειξε η φοιτητική νεολαία των πανεπιστημίων των ΗΠΑ, όπως δείχνουν οι λαοί που σηκώνουν αναστήματα και μπαίνουν στο προσκήνιο.

ριά παλεύει να κατακτήσει μέσα σε κάθε ιμπεριαλιστικό «στρατόπεδο» θέση ηγεμονίας. Κανένας ιμπεριαλιστής δεν πρόκειται να επιδιώξει να (συν)υπάρξει σε ένα «παγκόσμιο χωριό» ειρήνης ή συνεργασίας. Εκ' φύσης του ο ιμπεριαλισμός δεν μπορεί να είναι ειρηνικός απέναντι σε δυνάμεις αντίστοιχες (ή και μικρότερης) ισχύος. Οι εξελίξεις στο στρατόπεδο της Δύσης επιβεβαιώνουν αυτή την πραγματικότητα και οι κινήσεις των ΗΠΑ είναι χαρακτηριστικές για την προσπάθεια του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού να θεμελιώσει την υποταγή των Ευρωπαίων στο πλαίσιο που αυτός θέτει.

Ειρήνη ή γενικευμένος πόλεμος;

Αυτοί είναι λοιπόν οι στόχοι της διοίκησης του Ντόναλντ Τραμπ, οι οποίοι προβλέπουν την... ειρήνη; Αυτή ήταν η τοποθέτηση των

Καμία εμπλοκή της Ελλάδας στα ιμπεριαλιστικά σχέδια- νέα και παλιά!

Όσον αφορά την ελληνική αστική τάξη θα ήταν πραγματικά απίστευτο να εκφέρει

«Όταν αυτοί που είναι ψηλά μιλάνε για ειρήνη, ο απλός λαός ξέρει πως έρχεται ο πόλεμος»*

Μαρία Νίστα
(Μηχανικών Επιστήμης Υλικών Ιωαννίνων)

*Μπέρτολτ Μπρεχτ, «Ένα ποίημα για τον πόλεμο»

Ολόκληρος ο πλανήτης συνταράσσεται εδώ και τρία ολόκληρα χρόνια από τον πόλεμο στην Ουκρανία. Έναν πόλεμο που κόντρα στα αστικά (και ρεφορμιστικά) αφηγήματα περί «παγκοσμιοποίησης» και «ολοκληρώσεων», περί το τέλος των πολέμων (τουλάχιστον στην «πολιτισμένη Δύση», γιατί σε άλλες γωνιές του πλανήτη οι πόλεμοι και οι ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις δε σταμάτησαν ποτέ), μαίνεται στην καρδιά της Ευρώπης καθορίζοντας το αύριο του κόσμου. Που αναδεικνύει κάθε στιγμή που εξελίσσεται το βάθος της γενικευμένης κρίσης του καπιταλιστικού-ιμπεριαλιστικού συστήματος που σε συνδυασμό με τους άγριους ιμπεριαλιστικούς ανταγωνισμούς απειλεί την ανθρωπότητα με καταστροφή. Που φανερώνει καθημερινά ότι το μέλλον που έχουν να τάξουν οι κυρίαρχοι αυτού του κόσμου είναι εκμετάλλευση, εξαθλίωση και πολέμους. Οι όροι με τους οποίους εκτυλίσσεται και γιατί παραμένει στο επίκεντρο όλων των εξελίξεων παγκόσμια.

Ποια τα διακυβεύματα

Το καπιταλιστικό-ιμπεριαλιστικό σύστημα βρίσκεται σε μια φάση γενικευμένης κρίσης και παροξυσμού των ανταγωνισμών ανάμεσα στους ιμπεριαλιστές. Για να ξεπεράσει την κρίση που αναπόφευκτα με βάση την ίδια του τη φύση γεννά, ανοίγει μια σειρά πολεμικά μέτωπα αντιπαράθεσης. Στον πυρήνα όλων των εξελίξεων, είναι μόνιμα η διαπάλη ανάμεσα στις κύριες ιμπεριαλιστικές δυνάμεις ΗΠΑ, Ρωσία, Κίνα για το ποιος θα έχει την πρωτοκαθεδρία στον κόσμο. Πίσω και σε απόσταση από αυτές οι ευρωπαϊοί και λάπωνες ιμπεριαλιστές, αναζητούν και παλεύουν για ρόλο και θέση. Αυτή η συνθήκη είναι που έχει θέσει τους όρους για γενίκευση της σύγκρουσης και έχει βάλει την ανθρωπότητα σε φάση προετοιμασίας ενός Γ' Παγκοσμίου Πολέμου.

Το μέτωπο της Ουκρανίας αποτελεί το κυριότερο πεδίο αντιπαράθεσης, την έμμεση σύγκρουση μεταξύ των δύο βασικών ιμπεριαλιστών ΗΠΑ-Ρωσίας. Εκεί εκφράζεται και συμπυκνώνεται ακριβώς η φάση που περιεγράφηκε πιο πάνω. Γιατί σε αυτή την λυσσασμένη κούρσα για κυριαρχία κανείς ιμπεριαλιστής δεν πρόκειται να κά-

νει πίσω. Στον πόλεμο στην Ουκρανία οι ΗΠΑ δεν μπορούν να μη νικήσουν και η Ρωσία δεν μπορεί να ηττηθεί! Γιατί αυτό θα σημαίνει, για όποια από τα δύο ενδεχόμενα, τεράστιες αλλαγές στον παγκόσμιο συσχετισμό δυνάμεων.

Που είμαστε σήμερα

Από την αρχή του πολέμου μέχρι και σήμερα κλιμακώνεται με όλο και πιο επικίνδυνους όρους η αναμέτρηση που εξελίσσεται στο έδαφος της Ουκρανίας. Τόσο επικίνδυνους μάλιστα που αγγίζουν τα όρια της «πυρηνικής ισορροπίας». Είναι τέτοια η χαρακτηριστικά και η φύση του συστήματος αυτού, που οι ιμπεριαλιστές δε θα δίσταζαν να εξαπολύσουν ακόμη και έναν γενικευμένο πυρηνικό πόλεμο στην ανθρωπότητα, αρκεί να είχαν διασφαλισμένο ένα και μόνο πράγμα: το ποιος θα βγει νικητής σε αυτήν την υπόθεση. Αυτό είναι το κύριο ζήτημα που μαζί με το ζήτημα των συμμαχιών τους έχει φέρει σε αδιέξοδα και μπλοκαρίσματα και τους εμποδίζει να προχωρήσουν σε μια γενίκευση σύγκρουσης. Ωστόσο, κινούνται ώστε να το αναιρέσουν και να το ξεπεράσουν.

Υπό αυτό το πρίσμα γίνονται οι όποιες διαπραγματεύσεις μεταξύ ΗΠΑ και Δύσης με τον Ρωσικό ιμπεριαλισμό. Με τη Ρωσία να έχει προβάδισμα στο πεδίο των μαχών, έχοντας καταλάβει περίπου το 20% των Ουκρανικών εδαφών. Με την εκλογή και τις δηλώσεις του «ειρηνοποιού» Τραμπ που σε κάθε τάχα «προσπάθεια» διαπραμάτευσης κλιμακώνουν ακόμα περισσότερο την αντιπαράθεση.

Ποιες είναι αυτές οι τόσο «ειρηνικές» διαπραγματεύσεις;

Οι όροι που θέτει η κάθε πλευρά ακουμπούν τις κόκκινες γραμμές της άλλης με αποτέλεσμα να πέφτουν στο κενό. Η προσπάθεια των ΗΠΑ να βάλουν Δυτικά στρατεύματα στο ουκρανικό έδαφος σε απόσταση αναπνοής από τα Ρωσικά στρατεύματα, οι συζητήσεις για εκεχειρία που μπορεί να διαρκέσουν όπως οι ίδιοι λένε μέχρι το 2026, η συμφωνία για εκεχειρία στη Μαύρη Θάλασσα που περιλαμβάνει τέτοιους όρους που δεν μπορεί να προχωρήσει, είναι μόνο κάποια παραδείγματα. Στην ουσία κανείς δεν διανοείται την ήττα ή την υποχώρηση παρά μόνο αναζητά παράταση μιας κεντρικής σύγκρουσης στην οποία δεν μπορεί να ανταποκριθεί ή δεν είναι ακόμη έτοιμος να βγει νικητής.

Τι πιο ενδεικτικό από το ότι την ίδια στιγμή που εξελίσσονται οι «διαπραγματεύσεις», η Ευρώπη ετοιμάζεται όλο και περισσότερο για πόλεμο. Οι Ευρωπαίοι ιμπεριαλιστές συμπλέουν με τις αμερικάνικες επιταγές, λόγω της πίεσης για στοίχιση που τους ασκούν οι ΗΠΑ, παλεύοντας μέσα σ' αυτό το πλαίσιο να εκφράσουν τις δικές τους φιλοδοξίες και επιδιώξεις και έτσι προετοιμάζονται

ανοιχτά για ενδεχόμενο πολέμου. Η Κομισιόν θέλει οι Ευρωπαίοι πολίτες να έχουν ένα «survival kit» έτοιμο στο σπίτι, σε περίπτωση πολέμου ή κρίσης. Η Γαλλία σχεδιάζει να στείλει «εγχειρίδιο επιβίωσης» σε κάθε νοικοκυριό της χώρας, με αναλυτικές οδηγίες τόσο για το πώς μπορούν να προετοιμαστούν απέναντι σε μία «επικείμενη απειλή». Ο Γενικός Γραμματέας του ΝΑΤΟ, Ρούτε δηλώνει «Ηρθε η ώρα να στραφούμε προς μια νοοτροπία εν καιρώ πολέμου και να αυξήσουμε την αμυντική μας παραγωγή και τις αμυντικές μας δαπάνες».

Οι ιμπεριαλιστές προετοιμάζονται – οι λαοί υποφέρουν

Η εικόνα που συνοδεύει τα σχέδια αυτά είναι τουλάχιστον ζοφερή. Η κατάσταση στην οποία έχει περιέλθει ο Ουκρανικός λαός μετά από τρία χρόνια πολέμου μιλάει από μόνη της. Σύμφωνα με τον ΟΗΕ μέχρι τον Γενάρη του '25 οι νεκροί είναι εκατοντάδες χιλιάδες, με πάνω από 12.500 από αυτούς να είναι άμαχοι. Τα νούμερα των μη καταγεγραμμένων θανάτων υπολογίζονται υπερπολλαπλάσια. Πάνω από 10 εκατομμύρια είναι οι εκτοπισμένοι, 6 εκατομμύρια είναι οι πρόσφυγες και άλλα 4 εντός της χώρας. ΗΠΑ – Δύση και Ρωσία θα φτάσουν μέχρι και το τελευταίο νεκρό Ουκρανό ώστε να υλοποιήσουν τα σχέδια τους.

Την ειρήνη φέρνουν μόνο οι λαοί

Ο μόνος που μπορεί να εξασφαλίσει την ευημερία και την ειρήνη των λαών είναι η ίδια τους η πάλη ενάντια στους φονιάδες και τους εκμεταλλευτές τους! Οι λαοί δεν έχουν τίποτα να περιμένουν από αυτούς που ευθύνονται για όλα τους τα προβλήματα, από αυτούς που γεννάνε τον πόλεμο, την προσφυγιά, τον κατατρεγμό. Οι Αμερικάνοι, οι μεγαλύτεροι φονιάδες των λαών, μόνο «φίλοι» του δικού μας δεν μπορούν να είναι, όπως προσπαθεί το αστικό πολιτικό προσωπικό της χώρας να μας πείσει. Η επιμονή για ένταξη της Ουκρανίας στο ΝΑΤΟ-στην δόθεν «ειρηνευτική» συμμαχία- ήταν το «σπίρτο» που μπαρούτιασε το μέτωπο. Όσο για το Ρώσικο ιμπεριαλισμό... πέραν της σφαγής εκατοντάδων χιλιάδων στην Ουκρανία, είναι το ίδιο ιμπεριαλιστής με τους υπόλοιπους. Απόψεις που βλέπουν στην Ρωσία το «μικρότερο κακό» είναι επικίνδυνες και αποπροσανατολιστικές.

Οι λαοί δεν έχουν ανάγκη από προστάτες! Πιο πολύ από ποτέ είναι ανάγκη η οικοδόμηση κινήματος ενάντια στον πόλεμο και τον ιμπεριαλισμό. Είναι ανάγκη οι λαοί να οργανώσουν τις αντιστάσεις τους, να βγουν στο προσκήνιο και να διεκδικήσουν το ίδιο τους το δικαίωμα στη ζωή. Να αναδείξουν την αλληλεγγύη και τη φιλία τους. Να προτάξουν τα αιτήματα: Έξω οι ΗΠΑ – Έξω το ΝΑΤΟ! ΗΠΑ, ΝΑΤΟ και Ρωσία έξω από την Ουκρανία! Αλληλεγγύη και φιλία των λαών ενάντια σε πόλεμο και ιμπεριαλισμό!

Μία “εύθραυστη” εκχειρία- Ήταν θέμα χρόνου να “σπάσει”

Άσπα Μυλωνά
(Βιολογικό Πάτρας)

Βρισκόμαστε σε μία περίοδο που τα σύννεφα του πολέμου ολοένα και πυκνώνουν. Τα πολεμικά μέτωπα, τόσο στην καρδιά της Ευρώπης όσο και στη Μέση Ανατολή, όχι μόνο δεν οδηγούνται προς τη λήξη όπως μάταια κάποιοι προσπαθούν να μας πείσουν, αλλά κλιμακώνονται και αφήνουν πίσω τους καθημερινά αμέτρητους νεκρούς. Χαρακτηριστικό το παράδειγμα της Παλαιστίνης με την εκχειρία της 20ης Γενάρη, η οποία μόλις έναν μήνα αργότερα καταπατήθηκε από το Ισραήλ και ήδη από το πρώτο 24ωρο οι νεκροί ήταν εκατοντάδες.

Πρόκειται για μία εκχειρία που από την πρώτη στιγμή φανερώθηκε ο εύθραυστος χαρακτήρας της. Η ηρωική παλαιστινιακή αντίσταση που εδώ και πάνω από 70 χρόνια υψώνει ανάστημα απέναντι στο σιωνιστικό κράτος-δολοφόνο του Ισραήλ δεν θα εγκαταλείψει τον αγώνα της. Για μια Παλαιστίνη ελεύθερη, για ένα κράτος ενιαίο «από τον Ιορδάνη ποταμό μέχρι τη Μεσόγειο Θάλασσα». Η λήξη της γενοκτονίας πάει χέρι-χέρι με την νίκη της Παλαιστινιακής Αντίστασης που θα φέρει την ειρήνη για τον παλαιστινιακό λαό, αλλά και για τους υπόλοιπους λαούς της περιοχής.

Η λύση δεν θα δοθεί από τους ιμπεριαλιστές που ευθύνονται για τη σφαγή του παλαιστινιακού λαού, αλλά από τον ίδιο τον παλαιστινιακό λαό! Η εκχειρία δεν προτάθηκε προς όφελος των Παλαιστινίων, αλλά ως λύση ανάγκης, τόσο από πλευράς του Ισραήλ λόγω των δυσκολιών που αντιμετώπιζε από την Παλαιστινιακή Αντίσταση, όσο και από πλευράς των ΗΠΑ που προσπάθησαν να περιορίσουν τα ανοιχτά μέτωπα. Εξάλλου, οι επιχειρήσεις στη Δυτική Όχθη και τον Λίβανο δεν έπαυσαν καθ' όλη τη διάρκεια της πρώτης φάσης της εκχειρίας.

Στην πραγματικότητα, η εκχειρία «έσπασε» λόγω της άρνησης του Ισραήλ να προχωρήσει στις διαπραγματεύσεις για το πέρασμα στη δεύτερη φάση της εκχειρίας. Το στάδιο αυτό περιελάμβανε την απόσυρση των

ισραηλινών στρατευμάτων από τα παλαιστινιακά εδάφη, την απελευθέρωση όλων των ομήρων και την οριστική λήξη του πολέμου. Συγκεκριμένα, το Ισραήλ είχε ήδη καθυστερήσει να εμπλακεί στις διαπραγματεύσεις και όταν το έκανε, μέσω αντιπροσώπων στο Κάιρο και το Κατάρ, δύο μέρες πριν το σπάσιμο της εκχειρίας απαιτούσε την υποχώρηση της Παλαιστινιακής Αντίστασης και την παράταση της πρώτης φάσης για άλλον έναν μήνα.

Είναι γνωστό πως το σπάσιμο της εκχειρίας «συνυπογράφεται» και από τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό, δια χειρός Τραμπ, ο οποίος εξαπολύει την επίθεσή του στην Υεμένη και το Ιράν εντείνοντας τις απειλές. Δε δίστασε, ταυτόχρονα, να προβεί σε προκλητικές δηλώσεις που προωθούν την «τελική λύση» στην Παλαιστίνη, για την μετατροπή της Γάζας σε Ριβιέρα, της «ωραιοποίησης» δηλαδή του διωγμού του παλαιστινιακού λαού από τον τόπο του. Την «τελική λύση» θα μπορούσαμε να την συνοψίσουμε στην εξής φράση: Με την ευλογία του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού, το Ισραήλ αφανίζει τον παλαιστινιακό λαό. Εξάλλου το είδαμε από την πρώτη στιγμή. Μόνο τα ξημερώματα της 18ης Μαρτίου οι βομβαρδισμοί έφεραν 200 νεκρούς, ενώ μέχρι το τέλος της ημέρας οι νεκροί ξεπέρασαν τους 400.

Καμία εκχειρία που φέρει την «βούλα» των ιμπεριαλιστών δεν πρόκειται να φέρει τη νίκη για τον παλαιστινιακό λαό ούτε να κατευνάσει τον ηρωικό αγώνα που αυτός δίνει. Η πραγματική νίκη δεν μπορεί να είναι τίποτα άλλο πέρα από ένα ενιαίο παλαιστινιακό κράτος, μακριά από την «λύση των δύο κρατών» που δεν πετυχαίνει παρά μόνο να νομιμοποιήσει την ύπαρξη του κράτους-δολοφόνου, φυτεμένο από τις ΗΠΑ και να καταπνίξει την Παλαιστινιακή Αντίσταση. Η Παλαιστίνη όμως δεν σκύβει το κεφάλι. Πολεμά για λευτεριά και ανεξαρτησία.

Η απαγωγή του Χαμντάν Μπαλάλ- η φίμωση του λαού που αντιστέκεται

Βασιλική Σελίδου
(Αρχιτεκτονική Ξάνθης)

**το παρόν άρθρο γραφτηκε ενόσω ο σκηνοθέτης ήταν ακόμα υπό κράτηση. Μέχρι τη δημοσίευσή του ο Χαμντάν Μπαλάλ απλευθερώθηκε.*

Ο Χαμντάν Μπαλάλ, είναι συν-σκηνοθέτης του βραβευμένου με Όσκαρ ντοκιμαντέρ “NO OTHER LAND”, όπου διηγείται την αντίσταση ενός παλαιστίνιου στον αναγκαστικό εκτοπισμό των ανθρώπων του από τον ισραηλινό στρατό σε μια περιοχή της δυτικής όχθης, από την οποία κατάγεται και ο ίδιος. Πολύ έντονο είναι το αντιπολεμικό μήνυμα όπου αφήνει καθώς ο πρωταγωνιστής γίνεται κάλος φίλος με έναν ισραηλινό δημοσιογράφο ο οποίος τον βοηθάει στον αγώνα του. Τρεις εβδομάδες μετά την βράβευση του, ο Χαμντάν δέχθηκε βίαιη επίθεση από τον ισραηλινό στρατό, από εποίκους «ακτιβιστές» και αστυνομικούς και συλληφθηκε ενώ τον έβαζαν στο ασθενοφόρο με πολλαπλούς τραυματισμούς στο κεφάλι και στο στομάχι. Στην βίαιη επίθεση στον Χαμντάν έπαιξε ρόλο η αναγνωρισιμότητα που έλαβε το ντοκιμαντέρ. Το σύστημα εδώ και χρόνια προσπαθεί να κρύψει τα εγκλήματα που διαπράττει ο ισραηλινός στρατός εις βάρος των Παλαιστινίων. Δεν θέλουν να προβάλλεται η ζωή και η καταπίεση που βιώνει ο λαός της Παλαιστίνης εδώ και δεκαετίες. Έτσι όταν ο λαός αυτός εκφράζεται μέσα από την τέχνη και τον πολιτισμό του, απαντούν με βία. Δεν είναι τυχαίο ότι μετά από την βράβευση και την αναγνώριση του ντοκιμαντέρ, ακολούθηε η απαγωγή του παλαιστίνιου σκηνοθέτη ο οποίος πρόβαλε και στον υπόλοιπο κόσμο την πραγματικότητα του λαού του. Ενός λαού που πάρα τα σοβαρά χτυπή-

ματα και την γενοκτονία που δέχεται εδώ και δεκάδες χρόνια από το σιωνιστικό κράτος - δολοφόνο του Ισραήλ με πλήρη στήριξη των ΗΠΑ και των ευρωπαϊών ιμπεριαλιστών, δεν λύγησε. Είναι ξεκάθαρη η καταστολή που βιώνει όποιος προσπαθεί να αντισταθεί σε αυτό που συντελείται. Τον τελευταίο καιρό, η επίθεση έχει προχωρήσει σε πολύ πιο έντονα επίπεδα. Η καταστολή, όμως, δεν φαίνεται να φοβίζει όσους αντιστέκονται. Αντιθέτως τους εξοργίζει. Λόγω της αναγνώρισης και της αγάπης όπου έχει δεχθεί το ντοκιμαντέρ, η απαγωγή του Χαμντάν Μπαλάλ ξεσήκωσε τις αντιδράσεις αρκετού κόσμου καθώς το περιστατικό αυτό δηλώνει μεταξύ άλλων και την στέρηση του δικαιώματος στην ελεύθερη έκφραση μέσα από την τέχνη. Γίνεται πολύ ξεκάθαρο ότι και η τέχνη, ειδικά σε μια περίοδο προετοιμασίας των ορών του Γ' Παγκοσμίου Πολέμου, περνάει από διάφορα αστικά φίλτρα και δεν είναι αντικειμενική. Φίλτρα τέτοια έτσι ώστε να μην ταρακουνάει και να μην στέκεται εμπόδιο στις επιδιώξεις και την πολιτική του συστήματος. Είναι πολύ δύσκολο για έναν καλλιτέχνη να εκφράσει την αδικία και την εκμετάλλευση που ζει καθώς στο η τέχνη που καταπνίγεται με αυτά χτυπιέται. Εν τέλει το σύστημα και οι κυβερνήσεις του θέτουν προσπαθούν να χτυπήσουν την ελευθερία στην έκφραση, όμως, φαίνεται ότι δεν μπορούν ούτε να σταματήσουν ούτε να φιμώσουν τον ηρωικό λαό που αντιστέκεται στους ιμπεριαλιστές-φονιάδες, αλλά ούτε και τους λαούς του κόσμου που στέκονται αλληλέγγυοι με οποιοδήποτε μέσο και μορφή.

FREE

PALESTINE

Adolescence: Η “σειρά αποκάλυψη” είναι όντως αποκαλυπτική;

Θάλεια Τζοβάρα
(Ιατρική Ιωαννίνων)

«Η καλύτερη σειρά της δεκαετίας», «Όποιος την είδε και δεν κατάλαβε...», «Να τη δείχνουν στα σχολεία!». Ο λόγος για τη νέα σειρά του Netflix “Adolescence” που υπήρξε πολύ δημοφιλής και τα παραπάνω, κάποια από τα σχόλια των φανατικών της. Βέβαια, υπήρξαν και οι πιο «νηφάλιοι», ακόμα και αυτοί που δεν τους άρεσε ή απογοητεύτηκαν λόγω των μεγάλων προσδοκιών που χτίστηκαν γύρω από τη σειρά. Η αλήθεια είναι ότι η δική μας προσέγγιση δεν μπορεί να παρακάμψει ότι από τεχνικής άποψης (ερμηνείες, σκηνοθεσία, σκηνικά, εικόνα) πρόκειται για μία αρκετά άρτια προσπάθεια. Παρόλα αυτά, αν μέναμε σε αυτά και μόνο δεν θα υπήρχε νόημα να γραφτεί αυτό το άρθρο. Οπότε η προσέγγιση που θα επιχειρηθεί δεν μπορεί να μην έχει προσωπικά στοιχεία της αρθρογράφου, δεν μπορεί να μην λαμβάνει υπόψιν μία σειρά από παράγοντες όπως ότι πρόκειται για παραγωγή του Netflix, την περίοδο που βγαίνει και τα συμπεράσματα που καλεί τον θεατή να βγάλει.

Τι πραγματεύεται η σειρά;

Ξεκινώντας με το θέμα της σειράς, θα αρκεστούμε σε μια συνοπτική παράθεσή του. Πρόκειται για έναν έφηβο που καταλήγει να δολοφονήσει την συμμαθήτριά του έπειτα από διάφορα περιστατικά bullying. Όλη η πλοκή ξετυλίγεται με βάση την εξιχνίαση της υπόθεσης και παίρνουμε εικόνες από το πώς παράγοντες όπως το σχολείο, η οικογένεια και το ίντερντ επέδρασαν στο περιστατικό. Η αλήθεια είναι ότι και το περιεχόμενο της σειράς αλλά και η προσέγγισή του από τους δημιουργούς επιδέχονται «μπόλικου» σχολιασμού. Θα σταθούμε παρ’όλα αυτά στο δεύτερο.

Η σειρά καταπιάνεται κυρίως με τους λόγους που οδήγησαν τον έφηβο σε αυτή την πράξη. Ως τους βασικούς... «ένοχους» παρουσιάζει το ίντερντ και τις σχέσεις που δημιουργούνται και αναπτύσσονται μέσα από τα μέσα κοινωνικής δικτύωσης, την οικογένεια και το πρότυπο του πατέρα, το σχολείο και την -γενικά και αόριστα- βία μεταξύ των ανηλίκων. Ενώ κάποιες πλευρές πατάνε σε πραγματικά δεδομένα, προκύπτει ένα λανθασμένο συμπέρασμα. “Ότι κάθε ένας από αυτούς τους παράγοντες είναι αμιγώς και από την φύση του καλός ή κακός. Η εμπλοκή των έφηβων στο ίντερντ δεν προκαλεί γενικά και από μόνη της σχέσεις βίας και ανταγωνισμού. Τα πρότυπα του αυστηρού και άγριου πατέρα και της υποταγμένης μητέρας που δεν εκφέρει άποψη δεν πέφτουν από τον ουρανό. Οι έφηβοι δεν είναι από μόνοι τους βίαιοι.

Κάποιες “παραλείψεις”...

Σε όλα αυτά λείπει η σύνδεση με την κοινωνία που ζούμε και πώς αυτή διαμορφώνει και επηρεάζει το καθετί. Την κοινωνία στην οποία κυριαρχεί η εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο, η απανθρωπιά, ο άκρατος ανταγωνισμός, η βαρβαρότητα, το δόγμα «πάτα επί πτωμάτων για να επιβιώσεις», η διπλή καταπίεση της γυναίκας. Σε αυτό το πλαίσιο, οι διαπροσωπικές σχέσεις και ο «ρόλος» που αναλαμβάνει ο κάθε άνθρωπος σε αυτές, διαμορφώνονται σε αντιδραστική βάση. Ειδικά λόγω έλλειψης αριστερών προτύπων που να λειτουργούν στον αντίποδα των συστημικών αξιών.

Σε όποιον έχει παρακολουθήσει τη σειρά, σίγουρα του έχει δημιουργηθεί η εικόνα ότι οι έφηβοι είναι αόριστα και γενικευμένα βίαιοι και ότι ακόμα και οι δάσκαλοί τους τους τρέμουν. Αυτό, πέρα από το ότι αποτελεί υπερβολή, τίθεται και σε μία περίοδο που το σύστημα επιχειρεί να

αποδώσει την βία των ανηλίκων στα πάντα πέρα από τον εαυτό του και μέσω αυτού να αυστηροποιήσει το πλαίσιο στα σχολεία. Είναι ένα ερώτημα, στη σωρεία των σειρών και των ταινιών που παράγονται μαζικά, γιατί καμία δεν ασχολείται με τις κινητοποιήσεις και τις αγωνιστικές εκφράσεις των μαθητών που επίσης αποτελούν μια υπαρκτή κατάσταση μέσα στα σχολεία;

“Μια παραγωγή του Netflix”

Οι δημιουργοί της σειράς -ηθελμένα ή μη- «κοιτάνε το δέντρο και χάνουν το δάσος». Και αυτό είναι άξιο κριτικής, καθώς τα συμπεράσματα που καλούν τον θεατή να βγάλει συγκαλύπτουν τον πραγματικό «ένοχο» για το συγκεκριμένο έγκλημα αλλά και για άλλα τόσα που καθημερινά βιώνουμε στην πραγματική ζωή. Δεν είναι τυχαίο ότι άλλη μία παραγωγή του Netflix, εντάσσεται στην προσπάθεια από την πλευρά του συστήματος να αποπροσανατολίσει από τα πραγματικά αίτια της βαρβαρότητας που βιώνουμε αλλά και να δοθούν στρεβλές ερμηνείες σε υπαρκτά, κατά τα άλλα, προβλήματα. Ακόμα κι αν δεν ήταν αυτή η πρόθεση των δημιουργών, δεν θα μπορούσε να γίνει αλλιώς σε μία παραγωγή ενός από τους κολοσσούς της βιομηχανίας του θεάματος.

Η συγκεκριμένη σειρά κρίνεται γνωρίζοντας ότι αποτελεί παραγωγή του Netflix, γνωρίζοντας δηλαδή ότι δεν μπορεί παρά να αναπαράγει τις αξίες του καπιταλιστικού-ιμπεριαλιστικού συστήματος. Για αυτό και δεν περιμένουμε να καλύψει όλες τις προσδοκίες μας, πόσο μάλλον να το βάλει πραγματικά στο στόχαστρο. Όμως, μία τόσο διαδεδομένη παραγωγή χρειάζεται να αξιολογείται με κριτική σκέψη. Όταν δεν συνδέει το θέμα που πραγματεύεται με τις βαθύτερες αιτίες που το προκαλούν, αυτό δεν αποτελεί παράλειψη, αλλά γίνεται εσκεμμένα.

Γεντί Κουλέ:

Αποκαλύφθηκαν οστά-τεκμήρια αγώνα και θυσίας στο συνήθη τόπο εκτελέσεων

Γιάννης Χατζής

Οι εργασίες ανάπλασης της Πλατείας Εθνικής Αντιστάσεως στις Συκιές της Θεσσαλονίκης, που αποκάλυψαν 25 σκελετούς εκτελεσμένων, έφεραν στην επικαιρότητα τη ζοφερή αγωνιστική ιστορία του χώρου και την ηρωική θυσία εκατοντάδων δολοφονημένων - εκτελεσμένων κομμουνιστών, εκατοντάδων νεολαίων της Κατοχής και της περιόδου 1946-1951, που κατηγορήθηκαν με το Γ' ψήφισμα και τον Αναγκαστικό Νόμο 509, για επιβουλή κατά της αρτιότητας του κράτους, κατασκοπία και εσχάτη προδοσία. Τα τακτικά δικαστήρια από το 1946 αντικαταστάθηκαν με τα έκτακτα στρατοδικεία, που με συνοπτικές διαδικασίες έστειλαν στο απόσπασμα χιλιάδες αγωνιστές. Η φυσική εξόντωση κάθε δημοκρατικής φωνής, κάθε αγωνιστή, δημιούργησε ένα ζοφερό κλίμα, που για χρόνια υπήρξε το κυρίαρχο στοιχείο του δημόσιου βίου.

Τίποτα δεν θυμίζει στους περαστικούς της οδού Επταπυργίου και στους κατοίκους των γύρω οδών, ότι η πλαγιά πίσω από το Γεντί Κουλέ κι ο χώρος που βρίσκονται τα σπίτια τους και το παρακείμενο σχολείο, υπήρξαν χώρος εκτελέσεων και ταφής δεκάδων κομμουνιστών αγωνιστών. Μια ιστορική μνήμη που στοιχειώνει ακόμα το χώρο και απαιτεί τη δικαίωση της θυσίας των τουφεκισμένων θυμάτων, που πέσαν παλικαρίσια για τη χιλιάκριβη τη λευτεριά και το δίκιο του λαού.

Το Επταπύργιο (Γεντί Κουλέ) από Βυζαντινό και Οθωμανικό φρούριο, μετατράπηκε το 1890 σε φυλακή, και συνέχισε να είναι τέτοια στα 100 χρόνια ζωής της. Υπήρξε το δεσμοκτήριο και το καλαστήριο συνάμα, αγωνιστών της Κατοχικής Αντίστασης και της Εμφυλιακής περιόδου. Στα απάνθρωπα κελιά του φιλοξένησε πολιτικές προσωπικότητες (όπως ο Ν. Ζαχαριάδης), ανθρώπους των γραμμάτων και των τεχνών (όπως ο Μανώλης Αναγνωστάκης), αλλά και διάσημους ληστές και ποινικούς κρατούμενους. Θεωρήθηκε η πιο σκληρή φυλακή της χώρας κι έχουν γραφτεί πολλά τραγούδια γι αυτήν και τα βάσανα της, όπως Νύχτωσε χωρίς Φεγγάρι (Α. Καλδάρας), Πέντε χρόνια δικασμένος (Β. Παπάζογλου), Τρίτη, Πέμπτη μακαρόνια (αγνώστου), Κελί μου κατασκότεινο (Στ. Καζαντζίδης, 1956), Αναστενάζει ο Γεντί Κουλέ (Σαράντης Κοντομάτης, Νάκος, Μαριώ, 1988) κλπ. Το 1989 οι φυλακές του Γεντί Κουλέ μεταφέρθηκαν στα Διαβατά και το Επταπύργιο έγινε μουσείο και χώρος πολιτιστικών εκδηλώσεων.

Απέναντι στο εκτελεστικό απόσπασμα στάθηκαν οι αγωνιστές περήφανοι για το λαό και το κόμμα τους και θάφτηκαν στο χώρο της θυσίας τους ομαδικά. Κανενός το σώμα δεν αποδόθηκε στους συγγενείς του. Σήμερα ανακαλύπτονται σκελετοί, ευρήμα-

τα μιας εποχής που η ελευθερία καθημερινά τουφεκίζονταν, σε ένα άτυπο κι αόρατο νεκροταφείο. Χρόνια πολλά μετά, δεν μπορείς να μην αισθανθείς δέος, αντικρίζοντας το Γεντί Κουλέ. Ο χορός που έσυρε η Ευθυμία Πατσία μπροστά στις κάννες των εκτελεστών της εγκληματικής μισαλλοδοξίας, είναι ένα γαϊτανάκι που ακόμα ξετυλίγεται. Είναι ένας μακρύς, μα όχι αέναος αχός από αγώνες που ακόμα δίνονται ενάντια στην τρομοκρατία και την καταστολή. Ένα όραμα καθόλου άπιαστο, μια ελπίδα, ένα τραγούδι, που κλείνεται μέσα σε μια κλειστή γροθιά υψωμένη στον ήλιο.

Ο πρώτος αντιστασιακός που τουφεκίστηκε στο Γεντί Κουλέ από τους Γερμανούς, ήταν ο Γιώργος Πολυχρονάκης στις 14 Αυγούστου 1941. Τον ακολούθησαν δεκάδες νεολαίων που βάδισαν προς το εκτελεστικό απόσπασμα με αντάρτικα τραγούδια και φωνάζοντας συνθήματα. Ο ήρωας Τάσος Καρατζάς που τουφεκίστηκε στις 23 Μαΐου 1942, αντίκρουσε το απόσπασμα κραυγάζοντας «Ζήτω το κομμουνιστικό κόμμα».

Πλειάδα φοιτητών στελεχών και μελών της ΕΠΟΝ εκτελέστηκαν από τους Ναζί. Τελευταίος εκτελέστηκε στις 5 Μαρτίου 1951, ο νεολαίος Ν. Νικηφορίδης, γιατί μάζευε υπογραφές για την «Εκκκληση της Στοκχόλμης» ενάντια στα ατομικά όπλα. Φεύγοντας οι Γερμανοί έκαψαν τα αρχεία του Γεντί Κουλέ κι ανατίναξαν μέρος του. Είναι δύσκολο να υπολογισθεί ο αριθμός των εκτελεσμένων στο Επταπύργιο την περίοδο της Κατοχής. Με δυσκολία κι από πολλές πηγές σταχυολογήθηκαν γύρω στα 180 ονόματα, αριθμός που απέχει κατά πολύ από την πραγματικότητα.

Δίκες, δίκες, δίκες! Η δίκη των ΕΠΟΝιτών και των συνδικαλιστών το 1946, η δίκη των στρατολόγων το 1947, η δίκη των αγωνιστών της ΟΠΛΑ το 1947, τον ίδιο χρόνο η δίκη της Μαζικής Λαϊκής Αυτοάμυνας, η δίκη των 69 της ΕΠΟΝ το 1949 (μεταξύ τους κι ο ποιητής Μανώλης Αναγνωστάκης). Η απόφαση ήταν «εις θάνατον» και η εκτέλεσή της άμεση. Το μένος του μοναρχο-φασισμού με τη στήριξη των Αμερικάνων δεν δίστασε να στήσει στο απόσπασμα τη δεκαπεντάχρονη Ευπραξία Νικολαΐδου το 1948. Το 1951 εκτελούνται ο Νικηφορίδης κι άλλοι 6 αντάρτες.

Την περίοδο του Εμφυλίου η Κούλα Ελευθεριάδου, η Ευθυμία Πατσία, η Αλίκη Βέτα, η Μαγδαληνή Γουσοπούλου, η 17χρονη Ευφροσύνη Νικολαΐδου ήταν κάποιες από τις γυναίκες, που με τη στάση τους μπροστά στο εκτελεστικό απόσπασμα, δώσανε παράδειγμα θάρρους. Το μήνμα της Κούλας Ελευθεριάδου, που τουφεκίστηκε και τάφηκε στις 6 Μαΐου του 1947, είναι το μόνο που σώζεται και αποτελεί μνημείο, όπου σήμερα το επισκέπτονται πολλοί αγωνιστές, καταθέτοντας

λίγα άνθη μαζί με το σεβασμό τους και την υπόσχεση, ότι η θυσία της ηρωίδας δεν πήγε χαμένη κι ο αγώνας της συνεχίζεται.

Στον χώρο των εκτελέσεων και των τάφων, οι συγγενείς των θυμάτων έφτιαξαν ένα αυτοσχέδιο νεκροταφείο. Με διαταγή του διοικητή του Γ' Σώματος Στρατού, οι μπουλντόζες της MOMA (στρατιωτική υπηρεσία που λειτουργούσε από το 1957 μέχρι το 1992), ισοπέδωσαν το χώρο και σπάρθηκε κριθάρι. Αργότερα η επέκταση του αστικού χώρου, μ' όλα τα παρεπόμενα, βάλανε το δικό τους λιθαράκι, στη μη αναγνωρισιμότητα του εμφυλιακού χώρου των «αόρατων νεκροταφείων».

Στη Θεσσαλονίκη από τις αρχές του αιώνα υπήρξε με τη Φεντερασιόν ένα δυναμικό και συνεχώς αναπτυσσόμενο εργατικό κίνημα. Η καταστολή του πέρασε μέσα από φυλακίσεις, διώξεις, βασανισμούς, δολοφονίες, εξορίες, με ιδιαίτερους σταθμούς το «Ιδιώ-νυμο» του Βενιζέλου, τις μέρες του Μάη του 1936, την Κατοχή, τον Εμφύλιο και τα μετεμφυλιακά χρόνια. 75 χρόνια πέρασαν από την τελευταία εκτέλεση στο Επταπύργιο, το χώρο που το μπόι των θυμάτων του καπιταλισμού - ιμπεριαλισμού αναμετρήθηκε μ' εκείνο των θητών τους και βγήκε ασύγκριτα ψηλότερο, αποδεικνύοντας το εύρος και το μεγαλείο της ψυχής των αγωνιστών.

Στο επισκέψιμο σήμερα Γεντί Κουλέ, μπορεί κανείς να περιηγηθεί τα τρομακτικά κελιά της απομόνωσης, εκεί που οι μελλοθάνατοι περνούσαν την τελευταία νύχτα τους. Στους τοίχους θα δει σκαλισμένα ονόματα, να δίνουν, το δικό τους παρών, τόσο παραστατικά, όσο και η επικαιρότητα των νέο-ανακαλυφθέντων ομαδικών τάφων.

Η τυχαία ανακάλυψη των ομαδικών, ανώνυμων, πρόχειρων τάφων αποτελεί μια ακόμη απόδειξη της βαρβαρότητας με την οποία το ξενόδοουλο αστικό κράτος αντιμετώπισε τους αγωνιστές και τους κομμουνιστές, μια ολόκληρη γενιά νέων ανθρώπων που πάλεψαν για μια Ελλάδα ελεύθερη και για μια κοινωνία δίκαιη. Το ελάχιστο που τους αξίζει είναι να γίνουν όλα όσα χρειάζονται για να ερευνηθεί προσεκτικά και ουσιαστικά ο ευρύτερος χώρος, να προστατευθεί το σκάμμα μέχρι την ολοκλήρωση της έρευνας και να γίνει μνημείο για την εκτέλεση τους. Όσον αφορά τους σκελετούς που βρέθηκαν μέχρι τώρα, θα πρέπει να γίνει ό,τι είναι δυνατόν, ώστε αυτοί να ταυτοποιηθούν και να δοθεί η δυνατότητα στις οικογένειες τους να τους τιμήσουν όπως αυτές θα επιλέξουν.

Όμως, σήμερα, στους δρόμους του αγώνα η ιστορική μνήμη φαντάζει σαν το εχέγγυο και το εφαλτήριο για νέες διεκδικήσεις, για νέες αντιστάσεις, για νέες νίκες «που το μέλλον θα φέρει».

Ο «άλλος κόσμος» της νεολαίας στα social media και ο ρόλος τους στο κίνημα

Βαγγέλης Φίλιος
(ΗΜΜΥ Ξάνθης)

Οι νεότερες γενιές, που έχουν μεγαλώσει σε μεγάλο βαθμό με το ίντερνετ και τα μέσα κοινωνικής δικτύωσης στο πλάι τους, όλο και πιο συχνά τα επιλέγουν για να καλύψουν τις κοινωνικές τους ανάγκες. Τα μέσα κοινωνικής δικτύωσης αποτελούν (τον κυρίαρχο πολλές φορές) τρόπο κοινωνικοποίησής τους, αφού πολλοί νέοι και νέες τα χρησιμοποιούν για να αλληλοεπιδράσουν με τον κοινωνικό τους περίγυρο (φίλους, οικογένεια κλπ.), να γνωρίσουν νέο κόσμο, ή ακόμη και να φλερτάρουν. Το διαδίκτυο επίσης κατέχει την πρωτοκαθεδρία όσον αφορά την ενημέρωση της νεολαίας για τις εξελίξεις σε τοπικό ή παγκόσμιο επίπεδο. Πώς έχει όμως φτάσει να αποτελεί αναπόσπαστο κομμάτι της καθημερινότητας των νέων; Γιατί συχνά επιλέγουν το ίντερνετ αντί της προσωπικής επαφής;

Διαφυγή πίσω από την οθόνη

Οι ανθρώπινες σχέσεις είναι περίπλοκες. Χρειάζονται χρόνο και τριβή για να ανθίσουν και να αποκτήσουν ουσία και υπόσταση. Αυτή η διαδικασία, καθώς και η συνέχισή της, ενέχει διάφορες δυσκολίες σε προσωπικό επίπεδο, που σημαίνει πως και οι δύο πλευρές πρέπει να δείξουν υπομονή και να διαθέσουν ένα κομμάτι του εαυτού τους σε αυτή την προσπάθεια. Δεν είναι εύκολο, παραδείγματος χάρη, να γίνει κανείς όσο ευάλωτος χρειάζεται για να προχωρήσει μια φιλία σε επόμενο, πιο ουσιαστικό επίπεδο, και να την διέπουν χαρακτηριστικά εμπιστοσύνης και πραγματικού ενδιαφέροντος. Πόσο μάλλον όταν οι κυρίαρχες αξίες που «πλασάρονται» από το σύστημα -και μέσω του internet- είναι οι αστικές, δηλαδή η ατομικότητα, ο ανταγωνισμός ακόμα και η εκμετάλλευση. Η νεολαία, κατά κάποιον τρόπο, καταφεύγει στα social media καθώς προσφέρουν πιο επιφανειακές και πρόσκαιρες σχέσεις. Οι online κοινωνικές σχέσεις προσφέρουν ένα αίσθημα ασφάλειας, καθώς ο βαθμός προσωπικής δέσμευσης είναι μικρότερος. Επομένως, μπορεί κανείς να «ξεγελάσει» έτσι την ανάγκη του

για κοινωνικοποίηση μέσω του ίντερνετ, χωρίς να αντιμετωπίσει τις δυσκολίες που παρουσιάζονται πρόσωπο με πρόσωπο.

Από την άλλη, οι νέοι και οι νέες περνάνε πολύ χρόνο στο ίντερνετ ως μέσο διαφυγής από τον πραγματικό κόσμο. Οι σύγχρονοι εντατικοποιημένοι ρυθμοί ζωής που έχει επιβάλει το κεφάλαιο στην εργασία, ακόμα και στις σπουδές οδηγούν τη νεολαία στην αναζήτηση διεξόδου από τα προβλήματα της καθημερινότητας, στην προσπάθειά της να «ξεχαστεί». Βέβαια, το περιεχόμενο το οποίο θα καταναλώσει, δε δίνει καμία πραγματική βοήθεια στο να αντιμετωπίσει τη ρουτίνα που της επιβάλλουν. Οι νέοι θα δουν αναπαραστάσεις κυρίαρχων προτύπων όπου και να κοιτάξουν, σε πρόσωπα από influencers, tik-tokers κτλ., που δεν είναι γειωμένα στην πραγματικότητα και στα υπαρκτά θέματα που καθημερινά αντιμετωπίζουν, αλλά και θα βομβαρδιστούν από πληροφορία όχι και τόσο αντικειμενική.

Ο αντίκτυπος του διαδικτύου στο κίνημα από μια ρεαλιστική σκοπιά

Είναι γεγονός πως το internet είναι ένα σημαντικό εργαλείο για τη ραγδαία μεταφορά πληροφορίας από τη μία μεριά του πλανήτη στην άλλη. Έχουμε δει πώς αυτό μπορεί να μεταφέρει κλίμα αντιδράσεων, όπως έγινε στη χώρα μας τον Γενάρη με την κυκλοφορία του ηχητικού από τα βαγόνια του εγκλήματος των Τεμπών. Είναι, όμως, σίγουρο ότι το ίντερνετ ούτε μπορεί να γεννήσει κινήματα, ούτε ο αγώνας να μεταφερθεί από τον δρόμο... στον υπολογιστή. Πρέπει όμως να κατανοούμε πως το διαδίκτυο δεν αποτελεί «ανεξάρτητο» μέσο πληροφόρησης. Είναι βέβαιο πως οι μεγάλες πλατφόρμες «φιλτράρουν» το περιεχόμενο που ανεβαίνει σε αυτές, με αναρτήσεις να μπλοκάρονται και να διαγράφονται. Τα κριτήρια αυτής της λογοκρισίας τα ορίζει ο κάθε διαχειριστής - ιδιοκτήτης του εκάστοτε ιστοτόπου ή πλατφόρμας, ο οποίος βέβαια φροντίζει να δρα για τα συμφέροντα του συστήματος. Δεν είναι λίγα τα

παραδείγματα σελίδων με περιεχόμενο «επικίνδυνο» προς το σύστημα συχνά - πυκνά πέφτουν. Ο αλγόριθμος λειτουργεί με βάση αυτά που το σύστημα θέλει να προβάλλει, ενώ η «άλλη» άποψη (όπως μία ανάρτηση υπέρ του παλαιστινιακού λαού) μέχρι και λογοκρίνεται. Μην ξεχνάμε βέβαια πως και τα συστημικά μέσα έχουν ισχυρή παρουσία στο ίντερνετ. Είναι φανερό λοιπόν η ανάγκη να μη βασιζόμαστε στο διαδίκτυο όσον αφορά την προπαγάνδισή απόψεων, αλλά να συνεχίσουμε παράλληλα με αυτό τις παρεμβάσεις, τις αφισοκολλήσεις και τις διαζώσεις συζητήσεις. Αυτά είναι τα μέσα που θα διασφαλίσουν τη γνωστοποίηση απόψεων και την πολιτικοποίηση, με τη διαδικτυακή παρέμβαση να δρα βοηθητικά.

Η χρησιμότητα του διαδικτύου είναι υπαρκτή στο πόσο εύκολα και γρήγορα μπορεί να προπαγανδιστεί μια άποψη μέσω μιας ανάρτησης. Δεν αποτελεί όμως μέσο πάλης η καταγγελία της κυρίαρχης πολιτικής απλά μέσω διαδικτύου, καθώς αυτό από μόνο του δεν έχει ουσιαστική υπόσταση. Έρχεται συνοδευτικά σε άλλες διαδικασίες και δεν μπορεί να τις υποκαταστήσει. Πώς θα στηθεί άραγε μια συλλογική απάντηση από τον κόσμο προς τις κυρίαρχες απόψεις, πως θα συγκροτηθεί ένα κίνημα μέσω του ίντερνετ; Είναι αναγκαίο ο κόσμος να συνυπάρξει σε πολιτικές διαδικασίες, όπως είναι οι γενικές συνελεύσεις, ώστε να μπορέσει να ανταλλάξει πολιτικές απόψεις και να πάρει αποφάσεις. Έτσι μόνο θα οργανώσει τα μέσα πάλης του, όπως οι καταλήψεις, οι απεργίες και οι διαδηλώσεις για να μπορέσει να αντισταθεί στην επίθεση που δέχεται και να διεκδικήσει τα δικαιώματά του. Η διαδικτυακή ανάρτηση λειτουργεί προπαγανδιστικά και δεν μπορεί να πιέσει το σύστημα. Ακόμα και σε επίπεδο δρόμου, η τριβή του κόσμου είναι αναγκαία για να δημιουργηθεί κλίμα που θα ανταπεξέλθει στο ύψος των αναγκών του κινήματος, μέσω της συλλογικότητας, της αλληλεγγύης και του ζυμώματος των αγωνιστών πάνω σε κινηματικές διαδικασίες.

Τελικά η χρήση του διαδικτύου και των social media είναι προωθητική ή όχι;

Η απάντηση δεν μπορεί να προσπεράσει το γεγονός ότι το ίντερνετ όπως και πολλές πτυχές της ζωής μας, είναι στα χέρια του συστήματος. Η χρήση του για λόγους κοινωνικοποίησης και ενημέρωσης δεν αποτελεί από μόνη της ζημιόγωνα πράξη για ένα νέο άτομο, αφενός. Αφετέρου όμως, δε γίνεται να αποτελεί το κύριο μέσο διεξαγωγής αυτών, αφού η ζωή προχωράει μέσω της πάλης που διεξάγεται στον πραγματικό κόσμο. Η απάντηση λοιπόν σε αυτό το ερώτημα δεν είναι απλά ναι ή όχι. Ωστόσο σήμερα η πλάστιγγα γέρνει προς τη λαθεμένη χρήση του διαδικτύου και των social media που στην τελική δεν βοηθά την νεολαία, αλλά την βυθίζει ακόμα περισσότερο στον διαδικτυακό «κόσμο» που θέλουν να της επιβάλουν.

Πρώτη φορά -μετά τη χούντα-
απόλυση στο δημόσιο για
συνδικαλιστικούς λόγους.
Να μην περάσει!

Οι διώξεις και τα
πειθαρχικά έχουν στόχο
την **τρομοκρατία** και
την **καταστολή**.
Θέλουν να βάλουν σε
«γύψο» λαό και νεολαία
γιατι φοβούνται τους
αγώνες μας!

Να παρθεί πίσω η
απόλυση της
εκπαιδευτικού
Χρύσας Χοτζόγλου!
Κάτω τα χέρια από
τους αγωνιστές!

▶ ΑΝΤΙΠΟΛΕΜΙΚΟ- ΑΝΤΙΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΤΙΚΟ ΜΕΤΩΠΟ ΤΩΝ ΛΑΩΝ ΓΙΑ ΝΑ ΜΠΕΙ ΦΡΕΝΟ ΣΤΑ ΦΙΛΟΠΟΛΕΜΑ ΣΧΕΔΙΑ ΤΩΝ ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΤΩΝ

Newsroom Οικονομία & Αγορές Ναυτιλία Επιχειρήσεις Πολιτική Κοινωνία Κόσμος Πολιτισμός Απόψεις Αθλητικά Γεγονότα

Η ΝΑΥΤΕΜΠΟΡΙΚΗ

Πρωτ

| Κόσμος

Μάθημα χειρισμού όπλων στα σχολεία της Πολωνίας

Πέμπτη, 18 Αυγούστου 2022 12:31

| Κόσμος

Στρατηγική ετοιμότητα της Κομισιόν για πολέμους και λοιμούς: Να έχετε προμήθειες 72 ωρών

Τετάρτη, 26 Μαρτίου 2025 14:09

...ΔΕΝ ΘΑ ΓΙΝΟΥΜΕ ΚΡΕΑΣ ΓΙΑ ΤΑ ΚΑΝΟΝΙΑ ΤΟΥΣΙ!

EPT NEWS

Η Ρωσία επικαιροποίησε το πυρηνικό δόγμα της - ΗΠΑ: Δεν βλέπουμε λόγο να αλλάξουμε την πυρηνική στάση μας

FEATURED ΔΙΕΘΝΗ

20/11/24 05:02

Κόσμος

«REARM Europe»: Το νέο σχέδιο για την ενίσχυση της ευρωπαϊκής άμυνας

Εως και 150 δισ. ευρώ σε δάνεια, έως και 800 δισ. πρόσθετων αμυντικών δαπανών τα επόμενα χρόνια - Ενεργοποίηση της «ρήτρας διαφυγής»

